Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Φ

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

insist. Ζακκοφόρον ἀνεῖλον διότι παρυφῶν εἰς τ' Ζάκκον ἐνέβαλε.

Πάρυφος, idem vel idem quod παρυφής, attextus seu intertextus: apud Poll. l. 7. c. 14.

Παρυφαίνω, idem quod παρυφαίνω, apud eundem ibid. Apud Xen. pæd. 5. παρυφασμένα ὅπλα, exp. obtenta arma.

Dec. Εὐπάρυφος, cuius vestis insignem pulchrumque limbũ attextum habet Luc. in somn. Dicitur & vestis εὐπάρυφος, eleganti limbo prætexta: apud Herodia. lib. 1. (Apoph.

Λευκοπάρυφος, cuius vestis cãdido limbo prætexta est. Plu. in

Φοινικοπάρυφος, puniceo limbo prætextam vestem gerens.

Χρυσοπάρυφος, aureum limbum in sua veste gestans.

Προσυφαίνω, attexo. Plat. in Tim.

Σακχυφάντης, sacrorum textor. Dem. in Olympiodor.

Συνυφάω, cõtexo. Συνυφή, cõtextus seu contextio. Plat. de leg. l. 5.

Συνυφής, contextus. Arist. hist. an. l. 9. c. 37.

Συνυφαίνω, idem quod συνυφάω: vel attexo: vnde metaph. apud Phil. de mundo, τότε δὴ προσομοιοῦται, ἀκολουθεῖν ἀν εἰκὸς συνυφαίνοντι τὰ ἁρμόττοντα. Sic & apud Luc. de scrib. hist.

Ταινιφής, in longum textus. Suid.

Ταλιφάντης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex. Poll. l. 7. ex Hyper.

Χρυσύφης, ex auro textus vel auro intextus, seu intertextus. Athen. l. 10. Herodian. l. 5.

Υ Φ Ε Λ Ρ, αρος, ὁ, visci genus quod in abiete & larice nascitur. Theophr. de cau. pl. l. 16. c. 23. Plin. lib. 16. ca. vlt. Idem Theoph. hypheas tribuit ilici lib. 3. de hist. pl. cap. 16.

Υφὸ, ὑφός. vide in Υάφω. Υφὸς, pro κυφὸς, in Κυφόω.

Υ Φ Ο Σ, ους, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas: Interdum &, cacumen, fastigiũ vertex. Thuc. l. ζωῶν κατηφιῶντων ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπιδρυ ὑψος λαμπάδος. Plut. de sera num. vind. κατεπηχθεῖς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς πεφυκότα, ex cacumine quodam. Metaphoricè apud Herodian. lib. 2. ὑπὸ ἐλπίδος ὑψος ἐξαίρων, nihil verbis extollens. Sic & apud Arist. de mun. & Luc. in Hermot. *Etym. dici vult quasi ὕψος, ab ὕσσομαι, vt sit ἀφ' οὗ ἔστιν ἰδεῖν, vnde patet prospectus.

Υ Ψ η λ ὸ ς, ἡ, ὸ altus, excelsus, sublimis: vt πόνοι ὑψηλοί. Il. 1. Metaphoricè. Luc. in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἔλεγε φρονεῖς, sublimia affectas animo. Sic apud Dion. Longin. οὐκ ὄντας ὑψηλοὺς τῇ φύσει. Dicitur ἀφ' ὑψηλοῦ, τόπου, ex alto, ex loco excelso: apud Luc. de scrib. hist.

Υψηλῶς, altè, excelsè, sublimiter.

Υψόθεν, ex alto, desuper. Il. υ. Cum genit. signif. super: vt apud Apoll. Arg. 2. ὑψόθεν ἀκτῆς.

Υψόθι, in alto, in sublimi. Il. ρ. Item super, cum genit. vt ὑψόθι πετρῆς. Epigr. lib. 1. significat etiam altè, in altum: apud Apoll. Arg. l. 2.

Υψόσε, in altum, in sublime. Od. μ. χεῖρας Υψόσ' ἀειρόμενος.

Υψοῦ, altè, in alto. Il. α. & Soph.

Υψι, idem. Il. ξ. & υ. Hesiod. in Erg.

Υψοτός, idem cum ὑψηλός. Hesyc.

Υψότερος, altior: vt δρύες ὑψότεραι, apud Theocr. id. 8.

Υψιστος, altissimus, excelsissimus. hac voce sæpe intelligitur Deus in act. lit. vt Act. 7. Luc. 1. & alibi.

Υψιστος ἀέρων dicitur τῶν ὑψηλοτέρων. Hesyc. & Suid.

Υψόω, in altum tollo, exalto, extollo: in Batrach. Βάτραχε ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν. Luc. 14. ὅστις ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται. Item perficio, absoluo: metaphora ab ædificiis sumpta, quæ rũ demum perfecta sunt, quum ad fastigium sunt perducta. Iosep. φεῦ ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθα τελεῦσαι. Exponitur etiam, ὑψηλὸν κηρύττω, Suid. ex Psalm. Dauid.

Υψωμα, exaltatio, eleuatio: vt ὑψώματα τῆς ἀστέρων, apud Plut. Item altitudo. Rom. 8. Eup. &, cacumen, summitas. Phocyl.

Υψωσις, exaltatio, eleuatio. Suid.

Composita.

Ἀνυψόω, idem quod ὑψόω. Epigr. l. 4.

Ἰσόυψης, ἐς, ὁ ἡ, qui paris est altitudinis, æquè altus.

Συνυψόω, simul exalto, vnà in altum eucho.

Ὑπερυψόω, supra alia extollo: vel supra modũ extollo & eucho.

Ὑπερύψηλος, altissimus, excelsissimus, Ælian. in varia hist.

Υ Ω. F. ὕσω, pluo. Od. ξ. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, nocte pluebat tota Iupiter. Luc. ὕων Θεὸν τηρεῖν οἱ Γαλιλαῖοι. Interdum cum dat. personæ: vt Aristoph. in Nub. ὑσόμεθα πρώτιστον ὑμῶν. Interdum cum dat. rei qua pluit, vt Athen. l. 8. οἷα ἡ χώρα πολλαχοῦ ὕσαντος τὸν θεὸν ἐχθύσιν. Et cum accus. apud eundem ibid. Phœnias scribit, ὃν Χείρων ἔφη ὅτι τρισὶν ἡμέραις ὕσαι τὸν θεὸν ἰχθύας. Dicitur & impersonaliter ὕει pro ὕει Ζεύς, apud Arist. rhet. 2. & Theoph. de cau. pl. l. 4. ¶ Item actiuè, irrigo, pluuia perfundo.

Ὑσθὶς dicitur quod pluendo deciditur: vt apud Greg. ἄρτος ὑσθὶς ἐν ὑρῇ. Item quod erigatur & pluuia perfunditur: vt apud Arrian. l. 6. ἡ γῆ ὑσθὶς τὸ πολὺ ἐν αὐτῇ ἐξ ὑρανοῦ, non multum pluuiis humectatur. Sic & apud Herodot. Theophr. & Pausan.

Ὕσμα, seu ὕμα, τό, pluuia: Erot. apud Hippoc.

Ὑσις, ἡ, pluendi actio. Hesyc.

Ὑάδες, hyades: stellæ quædam in cornibus tauri, à pluendo sic dictæ: quoniam ortu occasuq. suo pluuias largosque imbres concitant, vt Cic. & Plin. testantur, & post hos Etym. Eurip. in Ione. ὑάδ' ἐς τε νυκτίλαις Σαφῆς ἄστρον σημεῖον. Quidã Latinè suculas appellant, ab ὗς deriuantes. Alij etiam à litera υ sic nominari volunt, quam aliquo modo repræsentant, vt docet idem Etym.

Ὑαπίζω, pluo, madefacio, rigo. Hes.

Ὑετός, οῦ, ὁ, pluuia. Hesiod. in Erg. Aristoph. in vesp. Arist. de mun.

Ὑετῶ, pluuius, pluuiosus: vt ὑετὶν ἀστραπάς, in Epigr. & ἄνεμοι ὑετοί. Aristo. in probl. Superlat. ὑετωδέστατος, pluuiosissimus: vt ὑετωδέστατος ἄνεμος, apud Herodot.

Ὑέος, appellatur Iupiter, qui & ὑετὸς & ὄμβριος. Lat. pluuius. Est & Bacchi epitheton, teste Suida ex Clidemo, quoniam sacra ei facrebant quum plueret. Ὑ. nominatur Semele, teste Pherecyde & Hes. (vide in Σύς.

Ὑγρός, Ὕδωρ, Ὑάς, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Ὑς

Composita.

Ἐφύω, superpluo, pluuia perfundo: vnde ἐφύει, impluit, pluuia incessit. Theophr. de cau. pl. l. 4. c. 9. ἐὰν ᾖ ἐφύον ἀπαρίστι. δυσφυής ἐστι. Significat &, pluuia consequitur, statim post pluit: apud eundem de cau. pl. l. 6. (de Iride) ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφίστῃ.

Καθύω, compluo. Καθύει, ὕει, complui.

Υάδης, vide Υς, in Σύς.

Nota literæ quam vocant φῖ, ab Hebræorum Phe seu Pe. ¶ Æoles ea initio dictionum pro θ vtuntur, dicentes φῆρες, pro θῆρες φλάω, pro θλάω φλίβω pro θλίβω. ¶ Est &, numeralis nota, de qua vide in Append.

Φαάντερος. Φαάσταθος. vide in Φαίνω.

Φ Α Γ Ω. vel φάγω, (vtrunque enim thema statuit Eust.) edo, comedo. Frequens est vsus aor. 2. ἔφαγον, & infinitiui φαγεῖν: vt Od. ξ. Η' τ' γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύας. Od. ο. Καὶ φαγεμόν φαίμόν τι. Æschin. in Ctesiph. δοὺς τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες καὶ ἔπιες. Ἐξ ἴσου εὐῶς. Arist. polit. 7. οὐ δεῖ θυμοῦσθαι τὸ φαγεῖν. Eadem tempora passim etiam occurrunt in sacris lit. Fut. med. φάγομαι pro φαγοῦμαι dicitur, (sicut πίομαι pro πιοῦμαι) vnde φάγεται. apud Luc. c. 17.

Φάγημα, τὸ, id quod comeditur, esculenta, edulia, apud Suid.

Φάγησις, εως, ἡ, comestio, voratio.

Φαγήσια ἱερά, festum, quoddam in cibo quo ad satietatem vsque exhilarabantur. Athen. lib. 7. Idem dicitur & Φαγήσια, apud eundem ibidem.

Φαγέσωρος, à comicis dicitur ἀπλήρωτος, inexplebilis, teste Poll. l. 6. Lat. edo vel comedo.

Φάγαινα & φαγέδαινα dicitur affectus stomachi quum vehementer appetẽs cibum immodicè sumit, nec satiari vorando potest: indefinit. med. & apud Gal. l. 3. comm. in li. Epidem. aphor. 37.

¶ Φαγέδαινα, de vlcerib. quoq. dicitur & interdum omnia vlcera designat quæ semper maiora & deteriora fiunt. Interdum specialiter vlcus quoddam denotat, quod describit. Poll. l. 4. c. pen. Cels. l. 6. est genus cancri. Hinc apud Æschyl. in Phil. φαγέδαινα ἥμαν σαρκὸς ἐσθίει ποδός. Ab hoc vlcere ad fauorem quendam morbum transfertur, de quo Colum. de re rust. l. 9. c. 13.

Φαγεδαινικός, phagedænicus: vt φαγεδαινικὰ ἕλκη, apud Dios. (l. 2. c. 99.

Φάγρος, vorax, edax, comedo. Matth. 11. Lucæ 7.

Φάγρος. Cretensium lingua dicitur cos: quia ferrum acuens ad dat. Athen. l. 7. Item piscis quidam à voracitate, vt putatur apud eundem ibidem.

Φαγός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita cum præpositione.

Διαφάγω, peredo, exedo, edendo consumo. Phil. de mundo, ὥς τε ἐρπετὰ ἐν τοιούτῳ τρόπον ὑπὸ ῥαμμάτων διαφαγῆ, quum erugo gliscens exest.

Ἐκφάγω, idem exedo, vnde ἐξέφαγε, apud Poll. l. 6. c. 7.

Ἐμφάγω, ori indirum deglutio, comedo. (Pol. ibid.

Ἐπιφάγω, post aliquid edo, superedo. Item vnà cum pane vescor.

Κατεφάγω, peredo, edo, deuoro. Aristoph. in Plut. ὅλους κατεφάγεσαν ἡμᾶς. Athen. l. 10. τὸν Μίλωνα ταῦρον κατεφαγεῖν. Dicitur etiam κτήματα aliquit κατεφαγεῖν, abiumere per luxum, abligurire: vt Od. ο. sic & πατρῴαν οὐσίαν & πατρῴαν οὐσίαν κατεφαγεῖν, apud Athen. l. 4. & alibi. (Schylo.

Κατεφαγάς, comedo, helluo. Poll. ex Myrtilo comico & Æ-

Συγκατεφάγω, (dec.) vnà comedo seu deuoro.

Προσφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor. (vlt.

Προσφάγιον, τὸ, quo cũ pane vescimur, opsonium: apud Ioan. c.

Προφάγειν, præcomedere, ante alia comedere.

Συμφάγω, vnà comedo. Plat. de leg.

Composita sine præpos. vel ex φάγω, vel ex nomine φάγος.

Ἀγκυροφάγος, ὁ ἡ, q. d. hamiuorus, Arist. Et metap. auct. Hes.

Ἀδηφάγος, seu ἀδηφάγος, ad satietatem & libitum comedēs, vorax, helluo. Theocr. idyll. 23. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. λύχνοι dicuntur ἀδηφάγοι, lichni bibuli, qui multum oleum deuorant. Sic ἀδηφάγοι ἵπποι, equi cursules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur. Eust. et Hesych. lex. Sic & νεῶς ἀδηφάγος, cui plenum dabatur stipendium: apud Lys. & ἀδηφάγοι τριήρεις, in quas magni erogantur sumptus, apud Suid.

Ἀδηφαγέω, seu ἀδηφαγίω, ad satietatem vsque comedo, vorax fuio. Theocr. in Alciphr. ep. 22.

Ἀδηφαγία, seu ἀδηφαγία, esus ad satietatem vsque voracem. Athen. l. 10. Oppian. halieut. 3.

Αἰγοφάγος, capriuorus, capram seu capras vorans aut edens. Peculiariter sic Iuno vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ ei immolarentur. Hesych.

Ἀκεδοφάγος, qui locustis victitat. Ἀκεδοφάγοι cognominati fuerunt quidam populi, de quib. Strabo, Agatharchides, & alij.

Ἀλλαλοφάγοι, sic inuicem deuorantes. Aristot. hist. an. l. 8.

Ἀλλαλοφαγία, mutua deuoratio. Herodot.

Ἀλλαλοφαγεῖν, mutuò sese deuorare: vt plurimum de piscibus dicuntur apud Aristot. loco citato.

Ἀλλοτροφάγος, aliena comedens. Athen. l. 4.

Ἀλλοτριοφαγέω, aliena comedo. Eust.

Ἀναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, vt athletæ.

Ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus. Aristot. polit. 2 cap. 3.

Ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu vti cogor, vt athletæ. Hesych.

Ἀνδροφάγος, hominiuorus seu homiuorus, humana carne vescens. Philostr. in Heroic.

Ἀνδροφαγέω, humana carne vescor.

Ἀνθρωποφάγος, idem cum ἀνδροφάγος: vt ἀνθρωποφάγοι ἰχθύες, apud Athen. lib. 7.

Ἀνθρωποφαγία, hominū deuoratio, esus carnū humanarū.

Ἀρνοφάγος, agnos deuorans.

Ἀρτοφάγος, panuorus, qui pane vescitur. Athen. lib. 10. Est & nomen ranæ in Batrachom.

Ἀρτοφαγέω, panem voro, pane vescor.

Βαλανοφάγος, glandiuorus, qui glandibus vescitur. Plut. in Caio.

Βαλανοφαγία, glandibus vesci. Eust.

Βουφάγος, q. d. qui bouē vna cœna abiumpserit, vorax, edax, comedo: vel ex epiratica particula βου. Herc. epitheton in Epigr.

Γαλακτοφάγος, lactiuorus, lacte victitans. Γαλακτοφάγοι [per synecdoch.] epitheton gentis cuiusdam est apud Hom. Il. 13.

Γεωφάγος, qui terra vescitur. Hesych. ex Callim.

Γυιοφάγος, membra excedens. [Epigr.

Δαμαλοφάγος, bucularum seu vaccarum esor: epitheto Herc. in

Δαφνοφάγος, lauri comestor: epitheton vaticinantium, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: vnde & fatidica laurus à Lat. dicitur. Lycophr. in Alexandra.

Δριμυφάγος, qui acribus vescitur, vel qui acrium esu delectatur.

Δριμυφαγία, acrium ciborum esus. Cæl. Aur. chron. l. 3. c. 2. Item vomitus acrium esu prouocatus. Diosc. l. 2. c. 33.

Δριμυφαγέω, acribus vescor.

Δωροφάγος, donuorus. Hesiod. in Erg.

Ζωοφάγος, qui animantes deuorat, qui animalium carne vescitur. Aristot. polit. l. 1.

Ζωοφαγέω, animalibus victito. Idem hist. an. l. 8.

Θηριοφάγος, qui vermibus lignorum vescitur, cui victus est è cossis. Aristot. hist. an. l. 9.

Θυμβροφάγος, qui thymbra victitat. Aristoph. in Acharn.

Ἰξοφάγος, seu ἰξεφάγος. (q. d. viscuiorus) visco victitans. Peculiariter de quibusdam turdis dicitur.

Ἰχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscib victitans. Athen. l. 8. Pauf.

Ἰχθυοφαγέω, piscibus victito. Aristot. [in Arist.

Καρποφάγος, fructibus viuens, fructuum esu vitam suam sustentans. Idem in polit.

Καρποφαγέω, fructib. vescor, fructuum esu viuo: apud eūdem.

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὰς, nomen anis quæ ἐρωτᾷ τὰ ἀπόμματα: fortassis ἀπὸ τοῦ κατωφαγεῖν, inquiunt Schol. Aristoph. & Suid. Ab hac sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud comicos, quod semper capite in terram delecto esset & voraret.

Κραδοφάγος, qui ficos comedit, aut ficulnis ramis solisve victitat. Hesych. Κραδοφάγοι nominantur homines rustici & qui ex rebus vilibus quæstum faciunt. Eust.

Κραμβοφάγος, qui brassica vescitur: nomen ranæ in Batrach.

Κρεοφάγος, carnuorus, qui carnibus vescitur.

Κρεοφαγία, carnium voratus. Plut. in præcept. san.

Κρεοφαγέω, carnes voro.

Κριθοφάγος, hordei comestor, qui hordeo victitat.

Κριθοφαγία, hordei comestio, pœna militaris apud Polyb.

Κριοφάγος, arietum vorator. Deus quidam gentilitius cui arietes immolabantur. Hesych.

Ἀνεῳοφαγέω, anido & hianti ore voro.

Λαγωφαγία, leporum comestio. Epigr.

Μιαροφάγος, pollutorum ciborū esor, qui impuris cibis vescitur.

Μιαροφαγέω, cōtaminatis cibis vescor. Greg. in encō. Macc.

Μιαροφαγία, pollutorum esus. Areth. in apocal.

Μονοφάγος, qui solus cibū capit. Athen. l. 1. Μονοφάγοι, dicti fuerunt quidam in Ægina, quòd suos propinquos è bello reuersos continuo excepissent, cæteris qui suos in bello peremptos lugebant non inuitatis. Plut. in probl. Hell.

Μονοφαγίστατος, qui maximè & supra quosuis talis est vt cibum solus sumat. Aristoph.

Μονοφαγέω, solus comedo, neminē ad cœnā inuito. Athē. l. 1.

Μονοφαγία, solum comedere.

Ναστοφάγος, placentæ comestor quæ νάστις dicitur.

Ναστοφαγέω, νάστιν comedo. Poll. & Hesych.

Νυκτιλαθραιοφάγος, qui noctu clàm vorat. Ælian. l. 4.

Ξηροφαγέω, arida epulor: vel comedo quæ siccandi vim habent, cibis siccioribus vtor. Diosc. l. 2. & Epigr. l. 2.

Οἰοφάγος, oues deuorans. Hesych.

Οἰσοφάγος, gula, meatus à faucibus in ventriculum per quem cibus & potus in ventriculum deferuntur. Aristot. de part. an. Exponitur & os ventriculi apud Hippocr.

Ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat, popinalium delitiarum auidus deuorator. Athen. l. 8. Peculiariter sic dicebatur qui pisces auidiùs deuorabat, teste Plut. symp. 4. probl. 4. [apomn. 3.

Ὀψοφαγιστάτος, auidissimus opsoniorum deuorator. Xen.

Ὀψοφαγία, opsoniorum deuoratio peculiariter, piscium delicatorum auida deuoratio. Athen. l. 8.

Ὀψοφαγέω, opsonia deuoro, popinalibus delicijs & præsertim piscibus deuorandis delector. Aristoph. in Nub.

Καθεψοφαγία, (dec.) idem cum ὀψοφαγία. Poll. lib. 6. c. 7.

Καθεψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγέω. Atheo. l. 5.

Παμφάγος, qui omnia deuorat, comedo, helluo. Et in bonam partē, qui omnib. vescitur: vt παμφάγα ζῶα apud Aristot. polit. l. 1.

Πανφάγος, herba vescens: vt πανφάγον θηρίον. Suid. Est & animal quoddam Indicum, apud Aelian. l. 16. c. 11.

Πανφαγία, herbis vesci, victus ex herba.

Πολυφάγος, qui multum comedit, vorax, helluo.

Πολυφαγία, multus cibi vsus, edacitas.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel algæ illam speciem quæ πρασίον dicitur: nomen ranæ in Batrach.

Ῥιζοφάγος, radicibus vescens.

Σαρκοφάγος, carnuorus, qui carne vescitur: vt σαρκοφάγα ζῶα, apud Aristot. & Atheo. Item substantiuè, pro sepulchro. Item lapis quidam Asius siue Asius, ita dictus quòd carnem exedat. Diosc. lib. 5. c. 141. Gal. & Plin.

Σιτοφάγος, frumento vescens, pane victitans. Od. 1. Est & nomen ranæ in Batrach. [ubi Σιτοφαγίας.

Σαρκοφαγία, carnis seu carnium esus: vnde libelli Plutarchi

Σκατοφάγος, merduorus: à σκώρ, σκατός. Æsculapij epitheton apud Aristoph. in Pluto.

Σπλαγχνοφάγοι, viscerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores: seu qui in sacrificiis hominum viscera edebantur lib. sapient. c. 2.

Ταυροφάγος, taurorum voraror: epitheton Bacchi apud Soph. quoniam τοῖς ὑ διθύραμβον νικῶσι τὸ τοῦτο, teste Etymol. qui etiam exponi posse ait, crudiuorus: vt apud Plut. in l. vtrum Athenienses rei bellicæ an literarum peritia magis claruerint.

Τεκνοφάγος, liberorum vorator. Greg. Naz.

Τριτοφάγος, Cerealium frugum comestor. Plut. symp. 8. probl. 8. Pro eodem dicitur & ὑπερτριτοφάγος, apud Eust. & Hesych. pleonasmo τοῦ ο. [gis. Hesiod. in Erg.

Ὑλοφάγος, qui siluas depascitur, qui in syluis pascitur seu de-

Φθειροφάγος, pediculorum esor. Sic etiam cognominata fuit gēs quædam Ponti à squalore & sordibus, teste Strabone.

Καλινοφάγος, q. d. qui fænum mandit seu rodit: epitheton generosi equi, apud Callim. hymno 5.

Χελωνοφάγος, testudinum vorator: ita dicitur gens quædam Indica: vide Plin. lib. 6. & 10. Χελωνοφάγοι dicuntur etiam aquilæ quædam, teste Hesych.

Χλωροφαγέω, viridi gramine pascor, in Hippiatr.

Ὠμοφάγος, crudiuorus, crudis cibi vescens. Il. ε. & ω. λέοντε ἐωικότε ὠμοφάγοιστ. Il. π. λύκοι ὡς Ὠμοφάγοι.

Ὠμοφαγία, crudis vesci, crudiorum voratio.

Ὦμοφαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Φαιδύω, Φαιδύνω, vide in Φαίω, lucco.

ΦΑΙΔΡΟΣ, ά, ό, hilaris, alacer. Xen. Hellen. 6. λαμπρὸς καὶ φαιδρὸς ἐν τῷ φανερῷ ἀνακρεφόμενος. Sic ἡμέρα φαιδρά, apud Euripid. in Med. Exponitur & splendidus, luculentus.

Φαιδρῶς, hilariter, alacriter.

Φαιδρότης, ητος, ἡ hilaritas, alacritas. Item splendor.

Φαιδρόω, ῶ, exhilaro, alacrem reddo.

Φαιδρύνω, idem. Item splendidum reddo seu nitidum aut tersum: vt μορφὴν φαιδρύνων, apud Eur. in Meleag. Item expurgo. [Poll.

Φαιδρύνομαι, alacer fio.

Φαιδρυντής, ἀδίμυς, Hesych.

Φαιδρυντήρια, lotitia. Æschyl.

Φαιδρυνθε

Φαείδιμος, ὁ, ἡ, ν. illustris: vt Φαείδιμος Ἕκτωρ, & Φαείδιμε Ὀδυσσεῦ, apud Homer. Il. δ. & Od. λ.

Φαιδίμιος, idem: vt Φαιδίμοιο τε, Ἑπτά. Il. ν.

Composita.

Ἐκφαιδρύνω, idem cum φαιδρύνω, nitidum ac tersum reddo: Eurip. in Bacch. σπαθᾶν δ' ἐκ φαρέων Γλαύκης δρέπανον ἐξεφαίδρυνον χερός.

Ἐπιφαιδρύνω, idem. Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. ἔνθα δὲ Κίρκαιον Εὔρον ἄλος νοτίδ' ἐοῦσ' ἠέρι δῖον ἐπιφαιδρύνεσκον.

Φ ΑΙΚΑΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus. Hesyc. rusticum calceamentum esse tradit, ideoque nonnulli φαικάσια interpr. perones. Appianus dicit fuisse calceamentum Ἀλεξανδρίων καὶ Ἰωνίων Ἀττικῶν, quo vteretur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic & Plutar. in Antonio, μὴ τὸν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱμαλίῳ καὶ φαικασίοις φοιτᾶν.

Φ ΑΙΝΩ, Γ. ανῶ, ρ. πέφηνα, pro quo vsitatius est aor. 1. ἔφηνα, in lucem edo, in lucem profero: item ostendo. Il. β. Τὸν μὲν ἄρ' ἐξῴκιον θοὸν ἐπὶ γῆρας ἔφηνεν. Od. τ. φῆνε δὲ μακρὸς Κάλυψ τε μεγάλως τε φάανε δὲ εἰ ἐόντες ὦμοι. ¶ Item neutraliter, luceo, colluceo, splendeo: vt apud Aristoph. ἐπὶ δὲ ἥλιος φαινὲν ἔφαινεν ἡμῖν. Sic & Plat. in Tim. φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ὃν τῇ φορᾷ γλῶν ἐνιλίᾳ τῷ περὶ πόλον ἰόντι ἐν τῷ μάλιστα οἷς ἅπαντα φαίνει τὸ κράτιστον. Hinc & φαεινὸν stella quædam apud Aristot. de mundo. Item pro φαίνομαι, appareo, Od. λ. ἀμφὶ δὲ πεντήκοντα μάλ' ἄστεα φαίνετο. ¶ Rursum transitiuè, defero, accuso. Xen. ἐξ ὧν τις ἐλλιπῆ τὰ νομίμα, φαίνει μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τὰ ἄλλα ὁ φαλακρός. Sic & apud Dem. orat. κατὰ Θεωρίνου. Interdum exp. defero ad fiscum: vnde φαινεῖς dicuntur qui quadruplatores fictitant: apud Dem. ¶ Apud Xen. in Hell. φαίνειν φρουρὰν, exp. decernere exercitum, aut delectum habere. Deriuari existimatur à φάω, luceo, vnde φαείνω, sicut αἴρω ex ἀείρω.

Φαίνομαι, in lucem prodeo: Od. φ. ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄριστον Οἴνῳ τῷ ὅτε γαιήοχε κοῦρε Ἀχαιῶν ἀγάασθε. Item luceo, splendeo: Il. α. δίνῃ δ' τί ἐστι φάανθεν, oculi micuerunt. Item accusor, deferor, reus fum. Item appareo, conspicior, in conspectum venio, eernor: Il. α. Ἦ μὲν δὴ ἀνεκλίνθη φάανθ' ὑπὸ δεινὸν ἄυτμη. Plato in Protag. πόθεν οὖν Σώκρατες φαίνῃ. Peculiariter apud astrologos τὰ φαινόμενα dicuntur, quæ apparent in cœlo. Arat. Item videor: vt Aristoph. in Nub. ἀλλ' οὐ λέγεις φαίνῃ videris rectè dicere. Apud Herodot. φαίνομαι πεποιηκέναι, videor mihi fecisse. Dicitur & τὸ μοι φαίνεται, hoc mihi videtur, hoc sentio. Sic τὸ φαινόμενόν μοι, quod mihi videtur, sententia mea: apud Isocr. & Plut. φαίνεται cum participio pro δῆλός ἐστι: vt apud Thuc. φαίνεται γὰρ οὖν Ἑλλὰς καλουμένη. Sic & apud Aristid. φαίνεται γεγονώς, comperitur fuisse.

Participi. Πεφασμένος dicitur tanquam à πέφασμα, (pro quo dicitur πέφαμμαι, apparui, comparui) ostensus, demonstratus, patefactus, apud Soph. in Oed. tyr. & apud Plat. in Phædro. Item pro πεφαμένος, dictus à φάω, dico. Item pro, interfectus, à φάω, occido.

Πεφασμένως, apertè, palàm: apud Lys. & Plut.

Præt. med. Πέφηνα, apparui, comparui, visus sum, extiti, fui, in conspectum veni.

Φάσμα, τὸ, visum, spectrum. Eurip. in Hec. item ostentum, portentum, prodigium. Arist. in Meteorol.

Φάσις, εως, ἡ, apparitio. Quidam exp. comparentia. Aristot. in Meteorol. item delatio, accusatio: vnde φάσιν φέρειν, aliquem deferre. Peculiariter dicitur de quorundam criminum delatione, vt docet Poll. Aliàs signif. vide in φάω, dico.

Φανταζόω, apparere facio, speciem præbeo, ostendo. Areth. in Apocal. c. 13. φανταζόει δὲ ἑαυτὸν ὅπως ὁ Χριστὸς ἵνα πλανᾷ. Alex. Aphr. ἵνα φανταζόνται ὡς κατ' ἀλήθειαν, hoc repræsentantia ac si vera res fuisset.

Φανταζόμαι, appareo, videor. Eur. in Phœn. Μάτης πολῖτ' ἐν πείρᾳ φανταζόμῃ. Plat. de rep. l. 9. ἐκεῖνο δὲ ἔμοιγε φαίνεται τόπῳ ἀνθρώπου φανταζόμενον τὸν ὀνειρώττειν. itè imaginor, imaginè seu speciem mente concipio. Gal. ad Glauc. l. 1. φανταζόμενον μηχανικὰς ὁρᾶν. Exp. & contèplor, apud Greg. itè accusor, idè quod φαίνομαι. Aristoph. in Acharn. itè ostento me, & tanquà spectaculo omnibus esse volo: vel tanquà mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, apud Herodot. in Polym.

Φανταζόμενον, τὸ, quod apparet, visum, spectrum. Arist. de mundo. Eur. in Hec. Sæpe dicitur de eo cuius vana species & imago nobis obuersatur & oculos nostros deludit: vt apud Plat. de rep. Plut. & Athen.

Φανταζία, ἡ, visum, visio: quum imagines rerum absentium ita repræsentatur animo, vt eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. Phil. de mundo. Interdum exp. species: vnde φανταζίαν ἐμφαίνειν μάκους, longitudinis speciem præbere. Aristot. de mundo, item: cogitat o vehemens, res speciem animo repræsentans. imaginatio, seu imago rerum animo insidētium, species animo concepta. Arist. rhet. 2. Polyb. Herodian. item ostentatio, seu splendor speciosus omnibus conspicuus. Athen. l. Act. Ap. c. 25.

Φαντασιώδης, ες, ὁ, ἡ, ex aliqua visione seu imaginatione proueniens, vel in imaginationibus consistens.

Φαντασιακός, ad visiones concipiendas aptus. Plut. de def. orac. Ποιοῦσι φαντασιακοὺς τοὺς φορεῖς καὶ φορεῖς τοὺς ἐκφαντάσεις impulsione præsagos reddunt diuinos atq; diuinos.

Φαντασιόομαι, visiones concipio & rerum imaginationes, obuersantur mihi vsia & imaginationes. Alex. Aphr. de an. l. 2.

Φαντασιώδης, ὁ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est vt efficiat seu concipiat visiones & imaginationes. Plu. de plac. philosoph. & de def. orac.

Φαντασιωτικὸς, talis vt visiones & imaginationes concipiat. Plut. in lib. vtra anim. prud.

Φαντασικὸς, concipiendo visiones & imaginationes: apud eundem in lib. de def. orac.

Φανὸς, ὁ, lucidus, splendidus. Plat. Aristot. in œcon. Aristophan. ¶ Item subitaneuè laterna lampas. fax. Ioan. c. 18. In qua signif. Iesbitur & πανὸς, apud Athen. l. vlt. ex Menand. & Diphilo. ¶ Apud Aristoph. sic dicitur delator, accusator, sycophanta. ¶ Φανοί, pl. Hesy. sunt ἰλλαμπάδες, vnde apud Eur. in Rhesso Terpichore vna ex nouem musis Orpheum dicit δεῖξαι φανὸς μυστηρίων ἀνόρρητον, i. monstrasse mysteria arcana Bacchi, facibus peragenda esse & ignis coruscatione adhibita. Apud eundem Eur. in Ione itidem per φανὸς Βακχίου intelligi dicuntur orgia Bacchi nocturno tempore facibus accensis agitari solita.

Φάνιον, τὸ, laternula, facula. Menand. ¶ At φάνιον, locus in quem purgamenta conniciebantur. Suid.

Φανάριον, idem cum φανίον, apud Eust.

Φαναῖος Ζεύς, splendidus Iupiter seu nitidus. Eur. in Rhesso. Est & cognomen Apollinis apud Chios, teste Hes.

Φανερὸς, ἡ, apparens. Aristot. item manifestus, apertus. Isocr. in Archid. δεῖ γὰρ τοὺς τιμᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων φανερὸν εἶναι. Xen. apomn. l. 1. θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν, manifestè sacrificabat. Apud Plat. de rep. l. 1. φανερὸς ἦν ὅτι θυμοῦ εἴη τοῦ, manifestum erat eum cupere dicere. Dicitur & ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertè, palàm. Interdum & ex professo. Thuc. l. 4. Et pro eodem ἐκ τοῦ φανεροῦ, apud Xen. item clarus, illustris, celebris. Xen. pæd. 7. & Syn.

Φανερῶς, manifestè, apertè, palàm. Plat. Æschin. Dem. &c.

Φανερόω, manifestum facio, patefacio, declaro, vox in sacris lit. vsitata, vt Ioan. c. 7. φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Sic & c. 2.

Φανερούμαι, manifestus fio, patefio. Marci 4. οὐ γὰρ ἔστι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ.

Φάνης, ητος, ὁ dicitur sol, quòd quotidie nouus apparet. Macrob. Apud Orph. sic nominatur Amor, quòd ex Chao primus apparuerit.

Φανερόω, apparere volo.

Φαιδρὸς & φαιδρότερος, splēdidior, splēdidissim. Od. ν. Εὖτ' ἀέλιος ὑπερίσχῃ φαιδρότατος, Greg. in Car. ὅσῳ φαιδρότερον εἰσιόντες.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pila ludendi, ἀπὸ τοῦ φαίνειν, quoniā pilam alteri ostendentes alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat. Poll. l. 9. & Eust. vide Athen. l. 1. vbi & alia etyma affert.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιφανὴς, ές, ὁ, ἡ, vndique apparens & conspicuus. Eurip. in Androm.

Ἀναφαίνω, manifesto, ostendo, exhibeo, edo. Il. α. Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. Sic Il. υ. ποδὶ ὧν ἀρετὰ ἀναφαίνων. Act. Ap. 25. ἀναφαινόντες τὴν Κύπρον. exp. quā Cyprū cernere cœpissem.

Ἀναφαίνομαι, appareo, cōspicuus fio, manifestus reddor. Il. ρ. ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνῃ εἰς ὀλίγῳ. Præt. ἀναπέφαμμαι, & ἀναπέφανα, compertus sum. Plat. de rep. lib. 1. ὁ δὲ δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφαται ὢν ἀγαθός. idem in Apolog. ὅτι ὀμνύς, ὅτι ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφανα.

Ἀναφανδὸν & ἀναφανδά, manifestè, palàm, propalàm: prius apud Luc. & Plut. in Alcib. posterius. Od. η. & λ. Pro istdē per syncopen dicitur ἀμφαδὸν & ἀμφαδά. Od. ξ. & apud Nonn.

Ἀμφάδιος, apertus, manifestus: vnde ἀμφαδὸν in Ἰμάσσῃ Iliad. ν.

Ἀμφαδὸν τὰ ἀλλοῖστον. & accus. ἀμφαδὶς ἰόν, Odyss. τ. vbi itidem substantiuum aliquod subaudiri docet Eustath. vel aduerbialiter vsurpati.

Decomp. Ἐξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδὸν.

Ἐπαμφαδόν, circumspexit, admiratus est. Hesych.

Ἀποφαίνω, ostendo, demonstro, palàm facio, declaro. Interdū &, probo, indico. Aristoph. in Plut. καὶ τὰ Νεοφρόνου μόνῳ Ἀγαθῶν ἁπάντων αἴτιον αἰτίαν ἐμέ. Thuc. lib. 3. Πρὸς τὸν ὑπὸ Νικίου ἀποφαίνεσθαι, demonstrare conabimur. itè l. 4. καθαιρεῖν δὲ αὐτὸν ἀποφαίνει πολέμιον, euersorem hostium quos ille indicauerit. Exponitur etiam exhibeo, profero: vnde ἀποφαίνειν τὰς διαθήκας, exhibere & proferre tabulas testamenti, apud Lys. Sic apud Dem. ἔργον τὸ οὐδὲν ἀποφαίνει τοῖς χρήμασι, nullum exhibent fœnus. item deferor: vnde ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, ad populum rem deferre. Plat. de leg. ¶ Item efficio, reddo: vel potius effectum exhibeo: vt apud Luc. Πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνει, ex pauperibus diuites efficere.

Ἀποφαίνομαι, ostendor, demonstror, conuincor. Demosth. in Dinarch. & alibi. Vnde τὰ ἀποπεφασμένα dicuntur quæ probata sunt, demonstrata & comperta. vt ἀποπεφασμένα χρήματα, pecuniæ quas compertum est aliquem accepisse. ¶ Item actiuè,

ctiuè, idem quod δηλόω, declaro, explico: interdum &, pronuncio, affirmo. Xen. pæd. 4. τότε τοῦ γνώμου περὶ αὐτῆς δηλοῦσθαι. Isocr. in Panath. μὴ προσετῶς δηλοῦν περὶ ὧν οἶδε ἴσμεν. Apud Dialecticos signif. enuntio: vt apud Aristot. περὶ ἑρμῆν.

Ἀποφατικῶς, manifestè, apertè, palàm. Dem. in Nær.

Ἀπόφανσις & ἀποφάνσεως, ἡ. enuntiatio seu pronuntiatio, Arist. περὶ ἑρμῆν. Item sententia: vt ἀποφάνσεις ποιεῖσθαι, sententiam ferre, idem quod ἀποφαίνεσθαι, apud Dem. Interdum sententia, i. breue dictum: vt quum Plut. in Public. dicit τὸν Σόλωνα ἐξιστόρησε περὶ δαιμονίας ἀποφάσεις πρὸς Κροῖσον. Ἀποφάσεις dicebantur etiam rei quæsitæ probationes: quæ fiebant in curia Areopagi: vt apud Dinarc. in Dem. Item indices seu commentarij seu recensiones: vulgò inuentaria: vnde ἀποφάσεις τῆς οὐσίας ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι. ¶ Aliàs signif. nom. ἀπόφασις, vide in Ἀπόφημι, in comp. ex Φάσις.

Ἀποφαντός, enuntiatus, pronuntius Laërt. in Zen. ¶ Significat etiam idem quod ἀποφατικός, i. negatiuus: vel negandus, apud Suid. in definitione τοῦ ἀξιώματος.

Ἀποφαντικός, enuntiatiuus, pronuntiatiuus: vt λόγος ἀποφαντικὸς sensu perfectam sententiam ita continens, vt aut affirmationem aut negationem admittat Aristot. περὶ ἑρμῆν.

Ἀποφαντικῶς, enuntiatiuè, more eorum qui de re aliqua pronuntiant. Hermog.

Decomp. Ἀντιαποφαίνω, vicissim ostendo, contrà ostendo. Thu.

Ἐξαποφαίνω idem cum ἀποφαίνω.

Διαφαίνω, q. d. inter ostendo, διαδείκνυμι. Hesy. & Suid. Et neutraliter, eluceo: vnde apud Pluc. in Pomp. τὸν παρὰ τὴν ἀνθιεῶν διαφαίνον δίσκον ἡλιακόν.

Διαφαίνομαι, inter alia appareo & conspicuus sum. Il. 9. Ἐν καθαρῇ, ὅτι δ' ἀνέμων διαφαίνετο χώρῳ. Item transparens & translucens sum, seu perlucidus: vt Odys. 1. (de veste eandem) διαφαινόμενον ἀμφὶ γυναῖκα. Hinc τὸ διαφαινόμενον, perlucidum, apud Aristot. in probl. Signif. & simpl. conspicuus fio, in conspectum venio, videor: vt apud Phil. de mun. loquentem de insulis Rhodo & Delo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλατταμένας (τῆς θαλάττης) καθ' ἡμέραν ἀνέχουσαι διεφάνεσαν, existere sensim cœperunt & conspici. Sic & apud Thuc. l. 2. & 4.

Διαφάνειαι seu διαφάσεις, q. d. interlucentia. Cic. ad Att. l. 2. ep. 2. Item transparentia.

Διαφανὴς, perlucidus, qui translucet seu transparet: vt διαφανὲς σῶμα, apud Aristot. in lib. de sensu. & διαφανὴς κεκρυφαλος. & διαφανὲς ὕδωρ, apud Synes. Item Illustris, celebris, clarus: apud Plat. in Tim. & Philop. in Procl.

Διαφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè, Thuc. l. 2.

Διαφάνεια, ἡ, perlucidatas, Eust.

Ἐκφαίνω, in lucè edo, profero, euulgo, patefacio. Hesiod. in Theo. ἐκ δ' ἐ τε πᾶσιν φαίνε βίλω. omnem vim exercebat. Basil. in ep. ad Andron. ὀκνῶ τοῦ αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν πεύομαι τοῦ λόγου. Ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergor. Item appareo, conspicuus sum. Od. κ. οὐδέ τις αὐτῆς Ἐξέφαν' οὐλοῦ ἐκ κεφαλῆς ἀνθος, oculi sicut & flamma micuerunt.

Ἔκφανσις, patefactio, euulgatio. Syn. ep. 145. Exponitur etiam expressio, enarratio, significatio: apud eundem.

Ἐκφανὴς, patefactus, euulgatus.

Ἐκφαντικὴς, enunciatiuus, enarratiuus: vt ἐκφαντικὴ ἀπάγγελσις, apud Dion. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφαντικῶς, enuntiatiuè, item expressè, significanter.

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, enuntiator, enarrator, interpres: qui arcanum aliquod patefacit: vt ἀληθείας ἐκφάντωρ, apud eundem in ep. ad Policarp.

Ἐκφαντορικὸς, idem cum ἐκφαντικὸς: vt apud Damasc. πνεῦμα τὸ ἅγιον dicitur esse ἐκφαντορικὸν τῆς κρυφίου τοῦ θεότητος δ' υἱοῦ καὶ πατρός.

Ἐκφαντορία, doctrina rerum reconditarum ac mysticarum interpres & enarratrix, apud Dion. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφανὴς, manifestus, apertus. Item splendidus, illustris. Poly.

Ἐκφανίζω, manifestum reddo, aperio. Hesy.

Ἐκφανόω, attono percello: vnde ἐκπεφάνωται apud eundem exp. ἐκπεπλήκται γέγονεν.

Ἐκφαύλιω, manifestè, apud eundem.

Decomp. Διαφανὴς, idem quod διαφανὴς.

Παραφαίνομαι, leuiter eluceo & appareo. Greg. Naz.

Ὑπεκφαίνομαι, subluceo.

Ἐμφαίνω, repræsento, speciem præbeo, præ me fero: vel ostendo: vt apud Theoph. ἅπαντες δ' ἐ πως ἐμφαίνουσιν εἰς καρποὺς ἑ τῆς φυτῆς χολάν. Interdum verbis ob oculos pono & quasi repræsento indico, innuo. Herodion. l. 4. τοιαῦτά τινα πλαγίως ἐμφαίνων, obliquè innuens. Interdum exp. refero: vt quum Dioic. dicit τῶν δίνα δ' ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἐμφαίνον ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ εἰνάτου. Ἐμφαίνει impersonaliter vsurpatur pro videtur: vt apud Ceb. ἐμφαίνει ὅτως ἔχειν.

Ἐμφασις, εως, ἡ, repræsentatio, inanis rei exhibitio, species edita. Exponitur & simulatio apud Polyb. Item figuræ nomen apud Rhet. quum verbis tacita subest significatio: vel quum plus significatur est quàm dictum. Quinctil. lib. 9. cap. 2. & alibi.

Ἐμφατικὸς, seu ἐμφαντικὸς, habens emphasin, seu significans cum emphasi. Synes.

Ἐμφατικῶς, & ἐμφαντικῶς, significanter, magna cum significatione, vel luculenta. Polyb. & Phil.

Ἐμφανὴς, qui repræsentatur oculis nostris, qui palàm est, conspicuus. Item manifestus apertus: vnde τὰ πράγματα ἐμφανῆ, apud Dem. Et ἐμφανὴς μίξις, coitus qui fit in proparulo. Herodot.

Ἐμφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Hesyc.

Ἐμφάνεια, aspectus, apparitio. Item significatio, demonstratio. Areop.

Ἐμφανίζω, repræsento, ante oculos pono, patefacio: vt τοῦ ἀληθοῦς ἐμφανίζειν, apud Luc. sic Io. 14. ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Item indico, certiorem facio. Act. Ap. c. 23. ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. Sic & c. 25.

Ἐμφανίζομαι, in conspectum venio, appareo: in ep. ad Heb.

Ἐμφανισμὸς, patefactio, declaratio.

Dec. Ἀνέμφατος, ὁ & ἡ, carens emphasi, sine significatione luculentam speciem non præbens. Ἀνεμφάτως, sine emphasi, vel non expressè. Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. Ἀνέμφαντος non demonstratus.

Ἀνεμφαίνω, nullo modo refero speciem, nō conuenio, dissimilis sum: vt σύγκρισις ἀνεμφαίνουσα τοῖς ἀμφίσβητοῦσι.

Διεμφαίνω, q. d. inter ostendo. (apud Polyb.

Δυσεμφαὴς, malæ significationis. Damasc.

Παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo: seu præterea vel simul significo: vnde passiuè παρεμφαίνεσθαι dicitur ἡ ὕλη καὶ μορφὴ, apud Aristot. Item declaro seu explano. Athen. Item refero, similis sum. Dioic. λίαν παρεμφαίνον τοῦ τῆς τηλουγεσίμου.

Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræsentatio. Παρεμφατικὸς, explanatiuus, significatiuus, repræsentatiuus. ἀπαρέμφατος, q. d. minimè declaratiuus, cui nulla subest declaratio: vt ἀπαρέμφατον ἐγκλισις, apud Gramm. ἀπαρεμφάτως, absque declaratione, infinitè, seu indefinitè.

Συνεμφαίνω, simul ostendo, simul significo. Item simul refero. Theophr.

Ὑπεμφαίνω, q. d. subostendo, vel subsignifico.

Ἐπιφαίνω, q. d. superostendo. Et neutraliter, illucesco. Luce 1.

Ἐπιφαίνομαι, q. d. superapparco, appareo super aliqua re: i. dum res aliqua geritur, interuenio. Xen. εἴτε δ' ἐπιφαίνοι τῇ χειρὶ τὸ πολέμιον ὑπεφεύγον. Sic & apud Herodia. l. 3. Apud Plutar. in Gal. ἐπιφαίνεται δὲ πολλὰ σημεῖα τοῦ μορφῶν, exp. in facie apparebant.

Ἐπίφασις, q. d. apparentia: apud Suid.

Ἐπιφανὴς, qui supra alios apparet & conspicuus est. Et metaph. insignis, clarus, apud Polyb. & Plut.

Ἐπιφανῶς, insigniter, insignem in modum. Item splendidè magnificè. Ἐπιφάνεια, q. d. superapparentia: apparentia quæ est supernè, & in summo, summum: vt ὑπεράνεια τοῦ πελάγους, summum æquor, apud Phil. Exponitur & superficies: apud Plut. & geometras. Accipitur & pro habitu & forma loci, seu plani seu montosi, seu confragosi, apud Polyb. Item pro habitu & specie oris, apud eundem. Significat & celebritas. ¶ Peculiariter apud Christianos Græcos theol. sic dicta fuit apparitio Christi seruatoris nostri in carne, teste Suid.

Ἐπιφάνια seu ἐπιφάνεια, τὰ, dictus fuit dies in quo celebrabatur memoria baptismi Christi, & quo catechumeni quoque baptizabantur: vel dies quo Christus manifestari cœpit gentibus, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Epiphanius lib. aduersus hæreses vult esse diē, quo natus est Christus in carne, vide & Aug. hæc de re varijs in locis.

Συνεπιφαίνομαι. (*Dec.*) simul appareo vel exorior.

Καταφαίνω, idem significare videtur quod καταφημι, affirmo: vnde καταφατὸς, affirmandus, apud Suid. in descriptione ἀξιώματος cui ibidem opponit ἀποφατὸς.

Καταφαίνομαι, apparco, videor esse. Theocr. idyl. 3. Ἠ ῥά γέ τοι σμὶς καταφαίνομαι ἰγγύθεν ἔμεν, Νύμφα τ' ἐρασσαμένᾳ, Aristot. de mun. μικρὰ κατεφαίνετο ἂν τὸ νοητὸν ἄστρα.

Καταφανὴς qui apparet, vel conspicuus, apertus: vnde καταφανὲς ποιεῖν & ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocr. & Xen. Τὸ καταφανὲς, exp. etiam compertum, notum, apud eundem. Καταφανῶς, euidenter, manifestè.

Παραφαίνω, q. d. in transitu & velut præteriens ostendo. Exponitur etiam, ex propinquo ostendo seu monstro. Item simpliciter ostendo, apud Hesiod. in Erg.

Παραφαίνομαι, in transitu appareo, vel in conspectum venio. Plut. παραφανεὶς ἐν καιρῷ, opportunè in conspectum veniens, tanquam præterendo.

Περιφαίνομαι, circumq aque conspicior, vel conspicuus sum. Hy. hymn. in Ven. περιφαινόμενος ἐν χαίρῃ. (apertus.

Περιφανὴς, circumquaque conspicuus, vel valde conspicuus &

Περιφανὴς, ὁ & ἡ, idem. Soph. in Aiace. Exponitur & simp. conspicuus, apud Luc.

Περιφανῶς, (q. d. circumspicuè) valde manifestè, item simpliciter, manifestè, apertè. Soph. ibidem.

Περιφάνεια, q.d. circumspicuitas, prospectus in omnē partem.
Προφαίνομαι, appareo.
Προφανὴς, apparēs, manifestus: vnde προφανὲς ἐστι, apud Dem.
Προφαίνω, præluceo, lumen præfero. Plut. καὶ φωτὸς μὴ ὁ προφαίνων ἐδεήσατο τοῦ Δομετίου, πλησίον καὶ πόρρω ἀπόδαινε. Item præmonstro seu præmonstro speciem futuri & quasi polliceor. Theophr. de caus. pl. l. 1. προφαίνει δὲ καὶ τὰ ἀγρία πολλὰ καρπὸν, ἔτος δὲ ἐκ διοπτείας. Item ostento Χεν. ἀ δὲ θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ φαίνει, ostentat nobis spem ingentium rerum. Item portendo aliquid, ac significo prodigio.
Προφαίνεται, dicitur id quod portenditur. Plutar. Item quod præiudicatur, seu præsignificatur; vnde προφαινόμενοι θεοὶ, apud Dem. qui per oraculum præiudicantur. Item προφαίνομαι appareo, in conspectum prodeo. Soph. προφαίνοντί μοι. Exponitur etiam obuerlor. [φάω, dico.
Πρόφασις, quomodo hue pertineat, vide in comp. ex φημὶ, in
Πρόφαντος, præmonstratus, præsignificatus. Hesy. Exponitur etiam, prædictus, ab eodem. Et τὸ πρόφαντον, prædictio, oraculum: vnde apud Herodot. πρόφαντον ἐγένετο αὐτοῖς, oraculum: factum est ad ipsos.
Προφανὴς, conspicuus, manifestus, apertus: vnde ἐκ τοῦ προφανοῦς, apertè, manifestè. Et ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro eodē apud Thu.
Προφανῶς, conspicuè, apertè, in Epig.
Ἀπρόφατος, (dec.) subitò & ex improuiso accidens: vt στρατὸς ἀπρόφατος, apud Apol. Arg. 1. Ἀπροφάτως, ex improuiso & repentè. apud eundem ibidem. vide & πρόφημι, in comp. ex φάω
Συμφανὴς, manifestus, apertus. (dico.
Συμφαίνω, exp. multarum stellarum vnus emersus & conspectus apud Aristot. Συμφαίνεσθαι, vocati dicuntur simul apparentes in iride colores.
Decomp. Ἀσύμφανὴς, non conspicuus seu perspicuus. Aristot.
Ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmaticè, rectè.
Ὑπιφαίνομαι, q.d. super appareo, appareo supra, cōspicior, supra vt ὑπιφανὲν τῷ λόγῳ, supra collem apparuerunt, apud Thuc. Item supereminco, vt ὑπιφαίνεται τῶν πολλῶν, apud Basil.
Ὑπιρφανὴς, q.d. appareos & conspicuus supra alios, seu supra alia. Exponitur etiam, arduus & erectus: apud Xen. in Hipparch.
Ὑπιρήφανος, ὁ ἡ ὁ, superbus, arrogans, q.d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet: vnde ὑπιρήφανος τρόπος, superbi mores. & ὑπιρήφανοι λόγοι, verba superba, apud Dem. Compar. ὑπιρφανώτιρος, superbior, apud Aristot. rhet. 2. Τὸ ὑπιρήφανον, magnificum, eximium, maximi pretij Plat. in Gorg. Plut. in Pericle.
Ὑπιρφανῶς, superbè, arroganter.
Ὑπιρφανία & ὑπιρφάνια, ἡ, superbia arrogantia, Demosthen. in Mid. Exponitur etiam, contemptus, vel superbus contemptus, apud Plat de rep. l. 3.
Ὑπιρφαίνω, superbio, insolesco. Iliad. λ. & apud Polyb. Item effero, vel superbè effero apud eundem. Polyb. l. 5. Item contemno, fastidio, vel superbè contemno, Luc.
Ὑπιρφανίομαι, idem. Apud Basil. ὑπιρφανίομαι ταῦτα, exp. superbè iacto.
Ὑποφαίνω, (q.d. subluceo) illucesco: vt ὑπιφαίνε ἡμέρα, illucescebat dies, Luc. Sic & apud Plat. in Protag. Item actiuè & metaph. suboslendo, non plenè non ostendo: vt καὶ ἀγαθὰς ὑποφαίνει ἐλπίδας, apud Herodian.
Ὑποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω. Xen. Pæd. 4. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπιφαίνοιτο, &c. Et ὑποφαινομένας ἐλπίδας, spes quæ subaffulgent. Ὑποφαίνεται, dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut. in Camillo, ὁ τόπος ἐφ' ᾧ βιβασθεὶς ἐνυκτόμαχεν ἀφῆς τὰς Κελτὸς ὑπιφαίνοιτο τῆς ἀγορᾶς ὑπὸ τὴν Καπιτωλίου.
Composita sine propositione: ac primum partem ex ipso φαίνω, partem in φανὴς desinentia.
Ἀγχιφανὴς, ὁς, ὁ ἡ ὁ. ex propinquo apparens, propinquus. Nonn.
Ἀεφανὴς, semper apparens, semper conspicuus: vt ἀεφανὲς ἀστέρες. Basil.
Ἀκροφανὴς, q.d. in summo apparens. Apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς, aurora summo diluculo apparens: vel quæ superficiarium tantùm & non plenam lucem habet: vel apparere & exoriri incipiens.
Ἀλλοφανὴς, qui alius & diuersus apparet apud eundem.
Ἀρτιφανὴς, nuper in lucē editus, qui nuper apparere incœpit. Ep.
Ἀφανὴς, qui disparuit & euanuit. quē cernere desinimus. Plut. in amat. narr. ἀφανὴς ἐγένετο. Item ab aspectu nostro remotus, oculos fallens, latens, obscurus. Aristot. eth. 2. ὁ δὲ ὑπὲρ ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. Sic & apud Thuc. l. 1. Item obscurus, ignobilis. Phil. de v. M. l. 1.
Ἀφανῶς, ita vt non appareat, occultè, clanculum.
Ἀφανία, obscuritas. Thuc. l. 2.
Ἀφανίζω, (q.d. ab aspectu remoueo, è conspectu aufero) aboleo aliquid ita vt nulla eius vestigia, cernantur extinguo, perimo, euanidum reddo, Isocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων. Exponitur & occulto, cælo, supprimo, apud Demosth. Item obscuro. Matt. cap. 6.
Ἀφανισμὸς, & ἀφάνισις, ipsa actio ex oculis tollendi & euanidum reddendi. Item circumductio, obliteratio, vt ἀφάνισις τῆς δίκης, apud Aristoph. Ἀφάνεια, exp. etiam, disparitio, seu quum aliquis euanescit & ex oculis tollitur, apud Aristot. apud Plut. symp. 4. ἀφανισμοὶ τῆς σελήνης. quando luna non apparet.
Ἀφανιστὴς, q. ab aspectu remouet & euanidū reddit. deletor.
Ἀφανιστικὸς, vim habens è medio tollendi & exolescendi.
Διλοφανὴς, qui seruus esse videtur. Et τὸ δ' ὀλοφανὲς, forma seruilis.
Δυσφανὴς, vix apparens: obscurus. Plut.
Ἐγιροφανὴς πέτρα, lapis ignarus: q.d. lucis excitatorius. Epigr.
Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habentes.
Εἰδωλοφανοειδὴς, simulacri speciem habens. Plut.
Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens, vel à Sole illustratus.
Ἡλιοφάνεια, solaris claritas.
Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendū præbet. Greg. Scribitur & θεοφανία, apud Dionys. apud quem etiam est pars doctrinæ diuinæ. Θεοφάνεια, τὰ, seu θεοφάνεια, ἡ, festum solemne quod eo die celebrabatur quo Deus hominibus apparuit. prius apud Poll. l. 1. posterius apud Herodot. l. 1 Apud Christianos sic dicitur festum quod die natali Iesu Christi celebrabatur, quod eo die natus hominibus se conspiciendum in corpore humano dedit.
Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina, fœminæ similis.
Μεσοφανὴς, in medio apparens.
Μολυβδόφανὴς, qui plumbeus esse videtur, plumbeus aspectu. Athen. l. 9.
Νυκτιφανὴς noctu apparens, noctu lucens: epitheton lunæ.
Ὀπισθοφανὴς. Hesyc. est εἰς νύπιον προσέχων.
Ὀπισθοφανῶς, retrorsum, in auersum.
Ὀστοφανέω, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo in Hippiatr.
Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum lenium cadens Chrys. τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quòd ante oculos positum est & manifestum. Strab.
Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. de sacerd.
Ὑψιφανὴς, sercò apparens.
Παμφαίνω, totus lucco seu fulgeo. Il. σ. Τόξοισι παμφαίνων ὡς ἀλέκτωρ ὑψόθι. Sic & apud Hesiod. in Erg.
Παμφαάω, idem. Il. β. Ἀγλὰ παμφαάουσα δι' ἀθέρος ἠερόεντος. Sic τόξα παμφαάουσα. Il. σ.
Παμφαλάω, attonitus & veluti numine afflatus aspicio vel circumspicio. sch. ad Apoll. ex Euricio. Πάντοθεν παμφαλάωντες δινεύετε πόδεσσι. Factum videri potest hoc verbum ex παμφαάω, ν in λ mutato, ac propriè esse omnia collustro oculis, omnia aspicio. Etym. tamen dictum esse putat παρὰ τὸ φάος ὁ ἀφαίνον ἀλλαχοῦ.
Ἐπιπαμφαλάω, (dec.) idem. Apol. Arg. l. 2.
Πρωτοφανὴς, primò apparens. Nonn.
Ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur, tauro similis. Dion. de situ orb.
Τηλεφανὴς, qui procul apparet seu conspicitur, procul distinus, longinquus: vt τηλεφανὲς σκοπιαί, Aristoph. in Nub.
Τρυγοφάνες, ὄνος, vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aqua perfusis: lora. Sic dici videtur quoniam velut fæx est illud vinū respectu eius quod sponte ex vuis subiectis prelo defluit. Polli. 6. c. 2. & l. 7.
Ὑψιφανὴς, altè apparens, seu in alto sublimis. Nonn.
Χαλκοφανὴς, æreo colore splendens.
Ψευδοφανὴς, mendaci & adulterina luce splendens.
Ψιμυθιοφανὴς, qui cerussa esse videtur, cerussam repræsentans Diosc. l. 5. c. 79.
Composita quædam syncopen passa.
Ἀκραιφνὴς, (dictum pro ἀκραιφανὴς, teste Etym. & schol. Thuc.) purus: vt ἀκραιφνὲς αἷμα, apud Eurip. in Hec. Et ἀκραιφνέστατον φῶς, apud Greg. integer, intactus, illæsus. Thuc. l. 2.
Ἄφνω (per syncopen factum ex ἀφανῶς, & abiecto α, vt tradit Etym.) subitò, repentè: quasi ex occulto adueniendo. Demosth. in Mid. Exponitur &, insperatò, seu ex insperatò.
Αἴφνης, idem: ex eóque ortum. Eur. in Iphig. Aul.
Αἰφνίδιος, ὁ ἡ ὁ repentinus, subitus, improuisus, vel ex improuiso aduenien: vt αἰφνίδιος ἐπιστὰς, apud Gal. Glauc. l. 1. Et τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thuc. Aduerbialiter etiam vsurpatur αἰφνίδιον pro αἰφνιδίως. Plut. in Numa.
Αἰφνιδίως, repentè, subitò, idē quod αἴφνης. 1. ep. ad Thess. c. 5.
Ἐξαίφνης, (dec.) idem cum αἴφνης. Il. φ. Xen. de re equ.
Ἐξαφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος. Pro eodem ἐξαίφνης dicitur etiam ἐξαφνίνης, apud poëtas: vt Il. ο. item ἐξαφνιαῖος, idem cum ἐξαφνίδιος Xen. de re equ. Hinc ἐξαφνιαιοειδὴς quod αἰφνιδίως apud eundem eodem lib. & Thuc.
Comp. ex secunda & tertia persona præt. pass. sine propositione.
Ἄφαντος, ὁ ἡ ὁ, qui disparuit & euanuit. Eur. in Helen. Βέβηκεν ἀλλοχόος εἰς ἀφθίτους αἰθέρος ἀφαντος Ἀφθίτου. item ab oculis remotus, abstrusus, vt ἄφαντον φῶς, apud Soph. in Phil. Apud Hom. de eo dicitur qui funditus cum stirpe periit.
Θεόφαντος, à deo declaratus aut manifestatus. vt θεόφαντος ὄρνις, apud Plut. in lib. aduersus Colot.
Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, sacerdos vel theologus. Hes.

Ἱεροφάντης, sacrorum antistes, qui sacra & cæremonias docet, Plut. in Numa Phil. de v. M. [cib.

Ἱεροφαντία, ἡ, antistitiũ, antistitis sacrorũ dignitas. Plu. in Al-

Ἱεροφαντικός, ad sacrorum antistites pertinens. Ἱεροφαντικὰ βιβλία, libri de iure pontificio. Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum.

Ἱεροφαντέω, sacrorum antistes sum, sacra doceo. Luc.

Μανίφαντος qui solus apparet. Hesych.

Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, qui noctu conspicitur. Eurip. in Helen.

Οὐρανοφάντωρ, ad cœlum vsque resplendens, cuius splendor ad cœlum vsque pertingit. Suid.

Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta calumniosus delator. Sycophantæ apud Athenienses dicebantur, qui indicabant qui ficus ex Attica exportassent. Vetitum enim erat apud eos exportare ficus: vtpote qui ficum arborem in precio haberent & summopere admirarentur. Hinc appellati cœperunt qui vt aliquid pecuniolæ contraderent in iudiciũ pertrahebãt reósq; agebãt leuissimis de causis, interdũ & ficta crimina intendentes: more τῶν εὐκοφάντων qui ex eo vitæ genere victum sibi comparebant vt docet schol. Aristoph. & confirmat. Plut. περὶ πολυφιλ. vide schol. Aristoph. & Fest. qui & alias etymi huius rationes affert. Dem. pro cor. πεσπρὸς ὁ συκοφάντης ἀεὶ καὶ παντὸς χρόνου ἐπιθυμεῖ καὶ φιλαίτιος. Sic & sæpe apud Aristoph.

Συκοφαντικός, ad sycophantam pertinens: vel sycophantæ conueniens: calumniosus, calumniatorius. Luc.

Συκοφαντικῶς, calũniosè, calũniatoriè. more sycophantarũ.

Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικός. Lysi. in Æsch.

Συκοφαντωδῶς, idem quod συκοφαντικῶς.

Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantem ago: calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor. Dem. pro cor. τὶ οὖν συκοφαντοῦσι τὶ λόγους πλάττουσι; Et cum accus. apud eundẽ ibidẽ & Aristot. pol. 5. Cum accus. & genit. Ælian. ἐσυκοφάντει φθόνῳ ἀληθείας. Cum genit. perf. & accus. rei Lucę 19. Accipitur & pro κηλῶν ἐρωτικῶς apud Plat. com. & Menand. teste Suid.

Συκοφαντοῦμαι, sycophantiosè deferor, calumniosè accusor Xen. in Oecon.

Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod sycophantiosè alicui Impingitur, sycophantia, calumnia. Plut. in Per.

Συκοφαντία, sycophantiosa & calumniatoria accusatio. Item ars sycophantiosè calũniandi quam quis factitat. Xen. Hel. 2.

Συκοφαντρία, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantiosa accusatrix. Aristot. in Plut.

Συκόφαυλος, (quasi συκοφαυλος) idẽ cũ συκοφάντης. Suid. ex Epi. Decomp. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantiosè delatus non est: vel qui sycophantiosè & calumniosè deferri nequit.

Ἐπισυκοφαντέω, sycophanticè aliquem infectari. Hyperides.

Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & ostendit quærentibus.

Ὑδροφαντική, τέχνη, ars prodendi aquas iis qui eas quærunt. Geopon. l. 2.

Composita ex φαίνω, φαν-.

Ἀναφαίνω, apparere facio, & phantasia afficio. Basil.

Ἀφανταστοῦος, ὁ, ἡ, qui visiones non concipit.

Ἀφάνταστος, visionibus & imaginationibus carens. Plut. & Syne.

Δυσφάνταστος, non facilè visiones concipiens, ad visorum informationem difficilis. Plut.

Εὐφανταστοῦος, qui benè vel facilè concipit visiones.

Καταφαίνω, idem quod ἀναφαίνω.

Composita remotiora.

Νύμφη, Ῥαφανίς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΦΑΙΟΣ, ᾶ, ὁ, fuscus, subniger: qui in medio est inter candidum & nigrum colore Plat. in Tim. Alex. Aphr. probl. l. 1. Dioſc. l. 5. c. 93. Apud Athen. l. 3. φαῖος ἄρτος, panis cibarius & ater.

Composita.

Λευκόφαιος, ex albo & fusco mixtus. Poll. l. 7. c. 28.

Φλογόφαιος, color ex flammeo & fusco.

ΦΑΚΕΛΛΟΣ, ου, ὁ, fasciculus seu fascis. Suid. ex Thuc. φορετοῦντος ὕλης φακέλλους. Eur. in Cycl. μίγαν φακέλλον ξύλων Ἐπιθεὶς ὠμοβρῶτι. Sic apud Synes. ep. 34. πρωΐαν ἅπασι γιγραφα φάκελλον ὑπὲρ ὤλων. fasciculum literarum. Pro eodem dicitur & σφάκελλος: vt σφάκελλοι φρυγάνων, fasces seu fasciculi virgultorum apud Diod. Halic. hist. l. 7. Pro quo legitur & φακίολοι, φρυγάνων, apud eundem l. 10. Item φάκελλος. Suidæ est quoddam gestamen capitis, quod & φακιόλιον nominari dicit.

ΦΑΚΗ, ῆς, ἡ, lens, lenticula: seu lens cocta & ipsum ex lente pulmentum. Laërt. in vita Diog. ἐξέβαλε ἅπαξ τρυβλίον, θεασάμενος τὴν κοίλην ἄρτου φορμίδα πλεῖ φακῆς ὀπτῆς ἐχούσαν. * Dicitur quasi φακεκη, vt sit ἡ ἐξ φάκη κακῶσα. Etym.

Φακός, ὁ, lens cruda. Prouerbialiter φακὸν κόπτειν dicitur qui operam ludit. Φακὸς ὁ ὑπὸ τῶν τελμάτων, lens palustris: apud Dioscorid. Est etiam vas lenticularis formæ, dictum lenticula Reg. lib. 1. cap. 10. Dicitur & de vase in quo mortuorum cineres conduntur apud Inst. Mart. ¶ Item nigra quædam oculi macula. Hesych.

Φακωτός, lenticulatus in lentis modum conformatus: vt φακωτὸν θυμιατήριον, vas in lenticulæ formam factum quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt. apud Hippocrat. De scalpri quodam genere dicitur apud Gal. method. med. 6. Φακωτόν, qui ex lente est. Eust.

ΦΑΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, phalanx: genus aciei apud Macedones, constans centum & viginti hominib. teste Eust. (cu (vt quidam volunt) octo millib. armatorũ. Generaliter dicitur de quauis acie: vt Il. λ. Ἀρηΐοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Sic & apud Dem. & Xen. ¶ Itẽ regula lances libræ suspendẽs. Aristo. in mechan. Itẽ araneus. Plat. in Hellade, ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖς τῶν λεπτῶν ἀραχνίοις, ἃ τοῦτο τοιοῦσιν ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. ¶ Φάλαγγες, αἱ, dicũtur internodia digitorũ: ossa terna mutuò colligata & velut in acie disposita. apud Gal. ¶ Itẽ ligna in quib. naues in nauali fulciuntur, & in quib. resident. Apol. Arg. 2.

Φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles in phalange. Est & herba quædam quæ & φαλάγγιον.

Φαλαγγηδόν, per phalanges, turmatim. Il. β.

Φαλάγγιον, τὸ, aranei genus à crurum longitudine internodiis dictum: apud Xen. & Dioſc. ¶ Item herbæ nomen quæ & φαλαγγίτιον, apud Dioſc. l. 3. c. 122. & φαλλαγγίτης à Paul. Ægin. nominatur. ¶ Φαλάγγια, dicebãtur etiã ligna quæ & φάλαγγες. Eust.

Φαλαγγόω, effetor, in ferinam naturam vertor, irritor: vnde Φαλαγγῶσα. Hesyc. exp. τεθηριωμένη, ἐρεθιζομένη, à φάλαγξ significante araneum.

Φαλάγωμα, pompa quædam quæ in bacchanalibus celebrabatur: apud eundem.

Φαλαγγωσις, oculi affectio quum cilium intrò spectat pilorum acie simul cum eo inuersa, ita vt pili oculum compungãt. apud Gal. & Ægin.

Composita.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx, duæ phalanges. Ælian.

Μονοφαλαγγία, vnica phalanx. Idem.

Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges. Idẽ.

Τριφαλαγγία, triplicata phalanx, tres phalanges: apud eundem.

Ὑπερφαλαγγεῖν, dicitur phalanx, quæ vtinq; hostibus circumfusa aciem eorum coercet. Arrian.

Ὑπερφαλάγγωσις, actio illa, &c.

ΦΑΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucentia aduolat. (* vnde sic dicta existimatur ἀφὸ τὸ εἰς φῶς ἁλίσθαι.) Nic. in Ther. φαλαὶν ἐναλίγκιον τῶν ἀεὶ λύχνος Ἀκρόνυχος δεπτικὸς ἀπλάσι παμφάσσουσαν. A Lycophrone φαλαῖνα dicuntur & φαλαί, per apocopen. ¶ Φαλαῖνα aliquando etiam est balæna.

ΦΑΛΑΚΡΟΣ, ᾶ, ὁ, caluus: vt in prouerbio, φαλακρὸν τίλλεις, apud Suid. Et apud Luc. φαλακρὸς ὢν κεφαλὴν, τῶν δὲ ὀφρῶν ἐρρυτιδωμένος. Existimatur dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν τυτθὸν λευκόν, vel ἀφὸ τὸ φαλὸν ἔχειν τὸ κάρα.

Φαλακρότης, & φαλάκρα caluitium. Φαλάκραι dicuntur etiã glareta, i. loca nullo gramine nullisque sates & fruticib. vestita.

Φαλακρόω, caluum reddo. Φαλακρῶμαι, caluus fio, calueſco.

Φαλάκρωμα & φαλακρωσις, caluitium. Ezech. 27.

Composita.

Ἡμιφαλακρος, semicaluus: in Epigr.

Ὀπισθοφαλακρος, à tergo caluus, qui occipite est caluo. Epitheton κεφαλῆς, apud poetas.

Φαλαρα, φαλιος, vide in Φαλός.

ΦΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, penis ligneus vel coriaceus: siue lignum oblongum in summo habens penem ligneum aut coriaceum. Quidam exp. ficulneum veretrum apud Herodot.

Φαλλικός, vt φαλλικὸν ἆσμα, carmen ad phallos pertinens, carmẽ extemporaneum quod in honorem Bacchi super phallis canebatur. Apud Aristoph. in Acharn. ἄσομαι τὸ φαλλικόν, quidam interpr. cantabo fescennios vertus. Pollux lib. 4. scribit etiam φαλλικὸν esse ὄχημα Διονύσου.

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, (comp.) interdum dicitur penis erectus: interdũ carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. & Suid. Dicitur & de ipsis hominibus qui erectos penes gestabant vide Athen. lib. 14.

Ἰθυφαλλικὸν μέτρον, carmen Ithyphallicum.

ΦΑΛΟΣ, ῶ, ὁ, splendidus, albus. * ἀφὸ τὸ φάω, luceo, teste Etym. ¶ Item substantiuè, scutulum quoddam splendidum & album. ¶ Item petra in mari eminens apud eundem ex Rhet. Lex. ¶ Item conus galeæ cui crista inseritur: itẽ ἅλος τοὺς λαμπροὺς ἕνεκα κόσμου τῆς κεφαλαίας, vt idem inquit. In hac significatione scribitur & φαλος, vt Il. γ. πλῆξε φαλος κόρυθος.

Φάλος, idem quod φαλός. Exponitur &, albos crines habens in fronte.

Φαλερός, albus, spumeus: apud eundem. Pro eodem dicitur

& φαληρικὸς φαληρεὺς, & φαληρεῖος, apud eundem & Eust.

Φαληρόω, albesco spuma, spumesco: vnde κύματα φαληρόωντα. Il. v. & φαληρώσα σπίλος, ἡ λευκότης, apud Lyc. teste Eust.

Φαλιών, splendidum seu album reddo. Hes.

Φάλα, ornamentum quoddam galeæ. Etym. & Suid.

Φάλαρα, τά, Hesy. sunt ἀστραγαλίσκοι ὁ ὅπου τῶν ἱππικῶν φαλαρίας. Item phaleræ ornamenta equorum seu equitum, & nobilium. Herodot. Apud Eurip. in Suppl. pro loris vsurpari dicitur, quum Theseus inquit, ἁρμάσας χρῶν Πάντ' ἀνδρ' ὁπλίτου ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτου Μυναμονίων ἵππου φάλαρα κοινὸν ἐμῷ στόμα. Pro eodem dicitur & φάληρα, teste Eust.

Φαλαρὶς, auis quædam marina seu palustris: de qua Athen. l. 7. & 9. Eadem dicitur & φαλήρις, apud Suid.

Composita: ac primùm ex φάλος.

Ἀμφίφαλος, galeæ epitheton: quia circumcirca ornari φάλους, i. clauis seu cuneolis solebat. Il. ε.

Ἄφαλος πτωκὶς, galea quæ clauis seu scutalis ex auro splendentibus insignis non est. Il. ε. [l. 2.

Τετράφαλος, quatuor conos seu eminentias habens. Apol. Arg.

Τριφάλεια, sæpe pro galea, apud Hom. quoniam τρεῖς φάλους habebat, posito υ pro ι.

Composita ex φάλαρα seu φάληρα.

Κεπφάλαρ', Æolica & poëtica syncope dicitur pro κεφ' φάλαρα intra clauos galeæ. Il. ω.

Τίλραφαλος, idem quod τιλράφαλος. Il. α.

Χρυσοφάλαρος, aureas phaleras habens. Eur. in Troad.

Φαιρός, &c. φαίνω, &c. vide in φαίνω.

Φαῦρος, &c. in φαύω, luceo.

ΦΑΡΑΓΞ, αγγος, ἡ. barathrum, præceps locus, præcipitium Plut. οὐδὲ ἑξῆς τὸ μεταξὺ ἄτλον ὕστερον κατὰ τὴν φάραγγα. Sic apud Thuc. l. 2. dicuntur quidam εἰς φάραγγας ἐκβαλλόμενοι. Vsurpatur & de loco præcipito in litore maris, apud Plut. in Ant. φερόμενος ὑπὸ τῆς ναυσὶ φρὸς κρημνὸς καὶ φάραγγας ἀπόκρημνος. Exp. etiam terræ cauitas, hiatus, fauces terræ. Item vallis, conuallis, apud Apoll. 2. Dicitur & φάραγγες ὄρους apud Plut. φρὸς Κολ.

Φαραγγώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, vt φαραγγώδεις τόποι, loca in quibus sunt terræ hiatus. Aristot.

Φαραγγιόω ab Articis scommaticè iactatum fuit εἰς γραμματικίαν, teste Suida, qui & addit dici sicut ἀριγγιόω. Eust. etiam annotat hominem ἄτυφον appellatum fuisse φαραγγα.

ΦΑΡΕΤΡΑ, ἡ, pharetra. (παρὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶτα, ὁ τοιαμίνα.) Hesiod. in Asp. κείλλω ἢ ὤμοι γνήσιον φαρέτρῃ Κοσσάλιτ' Φαρέτρειον, parua pharetratin Epigr. [ξίστιθεν.

Φαρετρεῶν, ῶνος, ὁ, idem quod φαρέτρα. Hes. exp. τοξοθήκη.

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, comp. latam seu amplam habens pharetram. Epitheton Apollinis, apud Pind. teste Eust.

ΦΑΡΙΚΟΝ, genus veneni. Diosc. l. 5. c. 13. & l. 6. c. 20. & Nic. in Alexip. Scribitur & φαρικόν, ex Athen.

ΦΑΡΚΙΣ, ιδος, ἡ, ruga. Helyc. exp. ῥυτὶς ἡ ἐν τῷ γήρᾳ γινομένη, ἡ ῥίζα φρὸς ῥυτιδόας ποιοῦσα ἡ σκολιός.

Φαρκιδώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, rugosus.

Φαρκιδωμένος, qui rugatur seu corrugatur, qui est fronte caperata συγκαίρων Helyc.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, ου, τό, medicamentum venenum. Vox est ambigua & anceps. Interdum enim in bonam partem de medicamento salutari dicitur interdum in malam de lethali medecina seu vulgò dicto veneno. In bonam partem dictum interdum absolute ponitur, aliquando epitheti iungitur. Absolutè dixit Plut. in lib. de sera numinis vindicta φάρμακα ἐνίοις μὲν οὐ ἀμύνειν νοσοῦσιν ἐνίοις δὲ λυττιλεῖν καὶ μὴ τοξοῦσιν. Additis vero epitheti φάρμακα μυτιδόεντα dicitur. Od. δ. Item φάρμακον ἐσθλὸν & ὑπνωτικὸν, apud Theoc. Idyll. 11. Sic φάρμακα ὑπνωτικὰ, apud Plu. symp. 3. & φάρμακον καθαρτικὸν. Aristop. in Plut. Generaliter etiam & metaph. pro quouis remedio accipitur vt apud Hesiod. in Erg. Aristot. polit. 6 & Herod. l. 6. In malam partem de veneno seu medicamento lethali, apud Thu. l. 2. ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐμβαλόντες εἰς τὰ φρέατα. Sic Xen. Pæd. l. 8. νῦν μὲν γοῦν πολεῖς ἐκεῖ ὄντι δοκοῦσιν, ὥστε ἐκεῖνον θεῖον ὑπὸ φαρμάκων. Apud Diosc. θανάσιμα φάρμακα dicuntur omnia illa quæ in medicina vsum aliquem habent, per se autem lethalia sunt. * Pro medicamento salutari grammatici dictum volunt quasi φέρον ἀκέσι pro exitiali verò, quasi φέρον ἄχος teste Eust. ¶ Φάρμακα dicuntur etiam colores quibus vtuntur pictores: aut quibus aliquid tingitur, pigmenta: vt apud Aristoph. νεφ' ἀπὸ τοῦ φάρμακον Ἐτυχες ᾧ Λυσιστράτης μελαίνῃ, quo Lysicrates canos suos tingit & nigros reddit. Sic & apud Plat. in polit. ¶ Quidam etiam τὰ ἀντὶ φάρμακα appellauit, vt est apud Eust. Helyc. verò φάρμακα dicit esse πᾶν τὸ πόνον.

Φαρμακόεις, εσσα, ὁ. medicamentarius, cui medicamentum inest. medicamenti vim habens: vt φαρμακόεσσα πόσις, apud Nic. in Epig. φαρμακόεν δ' ὀλόν, de arte pigmentaria.

Φαρμακώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem: vt φύλλα φαρμακώδη, apud Diosc. Sic & sæpe apud Theophr. Item venenatus, veneno tinctus: vt φαρμακώδη τοξεύματα, apud eundem Diosc. l. 3. c. 94.

Φαρμακεῖον, ου, ὁ, officina in qua tingitur, Eust. At φαρμάκων, ου, ὁ, qui medicamentis seu venenis est læsus. Dem. pro cor.

Φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus. Plut. in symp. Item homo sacer & deuotus, detestandus, execrabilis: κάθαρμα. Aristop. φαρμακὶς, ιδος, ἡ, venefica apud eundem in Nub.

Φαρμακίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, dictum fuit vinum Pramnium, teste Eust. At φαρμακίτης, ad medecinam pertinens: vt φαρμακίτιδες βίβλοι. Gal. ad Glauc. l. 2. & φαρμακίτης γῆ, apud Diosc.

Φαρμακεύς, εως, ὁ, idem cum φαρμακὸς, magus veneficus. Synes.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno vtor. Plat. de leg. Item veneficio afficio. Item conficio medicamenta. Item tingo, condio. Apud Hippoc. significat, medicamento purgante vtor.

Φαρμάκευσις & φαρμακεία, ipsa actio veneficio afficiendi vel ipsa medicandi actio, medicatio, apud Plat. Φαρμακεῖαι dicuntur & ipsa medicamenta, apud Aristot. pro quo Epig. l. 2. legitur φαρμακίαι.

Φαρμακευτὴς, venefica. Plat. Φαρμακεύτρια, ἡ, venefica.

Φαρμακευτικὸς, ad veneficia pertinens: vel ad medicamenta, medicamentarius.

Φαρμακεύω, medico, vnde τὸ φαρμακευθὲν μαλλόκρανον. Plutar. At φαρμακεύω, refertus sum medicamentis: vel indigeo medicamentis. Eust.

Φαρμάσσω, seu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in symp. Φαρμάττει βουλεύει με ὦ Σώκρατες, ἵνα διαφθαρῶ. Item metaph. lenocinio afficio, adultero fuco. Plut. in Polit. præcep. φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις. ¶ Item tingo Hesyc. Poll. & Eust. Interdum, intingo: vt φαρμάσσειν πέλεκυν aut σκεπάρνον. Od. ι. securim candentem in aquam immergere, vt acies eius induretur.

Composita.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium aduersus pharmacum seu venenum, amuletum. Diosc. Et metap. præsidium. Dem. contra Tim. Exp. & simpliciter, remedium: vnde λειμὼ ἀλεξιφάρμακον. Dicitur & adiectiuè ἀλεξιφάρμακος ὁ καὶ ἡ. vnde ἀλεξιφαρμάκοις δυνάμεσι, apud Plut. symp. 4. & ἀλεξιφαρμάκοις λόγοις, liber tradens amoliendorum venenorum rationem, apud Diosc. l. 7. c. 1.

Ἀντιφάρμακον, idem quod ἀλεξιφάρμακον Diosc. l. 2. c. 56.

Ἄφαρμακος, ὁ καὶ ἡ, veneno carens, non infectus. Et τὸ ἀφάρμακον, τὸ ἀνεύ δόλου. Eust.

Ἀφαρμάκευς, veneficio non infectus. Luc.

Εὐφάρμακος, medicamentis conueniens seu vulis. Item τὸ εὐφάρμακον, τὸ εὔχρηστον. Eust.

Καταφαρμακεύω, veneficio afficio & sortilegio. Plat. in Phæd.

Καταφαρμάσσω, seu καταφαρμάττω, idem. Plut. in Dione.

Πεντάφαρμακος, quinque medicamentis constans. Τὸ πεντάφαρμακον, conuiuium quinquiplici condimentorum genere. Cæl. Rhod.

Πολυφάρμακος, medicamentis abundans aut venenis. Item multorum medicamentorum peritus, multis medicamentis vtens. Il. π.

Τετράφαρμακος, quatuor medicamentis constans. Est & emplastrum quoddam τετραφάρμακον, apud medicos.

ΦΑΡΟΣ, ου, τὸ, palla, palliũ, vestis exterior: sicut χιτὼν interior. Od. ο. χιτῶνα δ' ἐνδυν καὶ μέγα φᾶρος, pro palla virili. Pro fœminea autem Od. κ. ἀμφὶ δὲ φᾶρος μέγα ἔνδυε νύμφη. Corripitur apud Hes. in Erg. Λαμπόμενον φαρέεσσι καλυψαμένω, &c. ¶ Capitur etiam pro ὀθόνη. Od. ε. τοῦφα δὲ φᾶρε ἔνεστι καλὸν δῶ δῖα θεάων, &c. lintea vela. ¶ Item pro velo capitis & tegmine, apud Eurip.

Φάρος, εος, τὸ, integumentum, inuolucrum. Nicand. in Ther. apud Ioseph. de antiq. Iud. λίνεον φάρος, velamen lineum.

Composita.

Βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra, pellis tegens oculos. Etym. dictũ sit quasi βολόπορος φάρος. Od. χ. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα βῆν.

Βλεφαρίς, ίδος, seu in plur. βλεφαρίδες, cilia, pili palpebrarum. Item palpebra. Aristot. de part. an. 4.

Βλεφαρίζω, nicto, i. crebrò conniueo, σπαρὰ κλείω.

Decomp. Ἀγκυλοβλέφαρον, τὸ. Cello l. 7. c. 7. dicitur quũ inter se palpebræ coalescunt, aperiri que non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt. Æt. l. 7. c. 66.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Hom. hym. in Venerem.

Καλλιβλέφαρον, (sc. φάρμακον) callibleparum: medicamentum ad ornamentum & venustatem palpebrarum faciens.

Λεπτοβλέφαρος πόλος, orbis cui palpebræ desunt. Nonn. pro eo qui oculis est destitutus. [adductis.

Σκοβλέφαρος, supercilioso, superbus: à magnis superciliis &

Χαροβλέφαρος, cuius palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Laërt. Demetrium fuisse appellatum: quod venustatem oculorum notat. ¶ Fuit etiam frutex eiusdem nominis, apud Plin. l. 3.

Ἡμιφάριον, dimidiata vestis pars. Suid.

Ἐφαρίζω, paribus indumentis sum amictus, παρὰ τὸ ἐφ' φάρεσι ἐσκεπασμένος, vide & secundum ordinem comp. ex φάρος.

Καλλῃ

Καλλίφαρον φῶς, lux pulchro amicta vestitu, i. lux splendida. Eur. in Ione.

ΦΑΡΥΓΞ, υγγος ὁ vel ἡ, guttur, fauces. Hipp. in progn. φάρυγξ ἐλκωθεὶς εἰς πυρετὸν ἔστιν. Item pro aspera arteria. Gal. l. 2. de placit. Hippocr. & Plat. τὸ δὲ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἣν πνεῦμα καὶ φάρυγγα προσαγορεύουσιν. Sic & l. 8. de vsu part. apud eundem. Pro φάρυγξ, dicitur & φάρυξ: vt Od. τ. φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Vide & λάρυγξ suo loco.

Φαρυγγίζω, apud Dem. idem quod λαρυγγίζω.

Φαρυγγίς, ίδος, ἡ, ingluuies, edacitas. γαστριμαργία. Hes.

Φαρυγγιδίζω, cum ingluuie, cum voracitate. Scribitur & φαρυγγιδίζω, apud Etym.

Φαρυγγιστεῖον, τὸ, idem quod φάρυξ, apud Hippoc. & Gal. in Isag.

Composita.

Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur immisit & deglutiit seu deuoratuit.

Ἡδυφάρυγγις θρυμματίδες, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi suauis & iucundæ.

Φαρσαιν, vide in Σφάζω, seu σφάττω.

ΦΑΣΙΑΝΟΣ, ου, ὁ, phasianus, (*aut is sic dicta à Phasi Colchidis fluuio*) eadem & φασιανικὸς dicitur apud Athen. l. 9. ¶ Item sycophanta apud Aristop. in Acharn. ἀνθρώπῳ τινὶ φασὶν (à φαίνω) vt tradit schol.

Φάσις, Φάσκω, Φάσμα, Φάτης, &c. vide in Φάω.

ΦΑΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe, stabulum. Il. ζ. Ὡς δ' ὅτε τὶς φατνὴ ἵππου ἀποσῴσῃ· ὅθι φάτνη, &c. Sic Il. τὰς δὲ τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀπὸ φάτνῃ. Apud Luc. proueribialiter dicitur κύων ἐν τῇ φάτνῃ κεκοιμημένος. ¶ Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, vt annotatur ex Procl. Sic apud Theo. Idyll. 13. Ἐκ δ' ἀρτεῖ τ' ἐφάνησαν, ἔνιν τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὰ φάτνη ἐνιαυτοῦ τε πρὸς ἕλιον δίδυα πάντα. ¶ Exponitur etiam mensa apud Suid. ¶ Item φάτναι & φατνίαι, loculamenta dentium quasi præsepia & capsulæ, in quibus collocantur. Gal. libde ossi. dicit dentes contineri ἐν τοῖς τῆς φάτνης βοθρίοις, scribique φάτναι ossa esse dentes continentia βοθρία vero, cauitates in quas dentes inserti sunt.

Φατνώματα, τὰ, lacunaria siue laquearia. Eust. & Suid. ¶ Exponitur etiam, nauium foramina per quæ in adnauigantes missilia emittuntur, apud Athen. ¶ Dicuntur & dentium esse φατνώματα, apud Eust.

Φατνωματικός, laqueatus. Plut. in Lyc. τῆς στέγης ἔστι τοῦ καταπελτοῦ πολυτελῆ καὶ φατνωματικοῦ.

Φατνωτός, laqueatus tabulatus.

Composita.

Ἐκφατνίζω, è præsepi eiicio. Item metaph. excutio, expellor: vt ἐκφατνίζει οἱ ὀδόντας, excurit dentes, seu è præsepibus suis in quibus sunt collocati eiicit, apud Eust.

Ἐκφατνίζομαι, è præsepi eiicior, seu euerror: vnde apud eũdẽ Eust. ἐκφατνιζομένων σωρυμάτων ἕκαστος ἀπέφερεν ὁλομελῆ κρία.

Ἐκφατνίσματα, τὰ, præsepiũ purgamẽta: sordes quæ è præsepibus eiiciuntur quũ purgantur. Hes. Sic dicuntur et ἃ reliquiæ mensarum quæ excutiuntur canibus, apud Athen. l. 6.

Ἐμφατνίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ quæ tolluntur è præsepi ad expurganda pabuli reliquias. Poll. l. 10. c. 38.

Ἐπιφατνίδιος, præsepialis: vt φορβὰ ἐπιφατνίδιος, apud Xen.

Φατὶς, vide in Φάω. Φατρία, &c. in Φρατρία.

ΦΑΥΛΟΣ, η, ὁ, vilis, nullius pretij, abiectus, humilis, contemptus. Dem. de perperam obita leg. μηδὲ οἱ φαῦλοι ἐκεῖνοι ὑμεῖς οἷς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνεθήκατε, καὶ τὰ πράγματα ὅτι φαῦλα ἐν ἀφόλοις ἀξιοῦτε πρὸς τοῖς ἄλλοις, neque enim quòd vos sæpe hominum despicabilũ opera soleatis vti in rebus vestris publicè administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea quæ vobis commitenda exteri credendaque duxerunt, apud Hoc. Φαῦλα & καταφρονήματα copulantur. Dicitur & παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili facere: apud Synes. ¶ Itẽ parum apud Diog. Laërt. in vita Plat. Sic & apud Thucyd. φαῦλον πάχος μικρὸν exp. μικρόν. ¶ Itẽ simplex mediocris: vt à Plat. vsurpari tradit Diog. Laërt. Sic Hippoc. de fract. κατάστασιν φαυλοτέραν dixit, extensionem simpliciorem & quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλου δ' ἰατροῦ appellauit quæ exquisitæ contraria est. Expon. etiam iocytus, ridiculus. ¶ Item malus, vitiosus: vt φαῦλα ὑδάτα. Aristotel. malæ aquæ, aut insalubres. Sic φαῦλα εἰδέματα, itemque πόδα, apud Herod. Vocantur etiam φαῦλοι ποιηταὶ & φαῦλοι ῥήτορες, mali poëtæ & mali rhetores. Dicitur & φαῦλος ἀνθρωπος, malus, improbus, nequam: apud Hoc. Xen. Aristot.

Φαύλως, male. Dem. Item facilè, apud Aristoph. in Acharn.

Φαυλότης, ητος, ἡ, vitium: vt φαυλότης τῆς στολῆς, apud Xen. Pæd. l. 1. ¶ Item inepta, rusticitas, inciuilitas. Plat. in Hipp. Exponitur etiam imbecillitas, infœcunditas, apud Plat. de leg.

Φαυλίζω, pro vili habeo, floccifacio, parui facio: item pro nihilo duco, eleuo, contemno. Xen. τοῦ δ' ἰατροῦ μὲν φαυλίζεις.

Φαυλισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio, despectus.

Φαυλίστρια, contemptrix, subsannatrix.

Φαυλία ἐλαία, quæ & φαυλὴ ἐλαία, oliua cuius parum est fructus. Theophr. l. 2. c. 11.

Φλαῦρος, idem cum φαῦλος, vilis. Atticum tamen esse existimatur, ideoque non pro φαῦλος, sed pro φλαῦρος, factum esse per ἀναγραμματισμὸν, quidam tradunt. ¶ Item malus: vt φλαῦρον ἔπος, contumeliosum verbum, apud Sophocl. & φλαῦρον εἰπεῖν, apud Aristoph. & Demosth.

Φλαύρως, malè: vt φλαύρως ἔχειν, malè se habere, apud Herodot. Thuc. Aristoph.

Composita ac primùm ex φαυλίζω.

Ἀποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. Ἐκφαυλίζω, idem.

Composita ex φλαυρίζω.

Ἀποφλαυρίζω, idem quod φλαυρίζω. Quidam exp. auersor tanquam malum seu improbum. Item fio deterior, in deterius laboro: item ad malum conuertor.

Ἀπεφλαυρίζω, pro ἀπεκῴ φλαυρίζω, apud Eust.

Ἐκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

ΦΑΩ, ῶ, [poeticum] luceo, splendeo, fulgeo, micio. Vode φαῦ, tertia persona sing. præteriti imperf. abiecto incremento pro ἔφαε Od. ξ. (de aurora) φαὶ δ' ἐν χρυσόθρονος ἠώς. Extat & particip. φαύσας, apud Aratum. Οὐδ' ἂν ἐπιρρήξειμι χελιδὼ ἐλπὶς φαύσας. ¶ Item φάω, dico, aio pro quo vsurpatur potius φημὶ ab eo deductum. ¶ Item φάω, occido, interficio. Quæ significatio non nisi in pass. voce inuenitur. ¶ Ponitur φάω & pro πυρόω, vt vult Eust.

¶ *Deriuata à φάω, luceo.*

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux: vt φάος ἠελίου. Od. δ. & π. & alibi. Pro quo & absolutè φάος dicitur: Od. γ. Sic φάος πυρός, apud eũdem Hom. Exponitur &, Solis ortus, diluculum, apud Hesyc. ¶ Item oculus. Od. ρ. Κῶας δ' ἐν μὲν κεφαλῇ ἀμφὶς φάος καλά. ¶ Ponitur & pro vita, in Antiocho. ¶ Item φάος, dies: pro quo frequentior est, num. plur. φάα. Epigr. lib. 2. ¶ Vsurpatur & pro salute: item pro auxilio quod salutem & victoriam affert: interdum & pro ipsa victoria, apud Hom. Exponitur &, gaudium, Hesyc. ¶ Interdum hac voce compellamus quempiam ei blandientes, vt & Lat. lux mea: vt Od. ρ.

Φαὸς, φαοῦς, τὸ, idem quod præcedens: ex eoque per contractionẽ ortum. Plut. Symp. 4. τὸ κοινὸν τῶν φαοῦς ὑγιεινοῦς ἀφιερούτερον. Accipitur & pro oculo, teste Hesyc. ¶ Item sic nominatur papillarum quasi areola, & nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum. Poll.

¶ At φαὸς, οῦ, ὁ, apud poetas est vir, aut simpliciter, homo: vt Od. α. Il. λ & ξ. sic denominatus quoniam μόνος φωτίζει τοῖς διανοίας τὸ λογικὸν, teste Etym. Hinc comp. Δαμασίφαος, hominum domitor: epitheton somni, apud Simon. Et Ὀλοφώιος, exitialis, ὁ ὀλοῖοις λοῖς φωτίζων, vt expon. schol. Nic. apud eum in Ther. Exponitur &, verbosus, improbus. Od. α & δ.

Φωτεινὸς, ἡ, ὁ, lucidus. Xen.

Φωτίζω, lucidum reddo, illumino, illustro. Gal. item in locem profero patefacio, apud Suid. φωτίζειν τὸ δεδοξασμένον. ¶ Apud Greg. significat illumino lumine baptismi, & baptizo.

Φωτισμὸς, illuminatio. Item baptismus, apud Greg. Chrysost. & Areop.

Φωτισμὸς exp. αὐγὴ, splendor. Hes.

Φωτιστικὸς, illuminandi seu illustrandi vim habens. Greg.

Φωτόω, luceo, illuceo: vnde composita ἐπιφωτόω, &c.

Φωτίρ, luminare. Gen. 1. & in ep. ad Philip. c. 2.

Φῶς, idem quod φῶς, ex eoque factum per pleonasmum literæ ο. Metaphoricè etiam vsurpatur pro salute & auxilio lætitiam afferente: vt Il. θ & ω. Et pro victoria Il. ζ. Dicitur & φῶς δὲ, in locem. Il. β & τ.

Φάω, Æolicè dicitur pro φάω, luceo. Etym. & Eust.

Φαῦσις, εως, ἡ, q. d. luceditia, i. ipsa lucendi actio: lux, splẽdor.

Φαυσίφρων, Bacchi epith. apud Lycophr. quòd cum facibus celebrantur eius mysteria.

Φαύσκω, idem quod φάω. Πεφαύσκω (factum per reduplicationem ex φαύσκω) in locem profero. Hes. vide in deriuatis à φάω, dico.

Φαέθω, idem quod φάω, vnde particip. φαέθων, quod interdum est Solis epith. vt apud Hom. & Hesiod. Interdum absolutè pro Sole ponitur: vt in Anth. Epigr. l. 1. Est & nomen stellæ Iouis apud Aristot. de mun.

Φαείνω, idem: Splendeo, luceo, fulgeo. Od. ξ. (de Sole) οὐ' ἀθανάτοισι φαείνῃ, &c.

Φαεινόμαι, idem. Apol. Arg. l. 2.

Φαεινὸς, splendidus, iucidus, fulgidus, nitens: vt φαεινὼ πέλεκυν, & φαεινὸν ὄρυ. apud Hom. Sic ἀστῆρα φαεινὸν, Alex. Aphr. in præf. problem. lib. 2.

Φαεινὸς, idem: vt φαεινὰ ὅπλα, apud Eurip.

Ἀμφιφαείνω, comp. Icircumluceo, splendore cingor. Hom. hym. in Apoll. αἴγλη δ' ἐμὶν ἀμφιφαείνει.

Φαιρός, ῶ, ὁ, lucidus, splendidus, splendorem quendam aqueum habens. Suid. quasi φαερός, vt tradit Etym. derivans à φάος. Item pinguis: vt ὄρνιθος φαιρᾶς, pinguis gallinæ. Nic.

Φαιρόω, splendorem affero, λαμπρύνω. Hesyc.

Φαίνω, Φαλός, Φωνὴ quomodo hoc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex φάω habentia tamen ferè omnia terminationem adiectiuorum in ος.

Ἀμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo igni aut facibus accensis. Hinc participio ἀμφιφῶν, nominatur maxæ quoddam genus seu placentæ factæ, quæ in ædem, Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circumcirca facibus ardentibus, teste Poll. lib. 6. c. 14. & Hesyc. apud quem legitur ἀμφιφόων. Philochorus verò apud Athen. ἀμφιφῶντα nominatum vult, quoniam in illo die, quo offertur Dianæ, cœlũ geminò collustratur lumine, lunæ occidentis & Solis exorientis.

Ἀμφιφαής, ές, ὁ ἡ ἡ, circumquaque vel vtrinque lucem habens: vel vtrinque ludens aut apparens. Aristot. de mun.

Ἀρτιφαής, qui modò lucem habuit, *oculorum*, qui modò visum recuperauit. Nonn.

Ἀστροφαής, stellis resplendens in modum stellarum. Hesyc.

Ἠλεκτροφαής ἠλεκτρίς, electrum seu succinum suaue splendens. Dionys. de situ orb.

Ἠλεκτροφαής, instar, electri fulgens, electri splendorem habens. Eurip. in Hipp. Steph.

Κελαινοφαής, niger, obscurus, ater. Aristoph. in Ran.

Κεραυνοφαής, in modum fulminis coruscans. Apud Eur. in Troa. κεραυνοφαὲς πῦρ, ignes fulminet.

Λευκοφαής, qui albus videtur, albus aspectu. Eur. in Iphigen. Aul.

Μελαμφαής, ater, obscurus, tenebricosus: vt μελαμφαὲς ἐρεβος. Idem in Hel.

Παμφαής, in omnem partem mittens suam lucem, omnia luce sua illustrans: vt Παμφαὲς στέλας apud Eur. in Troad. & παμφαὲς ἅλιος, Aristot. de mun.

Πανφαής, omnibus apparens. Nonn.

Πλεκφαής, plenam lucem habens. Damasc.

Ὑψοφαής, altam lucem habens, vel in alto lucens. Item alte apparens ce lusit: vt ὑψοφαὲς ἄστρον, in Anthol. Epig.

Φοινικοφαής, qui puniceus esse videtur, puniceus aspectu: vt φοινικοφαὲς τόδε, apud Eurip. in Ioue.

Χρυσοφαής, auream lucem habens, i. auri modo splendens. Eurip. in Hippol. Plut. in Flam.

Composita ex φῶς & φωτίζω.

Ἀμφιφῶς, qui dubia luce collustratur. Athen.

Ἀντιφωτισμός, illuminatio quæ fit ex opposito.

Ἀρχίφωτον, initium & autor luminis. Sic apud Dionys. Areop. dicitur baptismus, quoniam post eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι.

Αὐτοφῶς, ipsa lux. Ita dicitur Spiritus sanctus apud Greg. quoniam vera & vnica lux est, & sine eo nemo φωτίζεται.

Ἀφώτιστος, ὁ ἡ ἡ, non illuminatus, lucis expers, aut obscuratus, epitheton lunæ non lucentis, apud Alex. Aphr.

Διαφωτίζω, idem quod φωτίζω.

Ἐμφώτιστος ἐσθὴς, vestis quæ induebatur ab eo qui baptizabatur. Greg.

Καταφωτίζω, illumino, illustro, in Epig. & apud Naz.

Λυκόφως, tempus quod Solis exortum præcedit. sic dictum ζ vt quidam volunt] ἀπὸ τοῦ λύκου quòd lupi colorem referat, qui cinereus est, nec intensiorem nigredinem præferat: seu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. Dicitur & λυκόφως pro eodem: ἀπὸ τοῦ λύχνου τοῦ σκοτίου, quòd sit lux quædam obscura & nocti non absimilis, qualis est circa diluculum & vesperi, quum dies & nox misceri incipiunt.

Περιφωτίζω, q. d. circum illumino: vnde pass. apud Plut. de primo frig. τὸ δὲ λαμπρὸν καὶ περιέχον ὑπὸ φωτιστικοῦ, ἀλλ' ἐκεῖ πολὺς περιφωτίζεται.

Composita ex φάεκω & φαύω seu φαύσκω.

Διαφάσκω, illucco, illucesco. Herodot. in Thal. ἀμ' ἡμέρῃ διαφαυσκούσῃ.

Διαφαύω, idem. Reg. l. 1. c. 4. ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα.

Ἐπιφάσκω, idem quod præcedentia. Lucæ c. 23. καὶ βαθέως ἐπιφαύσκοντος.

Ἐπιφαύω, pro eodem in ep. ad Eph. cap. 5. Ἐπιφαύσκομαι, in lucem profero, ostendo, commonstro. Hom. hymn. in Apoll. Ἐν δὲ τῷ ἔτι φλόγα δ' αὖ, ἐπιφαυσκόμενος τὰ ἅ κάλα.

Ὑποφαύσκω, q. d. subluceo. Aristotel. in probl. ὑποφαυσκούσης ἕω, primâ luce.

Composita remotiora.

Ἀλλοφάσκω, vide in comp. ex φάω, i. dico.

Κατηφής, ές, ὁ ἡ ἡ, qui est vultu demisso, *præ pudore aut mœrore*: vnde interdum exp. pudibundus, interdum subtristis. Νοῦ δ' κατὰ τὰ φάη βάλλει. Theoph. epist. 29. pauperrimum esse dicit καὶ ἐν θυμοποιίᾳ, κατηφής. Vtitur & Plut. Item Aristot. hist. an. lib. 9.

Κατηφέω, ῶ, & Ionicè κατηφείω, vultus demissus, seu pudor cum mœrore. Il. χ. Δυσμορίσιν μὲν γὰρ κέρμα, κατηφείω δ' ἐέδω ἀστῷ. Plut. in Coriol. τοῦ δὲ θυλάκου ἔχοντος, κατηφεῖ δ' ἐστῶτος. Sic & apud eundem in Public. & Phil. de v. M. l. 3.

Κατηφῶ, cum vultu demisso, præ pudore erecto vultu intueri non audeo. Il. χ. Στὴ δ' κατηφήσας. Aristot. hist. an. l. 18. (de equo lymphato) κατηφεῖ δ' ἀεὶ κἀν λυσσῶσιν.

Κατηφιάω, idem: apud Plut. in consol. ad Apoll. pro quo Ionicè dicitur κατηφείω, vt apud Gregor. in carm. Κείμεθα ἐν μίασσοι κατηφείοντες ἀνάνδρῳ.

Ὑποκατηφής, (dec.) subtristis.

Περιφάσκω, oculos circumquaque verto, oculos quoquoversum circumduco. Exponitur etiam, illustro. Item ἐκφανὴς καὶ εὐθυσκοπεῖν ἐμοῦ. Il. β. Σεῦ τῇ περιφάσκῃσι διαστρέψας λαὸν Ἀχαιῶν Θέσκελον ἔμμεν. Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alij quasi πάντῃ τὰ φάη ἀίσσω.

Decomp. Ἐκπαιφάσσω furo, seu fanaticorum more excutior & impetu feror. Iliad. ε. πολεμίζεν ἐκ εὐκόσμου, Οὐδ' ἐκπαιφάσσων.

Μετεπαιφάσσω, vnde apud Apoll. Rhod. Arg. l. 3. μετεπαιφάσσεσθαι, schol. exp. τὸ διαλαμπόμενον σημαίνει.

Πάντῃ, Νυφῶ, quomodo hoc pertineant, vide suis locis.

¶ Dermata à φάω dico.

Φάσμαι, inusitatum thema format ex se præteritum πέφασμαι, vnde imperat. πεφάσθω, dictum sit: apud Plat. & πεφασμένος, dictus. Hinc & verbalia quæ sequuntur.

Φάσις, εως, ἡ, dictio. Item dictum, sententia seu apophthegma. Aristot. eth. 6. Ponitur & pro denuntiatione ac rumore: Act. Apoc. c. 21. Significat & affirmationem, apud Aristot. Item propositionem apud eundem metaphys. 3. ¶ Alias significat. vide in Φαίνω.

Φάτις, *idem* dictum, sententia: vt φάτις φυσικὴ, in Epigr. Item responsum vatis, oraculum. Eur. in Phœn. Item sermo vel verbum. Suid. ex Soph. Item nuntius, rumor, fama: vt Od. ψ. & apud Soph. in Aiace. Exponitur etiam, gloria. Od. ξ.

Φατίζω, ίσω, vel ίξω, dico. Soph. in Aiace, οὐδὲν ἀναιδέστερον φατίζομ' ἐν. Apud Herodot. ἐφάτισαν, exp. confessi sunt.

Φατής, ῆς, ὁ loquutuleius, loquax. Exponitur & mendax. Hesy.

Φατεινός, ή, ὁ dicendus, nominandus. Hesi. in Asp. & in Theo.

Φατός, ή, ὁν, idem, apud eundem in Asp. Item celebris, apud eundem in Erg. Altam signif. vide in φάω, occido.

Φημί, idem quod φάω, aio, dico, affirmo. Iliad. β. Τόσσον ἐγὼ φημὶ πολέας ἐλιμόβρας ἔμμεν Ἀχαιοὺς. Æsch. in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φησὶ εἶναι, ἀλλ' τίς ἐστιν. Fut. 1. est φήσω. Præter. imperf. & aor. 2. ἔφην: quorum hoc η in omnibus personis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim ἔφαμεν & ἔφασαν, & pro eodem absque augmento φάσκω. Item ἔφαν, per syncopen & pro hoc rursus φάν apud Homer. Dicitur & φῆν pro ἔφην aor. 2. Item φῆς pro ἔφης, &c. Sic & pro φημὶ interdum ἠμὶ dicitur: vt apud Aristophan. in Nub. & ἠὼ, ῆς, ῆ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη, passim apud Plat.

Φαμαί, inusitatum format ex se præt. imperf. & aor. 2. med. ἐφάμην, prius Odyss. ξ. Ὣς ἐφάμην: à posteriore est infinit. φάσθαι, apud Hom. Ab eodem φαμὶ est imperat. φάθι, dic. Od. σ. & partic. φάμενος, dicens. Xen. ἐφάμενος Λυσάνδρῳ.

Φῆμις, idem quod φάτις, sermo, verbum. Hesyc. Item rumor, fama. Od. ξ. & ω. Exponitur & concio. Odyss. ε. Item omen. Odyss. υ.

Φημίζω, ίσω, vel ίξω, dico. Dionys. de situ orb. Item vulgo: vnde φήμιν φημίζειν. Hesiod. in Erg. Apud Eurip. in Iph. Aul. ἐφήμισεν φατίσ' μοι, exp. quam fama mihi adiudicauit pater.

Φημισμὸς, idem cum φήμη quod sequitur. Suid.

Φήμη, ἡ, fama, rumor. Plat. in Apol. πολλοὶ τοῦ φήμου κατεψευσμένοι, rumore dissipato. Sic & passim apud Plutar. Herodian. &c. Item opinio & existimatio concepta de aliquo. Hesiod. in Erg. δεινὸν δ' ἐπὶ δὲ φήμην ἐπὶ δ' ὄλεσσε φήμην. Sic & apud Plat. & Isoc. Exponitur etiam, omen: vt apud Xen. Pæd. 8. & Plut. in Color.

Φημὶς, ίδος, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φατέω, idem quod φημὶ, dico: apud Hom. Demosth. & Luc.

Πεφατεῖν, vel πεφαίσκω, (per reduplicationem factum ex φάσκω & inserto υ φαυσκω) idem significat poëtis quod φάσκω: vel memoro, commemoro. Orpheus in Argon. Φρεσὶ δ' ἐπὶ πάντα πεφατεῖν. Idem. Σοὶ δ' ἔτι καὶ θνητῷ ἐπὶ πάλλοσι πεφατεῖν. Sic & Odyss. λ. Μὰ δ' εἰ μύθον ἀπαυστὶ πεφατεῖν μὴ. Exponitur & denuntio, nuntio. Item manifesto, declaro, demonstro. Hesych.

Πεφαίσκομαι, idem Odyss. ε. ἀλλά τοι ἄλλα φάτο τε φαίσκομαι. Il. ε.

Ἀλλ' εἰ Ζεὺς κακὰ ἔργα πεφαίσκεται, denuntiat, ostendit.

Φράζω, Φωνὴ quomodo hoc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex φημὶ cum præpositione.

Ἀντιφημὶ, contradico, refragor, nego. Plat. in Gorg.

Ἀντίφασις, contradictio. Aristot.

Ἀντιφατικός, contradictorius: vt ἀντιφατικὸς λόγος, apud eundem.

Ἀπόφημι, contradico, vel nego, inficior. Plut. in Alcib. ἀπόφασιν μὴ γίνεσθαι ἐξ ἀστεῖ. Sic & apud Aristot. metaph. l. 3 Idem etiam valet quod ἀποφαίνομαι, profiteor, efferor: vt Iliad. α. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, καὶ οὐ μάλα μὴν ἀπονώσω, apertè profiteor. Exponitur & censeo, autumo: apud Aristot.

Ἀπόφαμαι, vnde ἀποφάσθαι. Il. α. exp. renuntiare, declarare.

Ἀπόφασις, negatio: passim apud Aristot. Ἀποφατικός, negativus seu negans: apud eundem.

Ἔφημι, eloquor: vnde ἔφαθο μῦθον, apud Apoll.

Ἔφατις, edictum.

Ἐφάτης, qui malè audit apud Soph.

Κατάφημι, aio, affirmo. Aristot.

Κατάφασις, affirmatio: apud eundem.

Καταφατικός, affirmativus, affirmans: apud eundem.

Καταφατίζω, dico seu testor contra aliquem. Item sanctè polliceor vel affirmo. Plut. in Sol.

Μεταφημι, interloquor, inter alios loquor. Hom.

Παραφημι, dico aliquid suadendo, suadeo, consilium do, hortor, admoneo. Iliad. α. Μῆδέ οἱ ἐγὼ παραφαίην, καὶ αὐτῷ περ νοήσαντι, &c.

Παράφαμαι, idem: vnde particip. παραφάμενος, insertum habens metri gratia. Apoll. Arg. 2. Τοῖα παραφαμένη κατέρυκε, talia suadens. Pro eodem per syncopen dicitur παρφάμενος. Od. ι. quod Eust. exp. παρφασίας παραγωγὰς λόγους. Sic & παρφαάσθαι. Od. ο. exp. decipere, suadere.

Παραφάσεις & παραφάσεσι, admonitio, consilium, adhortatio: vel etiam consolatio. Prius Il. α. posterius apud Apoll. Argon. 2. Pro παραφάσεις dicitur & παρφάσεις. Il. ξ.

Προσφημι, alloquor: vnde tertia persona aor. 2 προσέφη, sæpe apud Hom. quam inquit: Τὸν δ' ἀτρομήτου θυμὸν προσέφη ποδάρκης Ἀχιλλεύς, &c.

Πρόφημι, prædico: vnde aor. 2. προέφην.

Προφήτης, ου, ὁ propheta, qui prædicit futura divinus: Plut. de def. orac. & passim in scriptis sacris. Apud veteres προφῆται dicebantur fanorum antistites, oraculorúmque interpretes, teste Festo: vt apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης dicitur veritatis ac libertatis in dicendo antistes ac interpres. Fœm. προφῆτις, ιδος, ἡ, quæ prædicit futura, divina, prophetis seu prophetissa: apud Plutarc. de defec. orac.

Προφητικός, propheticus, ad propheras pertinens: vt προφητικαὶ γραφαὶ, & προφητικοὶ λόγοι, in ep. Paul. & Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matth. 7. & 11. & alibi in n. Test. Item fanorum antistes sum, oraculorúmque interpres. Plut. de def. orac. Ἐγκυρήσας προφητεύουσαν εἰκόνα νικῶν, κρατεῖ πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός. Sic & in ep. ad Corin. c. 14. προφητεύειν de eo dicitur qui sacra scripta interpretatur seu enarrat.

Προφητεία, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium. Matth. c. 13. & alibi. Item scripturæ interpretatio seu enarratio. Rom. 12. 1. ep. ad Thess. c. 5.

Προφητίζω, idem quod προφητεύω. Hippocr. προρρητ. l. 2.

Πρόφασις, ιος, ἡ, proprie dici videtur sermo quo aliquis factum suum excusat: seu verus is sit seu fictus, i causa quæ, pro defensione dicitur, seu vera ea sit seu ficta & speciosa, quam Latini prætextum colorem, speciem & obtentum appellant: vt apud Aristot. polit. 5. ὅλως προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις βουλεύονται πρὸς δῆμον. Sic προφάσεις ζητεῖν apud Demosth. pro cor. quærere prætextum, quærere quod dicere possis ad excusandum factum. Hinc & ἐπὶ προφάσει, sub prætextu, sub specie, apud Herodian. lib. 7. pro quo & πρόφασιν dicitur, subiundita præpos. ἐπί. apud Thucyd. lib. 3. & Demosth. pro cor. Galenus quum annotat apud Hippocr. προφάσεις vocari causas vt plurimum manifestas & veras, innuit πρόφασιν à προφαίνω dici, vt sit causa ita aperta, vt quasi ab alio præmonstrata videatur: seu vt sit causa quæ ad tuendum aliquid ostenditur & tanquam lumen præfertur: in qua significatione. Thuc. etiam vsurpat. l. 1. & 3. Aristoph. in Vesp. Ab eadem origine descendens exp. etiam occasio, ansa: aliquid nimirum quod se offert & ostendit. vnde πρόφασιν λαμβάνειν, accipere occasionem, apud Herodian. &c. & πρόφασιν διδόναι præbere occasionem, apud Demosth. &c. Dicitur & corpus ἔχειν πρόφασιν, i. ægrum esse & causatum, apud Isocr. in epist.

Προφασίζομαι, fingo causas, causificor seu tergiversor causando & prætexendo aliquid. Thuc. l. 2. Item prætexto, prætendo, causæ loco affero, excuso. Demosth. pro cor. ἀ γὰρ οὐδὲν λέγων προφασίζεσθαι ἀλήθειαν. Sic & apud Xenoph. Herodian. & Synes. Et cum præpos. ὑπὲρ sequente genit. apud Isocr. in Paneg. Passiuè etiam vsurpatur apud Thuc. lib. 8. εὗρον ἀπόρον ὅτι συντείνοιεν ὑπὲρ ἀφῶν ἐκ τῆς Σάμου προφασιζόμενοι, simulatum & confictum.

Προφασιστικός, excusatorius, quē prætendere & quo excusare non possumus: aut solemus: vt προφασιστικὸς λόγος. Deut. 22.

Deriuat. Ἀπροφάσιστος, prætextu & excusatione carens: vt ἀπροφάσιστος θάνατος, apud Eur. in Bacch. Item qui sine vllo prætextu & simulatione aliquid agit, sine tergiversatione. Xenoph. pæd. 2. φίλους γὰρ, ἵνα ἐκ θυμοῦ φίλοι ὦσι τοῖς μέλλουσιν ἀπροφάσιστοι συμμάχοις ἔσεσθαι. Ἀπροφασίστως, sine prætextu & excusatione. Idem Pæd. 2. & 8. Thuc. l. 1. Ἀπρόφατος, idem quod ἀπροφάσιστος. Apol. Arg. l. 1. Ἀπροφάτως, nullo allato prætextu apud eundem Arg. l. 2.

Εὐπροφάσιστος, prætextu facilis, vel speciosum habens prætextum. vt εὐπροφάσιστος αἰτία, apud Thucid. l. 6. Εὐπροφασίστως, speciosè prætextu.

Ψευδοπροφήτης, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi vsurpat Act. Ap. c. 13. & alibi in n. Test.

Συμφημι, q. d. vnà cum alio aliquid dico, assentior, consentio, adstipulor. Eur. in Hippol. coron. Καὶ ξυμφήσει σοφὰ μετ' ἐμοῦ. Item fateor, concedo: vt apud Xen. σωφρονεῖν φῄς. Sic apud Plat. ξυμφαίη ἂν ἄλλῳ τινί.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, (q. d. qui vnà cum alio aliquid dicit) assensor, adstipulator. Exponitur & testis. Hes.

Ὑπόφημι, vnde ὑποφήτης, q. d. subloquutor: qui loquitur sub vate, hoc illi velut dictante vaticinia & oracula quæ loqui debet: vaticiniorum seu oraculorum quasi interpunctus. Exponitur &, qui ab alio acceptum oraculum promit, deorum interpres. Il. π. Accipi & alicubi pro προφήτης sunt qui tradant. Dicuntur & poetæ Musarum ὑποφῆται, i. Musarum internuntij & interpretes: apud Theoc. id. 17. Lascaris etiam ὑποφήτας appellauit enarratores & explanatores poetarum.

Ὑποφητικός, pertinens ad ὑποφήτειαν, seu ad eius munus & functionem. Ὑποφητικαὶ τάξεις, angelorum ordines qui diuina interpretandi munere funguntur. Dion. Areop.

Ὑποφητικῶς, more eius qui fungitur muneris interpretandi diuina.

Ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerum diuinarū. Lub.

Ὑποφητεία, ἡ, munus & functio τοῦ ὑποφήτου. Suid.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ὑποφήτης: vnde ὑποφήτορες μῦθοι, apud Apol. Rhod.

Composita ex φήμη & φημίζω.

Ἀπόφημος, ὁ & ἡ, malì ominis, inominatus: apud Suid.

Ἄφημος, & ἄφημον, qui fama celebris non est, inglorius, immemoratus. Hes.

Ἀφήμως, exp. τὸ κόσμῳ, ἡσυχῇ. Thuc. lib. 3.

Βλάσφημος, famam alicuius lædens & inquinans, qui infamat aliquem spargens de eo falsis rumoribus: ὁ βλάπτων τοῦ φήμῃ, seu ὁ ταῖς φήμαις βάλλων, Demosth. in Epitaph. μηδ' ἐν ἀπόρῳ βλάσφημον.

Βλασφημοσύνη, ἡ, maledicentia qua probra alicui ingeruntur. Synes. ep. 37.

Βλασφημία, ἡ, idem. Plat. de leg. Dem. pro cor. Herodian. l. 8.

Βλασφημέω, probra & conuitia iacto in aliquem, famam & existimationem alicuius lædo, cum calumniando & ei obtrectando. Herodian. l. 2. πόρρωθεν ἐστῶτες ἐβλασφήμουν τε καὶ κακῶς ἔλεγον. Isocr. in Helen. encom. ἐξ ὧν ἐβλασφήμουν τε καὶ ὠνείδιζον. Idem in Panath. τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων βλασφημοῦντας. Et cum præpos. εἰς, apud Plat. de rep. l. 2. Cum accusat perion. apud Appian.

Διαφημίζω, famam spargo, aut vulgo fama aliquid.

Δύσφημος, maledicus, famam existimationemque alicuius edēs, idem cum βλάσφημος: vt δύσφημοι βλασφημίαι, apud Herodian. l. 8. Item malì ominis inominatus, infaustus: vnde δύσφημος ἔρος, apud Hesiod. in Diebus, & δύσφημοι φῆμαι, apud Eurip. in Hec.

Δυσφημία, idem cum βλασφημία: Oecum. in Act. Ap. c. 22. Item mala fama, infelices rumores & nuntij: apud Suid.

Δυσφημέω, idem cum βλασφημέω, apud eundem Oecum. ibidem. Item malè ominor, ominosa loquor: Eur. in Hec. τί δυσφημεῖς φρόνημά μοι κακῶς (ex h. 7.

Ἐπιδυσφημέω, (Dec.) infami appellatione noto. Aristotel.

Ἐπιφημίζω, famæ seu nomini alicuius adscribo: vel simpl. adscribo, attribuo, affigo. Luc. εἰς τὸ σοφὸν ἔργον τῷ τι νῦν ἐπιφημίζεις αὐτοῖς. Plut. in Public. πάντες ἀνῶν τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζουσι τὸ δαιμόνιον. omnes res magnas Deo adscribere. Item peruulgo rumorem dissemino. Idem in Sertor. πολλὰ τῶν δεδιωκότων ἐπιφημίζειν ἀπιστίαν ἐλεεῖν.

Ἐπιφώνημα, τος, omen. Thuc. l. 7.

Ἐπιφωνητής, (tanquam ab ἐπιφωνέω) fausta precant, qui bene ominatur, acclamans, assentiens. Hesyc.

Εὔφημος, honorificus: vt εὔφημος μνήμη, honorifica memoria, apud Synes. ep. 17. Item pius, religiosus: vnde εὔφημα ἐρωτήματα, apud Plat. in Hipp. maiore. Item boni ominis, faustus: vnde ἔφημα φανεῖν, apud Soph. & εὔφημος γλῶσσα, in Epigr. Apud Æschyl. εὔφημοις γόοις per antiphrasin dicitur pro δυσφήμοις, teste Hesyc. (Hesyc.

Εὐφήμως, honesto nomine, schol. Thuc. Item fausté, feliciter.

Εὐφημία, bona fama. Chrysost. Item honesta seu honorifica appellatio. Demosth. & Plat. Itē bonum omen. Æschin. Luc. Athen. &c. Item fausta acclamatio: passim apud Herodian.

Εὐφημέω, celebro, laudo, Hesych. Item fausta precor, gra-

tulor. Plut. in Eccl. καὶ εὐφημοῦντες γάμων ὄντων. Item bene ominor. Plat. epist. 7. νῦν δ' ἐν εὐφημοῦμεν γάμων οἰωνῷ. ¶ Item faueo lingua, bona verba dico. Iliad. α. Φίλε δ' χρεῖος οὐ δὲ ἀρ, ἐυφημεῖσαί τε κελεύεαι. Sic apud Luc. εὐφήμει ὦ Ἄρες, dic meliora seu tace. Item faustis acclamationibus prosequor: apud Herodian. lib. 3. & 8.

Εὐφημοῦμαι, faustis acclamationib. accipior: apud eundem l. 7.

Εὐφημίζω, idem quod εὐφημέω: vnde pass. apud Herodian. lib. 2. πρὸς πάντων εὐφημιζόμενος, ab omnibus votis exceptus & acclamationibus. (apud Eust.

Εὐφημιστής, idem quod εὐφημία, apud Demetr. Phal. & sæpe

Decomp. Ἀνευφημέω, celebro faustis ominibus prosequens. ¶ Item lamenta edo seu clamorem cum eiulatu. Plat. in Phęd. & Soph. in Trachin.

Ἐπευφημέω, fausta acclamatione do significationem approbationis, secunda admurmuratione approbo. Il. α. Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμουν Ἀχαιοί, &c. Συνεπευφημέω, vnà cum aliis fausta acclamatione approbo.

Καταευφημέω, fausta acclamatione prosequor. Item laudo, collaudo. Plut. 3. Mac. 7. 13.

Περιεύφημος, & Ὑπερεύφημος, eximia & præstanti laude prædicandus. Areop.

Καταφημίζω, exp. diuulgo.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus. Item bonam famam lædens & infamiam afferens.

Παλίμφημος, idem. Euripid. in Ione.

Περίφημος, cuius fama est maxima, valde celeber. Hes.

Πολύφημος, idem. Apud Hom. πολύφημος ἀγορά, forum in quo varij rumores narrantur.

Ὑστεροφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αὐτοῦ &c.

Composita ex φάσις & φαὶς sine præpositione.

Ἀφασία, ας, ἡ, loqui non posse, stupor quo vox & sermo intercipitur, seu quum quis nescit quid dicat. Eurip. in Helen. Herodian. l. 1. & 8. pro eodem metri gratia dicitur ἀμφασία. Od. δ.

Ἄφατος, qui dici non potest, ineffabilis, inenarrabilis. Chrysost. & in Epigr. Item non dicendus, infandus, nefandus. Item incelebris, illaudatus, inglorius. Hesiod. in Erg.

Διφασία, duobus modis dici. Hes.

Διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem. Item duplex, geminus. apud Herodian.

Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Hesyc.

Δύσφαμος, nefandus, non dicendus.

Θεόφαμος, à Deo pronuntiatus. Dei oraculo editus. Hes.

Θεοφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor. apud eundem.

Θεόφαμος, diuino ore pronuntiatus, vel diuino consilio eueniens, fatalis. Iliad. ζ. Ὦ ἔγ θεόφατόν ἔστι. Od. δ. Σοὶ δ' ἄ θεόφαμον ἔστι δ' ἐπιτροπίς ὦ Μενέλαε, Ἄργεϊ δ' ἐν ἱππόβοτῳ θανέειν. Et τὰ θεόφαμα, vaticinia, responsa diuina. Od. ν.

Decomp. Ἀθέσφατος, ineffabilis, inenarrabilis. Hesiod. in Erg. Il. γ. Odyss. λ. Et ἀθέσφατον (aduerbialiter) ita vt vix dici possit, ὁ δ' θεὸς ἀθέσφατον ἐστίφη.

Ἐνθεσφατον, exp. scientia diuina.

Κακόφαμος, inglorius, ignobilis. Hesych. Τὸ κακόφαμον est etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. Pro eodem dicitur & κακόφατον, apud eundem loco citato, & κακόμφατον, apud Chrysost. in ep. ad Corinth.

Ἀκακόμφατος, (*dec.*) qui mala fama est liberatus, qui non ampius malè audit. Hes.

Νεόφαμος, nuper dictus seu celebratus nouus: vt νεόφατος ὕμνος apud Hom. hymno 1. in Merc. Potest etiam deduci à Φάω, occido, vt sit idem quod φοίσφαμος.

Παλαίφατος, iam olim dictus seu celebratus: priscus, antiquus: vt παλαιφατοῖς θεσφατοῖς. Od. ν. & δ' ἐνὸς παλαιφάτου, in Epigr.

Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Hes. & Suid.

Πολύφατος, multum celebris, multorum sermone iactatus, Pind. in Olymp. Od. 1.

Τριφάσιος, tri fatius, triplex: propriè, qui tribus modis dicitur. Herodot. in Thal. τριφασίας στρατιάς, triplices seu tres expeditiones.

Composita ex φάσκω.

Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior. Philop. interdum significat effor, eloquor. Areop.

Καταφάσκω, idem quod καταφημι.

Παρυφάσκω, pro quo poëticè παρεμφάσκω, inserto ι, idem quod παρεμφημι.

Composita in φάσκω desinentia.

Ἀλλοφάσκω, Eust. dicit significare, aliquid loqui, ἄλλο φάσκω seu φάσκειν. Erotian. apud Hippoc. exp. ἀπορεῖσθαι ἢ, τιθορυβεῖσθαι, animo anxio esse, in anxietate animi constitutum esse: ἀπὸ τὸ ἄλλα χεῖ τῷ φαὶ ἀμφίβολα. Exponitur etiam, desipere. Galen.

Παραφάσκω, vide in compos. ex Φάω, luceo.

Παραφάσκω, desipio, idem quod ἀλλοφάσκω. Galen.

¶ *Derivata à φάω occido.*

Φάσμαι, ῶμαι, insuitatum thema format ex se præt. πέφασμαι, vnde tertia persona πέφαται, occisus est, Iliad. ρ. & πεφάασι, occisi sunt, Il. ι. Item in finit. πεφάσθαι, occisum esse. Il. ν. item paulò post fut. πεφήσομαι, cuius secunda persona πεφήσεαι, occideris, legitur Il. ν. Est & aliud præt. πέφασμαι, tanquam à φαίω vnde πεφασμένος τοῖος, apud Hes. & Lycophr.

Φατός, occisus, mortuus. Hes.

Σφάζω, Φάγω, Φάω, quomodo hoc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀλλόφατος, ab alio interfectus. Hes.

Ἀρήφατος in prælio occisus. Il. τ. & ω. Ἀρήφατος, idem. Exponitur & simpliciter, belliçosus, seu in bello perpetratus: vt ἀρήφατος φόνος, apud Eur. in Suppl.

Ἀρτίφατος, recens peremptus, non ita pridem occisus. Hes.

Ἐπίφατος, perniciosus, exitialis, pleonasmo τοῦ ε. Eust.

Κηρίφατος, qui morbo decessit. Hes.

Μυλόφατος, mola fractus & contusus & quasi occisus. vt ἄλφιτον μυλόφατον, apud Hom.

Οὐλοφάτος, dolores domans, dolores pellens & quasi perimens: vt μέζα οὐλοφάτος, Il. λ. & οὐλοφάτοις φάρμακα Il. ν.

Προσφάτος, recenter interfectus. Il. α. Et general. recens: vt φρόφατοι φραγμοῖς, apud Plut. in symp. sep. sap.

Προσφατος, recens, nupertimè, nouissimè. Act. Ap. c. 18.

¶ *Derivata à φάω idem significante cum πυρόω.*

Φαύστης, maculæ in tibiis ex igne contractæ. Poll. & Hes.

Φαγύω, & φαγύνω, torreo, vio, vnde φαγυῖς, torretur, adoletur apud Diosc. l. 1. c. 80. Pro φαγύω apud Etym. & Suid. legitur φαγόω, quod exp. φρύγω.

Προφαγύνω, (*comp.*) antè seu prius torreo.

Φαύω, idem quod φαγύω: vnde φαυθεὶς, apud Diosc. & πεφασμένος ἰσχάδες, apud Atheo.

Φαῦλος, hinc deductum esse ait Eustath. & apud Aristoph. in Plut. significare δυσκαίμακτα, i. rubentes maculas cruribus inductas ex nimia ignis propinquitate.

ΦΕΒΟΜΑΙ, fugio, vt Il. ι. φεύγω τοῦ ἰόν. Sic Iliad. λ. μέγα μὴν κακὸν ἄρα φεύγομαι Πηλεϊωνος βροτόεσσης. ¶ Item timeo, metuo, Hesych.

Φέβος, ου, ὁ, fuga. Il. ρ. Πρῶτος Πανείλεως Βοιώτιος ἦρξε φέβοιο, fugere cœpit. Sic & Il. ω. item timor, metus. Thuc. l. 1. ἐς φέβον καθεστῶτων. Sic & apud Xen. Plat. &c.

Φοβερός, qui est timori seu terrori, timendus, formidabilis. Isocr. ad Phil. τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἔστι πιστὸς, τοῖς δ' βαρβάροις φοβερός. Item actiuè, timidus, meticulosus. Arrian. & Xen.

Φοβερῶς, metum incutiendo formidabiliter.

Φοβερότης, ητος, ἡ, timor, terror. Aristot. rhet. l. 1.

Φοβεόω, terreo. apud Daniel. & Esdr. φοβεστρία, terror.

Φοβέω, ῶ. Fut. ήσω, in fugam verto. Iliad. ρ. Νέστορα δ' ἐν κόνι, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς. Item metum seu terrorem incutio, terrefacio. Thuc. l. 8. ὥστ' ἄλλο οὐδὲν ἢ ὅτου ἐφόβουν.

Φοβέομαι, οῦμαι, in fugam vertor. Hom. Iliad. ι. Item metuo, timeo, formido. Aristot. rhet. 2. οὐδεὶς γὰρ ὃν φοβεῖται φιλεῖ. Isocr. οὐ φοβεῖται θάλασσαν ὁ μὴ πλέων. Et cum præpos. περὶ, sequente genit. apud eundem in Euag. φοβούμενοι περὶ τῆς μελλούσης sequente dat. Thuc. φοβούμενοι περὶ τοῦ χωρίου.

Φοβητικός, meticulosus, qui facilè metu perceltitur. Aristot.

Φόβητρον, τὸ, quod metum incutit seu incutere potest, terriculum, terriculamentum, in Axioch.

Φόβος, ου, ὁ, coma sic dicta quòd φέβον incutiat; vel ἀπὸ τοῦ φεβεῖν εἶναι τὴν κεφαλήν, teste Etymol. Soph. in Oedip. Col. ἐκ δ' ἄκρων δὲ μ' ὑπέλυσε φόβος. Vsurpatur & de frondibus apud eundem in Antig. Eurip. in Alc. & in Bacch. Nican. in Therp.

Composita.

Αἱμοφόβος, ὁ, ἡ, sanguinem metuens. Item metuens missionis sanguinis, apud Gal. therap. l. 9.

Ἀφοβος, metu carens, intrepidus, imperterritus. Aristotel. ethic. 4. Plut. &c. Item metum non afferens. Plat.

Ἀφόβως, sine metu, intrepidè, imperterritè. (territus.

Ἀφοβία, animus metu carens, animus intrepidus & imper-

Ἀφόβητος, metu non perculsus, seu non metuens, non formidans. Soph. in Oed. tyr.

Ἔκφοβος, metu perculsus, perterritus.

Ἐκφοβέω, exterreo, exterrefacio. Gal. Ἐκφοβέομαι, exterreor. Item metuo, extimesco. Soph. in El.

Ἐκφόβημα, terriculamentum.

Προεκφοβέω, (*dec.*) antè terrefacio. Προεκφόβησις, antè in-

Ἔμφοβος, idem quod ἔκφοβος. (cussus metus.

Ἐμφοβέομαι, metuo. Plut. in Oth.

Ἔπιφοβος, idem cum ἔμφοβος.

Θεόφοβος, Dei timens. Hesych.

Ἱππεφόβαι, αἱ, ὁ, ἡ, q. d. equis terrorem seu metum incutiens: herbæ nomen Democrito apud Plin. lib. 24. cap. 7. quam equæ præcipuè cauent.

Κατάφοβος, formidolosus.

Καταφοβέω, exterreo, conterreo. Καταφοβέομαι, extimesco. Aristoph. in Ran. (mosth. Xen.

Περίφοβος, metu vehementi perculsus, perterritus. Plat. De-

Περι-

Περιφοβεῖσθαι, pertimescere. Xenoph.

Ὑδροφοβος, qui aquam timet. Gal. therap. l. 9. & Cels. l. 5.

Ὑδροφοβία, aquæ metus.

Ὑδροφοβικός, vt ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus quo aliquis à cane rabioso commorsus aquam timet perinde vt ipse canis à quo morsus. Dioscor. lib. 7. cap. 2. Item πρὸς ὑδροφοβικὰ πάθη, laborans.

Ὑδροφοβικέω, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur. Dioscorid. ibidem.

Ὑπερφοβοῦμαι, in summo seu vehementissimo metu versor. Xenoph. in Oeconom.

Ὑποφοβος, in somnis terrens, somniis & visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.

Ψυχροφοβος, frigidum metuens. Apud Gal. therap. l. 9. sic dicitur medicus qui frigidam ægro exhibere metuit.

ΦΕΓΓΟΣ, ὁ, τό, splendor, lux, lumen. Euripid. in Iphig. Aul. Κείνοις μοι φῶς, Οὐδ' ἀελίου τοῦδε φέγγος. Apud eundem ibidem, φέγγος ὀμμάτων, lux oculorum. Interdum ponitur pro radiis seu luce Solis, vt apud eundem in Helene, φοιβὸν δ' ἐν φάει πέπυστ' ἀμὶν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν. Interdum pro luce, i. vitam Epigr. l. 2. Οὓς γλυκερῷ φέγγει Ζωπυρος ἐς ἔρεισε, quos luce iucunda Zopyrus primum. Item pro luce, i. die: vt apud Eurip. initio. Hec. νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης Ἑκάβης ἀκάνθ, ἅμα' ἡμιφῶς ἡμῖν, Τρεπτὸν δὲ φέγγος αἰωρεῖται. Φεγγεινός, ὁ, ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus: vt φεγγεινὴ Γοτθίς, apud Nazianz.

Φεγγόω, splendorem seu lucem præbeo, illumino, illustro. Hesych. Φεγγόομαι, fulgeo, splendeo. Aristoph.

Composita.

Ἀργυροφεγγής, ὁ, ἡ, argento splendens. Epigr. l. 1.

Ἀφεγγής, splendore seu luce carens, tenebrosus. Eurip. in Phœn. Νυκτὸς τ' ἀφεγγοῦς βλεφάρα, ἡλίου τε φῶς.

Εὐφεγγής, pulchrum splendorem habens, vel valde splendidus ac lucidus.

Ζαφεγγής, admodum lucidus & splendidus. Hesych.

Καλλιφεγγής, idem quod εὐφεγγής. Eurip. in Troad. Ὦ καλλιφεγγεῖς ἀστέρες τοῦδε.

Λειπεφεγγής, quem lumen deficit, cæcus.

Παμφεγγής, totus lucens illustris, fulgidus.

Περιφεγγής, ὁ, circumfusus splendor, circumfusa lux.

Πολυφεγγής, multum splendoris habens, multum lucidus.

ΦΕΙΔΟΜΑΙ Ε (φείδομαι, ἐφείσαμαν, parco, remitto, ἐφείσαμαν, do veniam, ignosco. Od. χ. ἐν δ' ἐφείσατο λαοῦ Σῶν. Thuc. l. 3. φείσασθαι τῶν κατὰ πολεμίων τῆς γνώμης. Plut. in Galba, ἀπὸ τοῦ φείσασθαι τῶν ἀστυγειτόνων. Apud Herod. l. b. 6. ὅμως ἐφείσατο αὐτῶν μὴ φονεύσας, exp. tamen abstinuit cæde abstinuit. ¶ Ité parco, parcè vtor, sum parcus: vt Hesiod. in Erg. μὴ φείδου αὐτοῦ, ne parcas cibo. Sic apud Xenoph. apomn. lib. 1. φείδεσθαι χρημάτων, parcere pecuniis. Interdum est, abstineo, tempero à: vt φείδεσθαι τῆς ἀκαιρίας τοῦ λόγου abstinere à prolixitate nimia. Et cum infinit. vt apud Xen. Pædi. 1. φείδου κινεῖν ἰσχύν, μὴ ἀσκεῖν. Ibidem, φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν.

Φειδομένως, parcè, cum parsimonia, in ep. ad Cor. 2. c. 9. Dicitur & περιφειδῶς, pro eodem. (dum. Suid.

Φειδμονή, ἡ, parsimonia. Item, affectus quo adducimur ad parcen-

Φειδώ, οῦς, ἡ, parsimonia. Hesiod. in Erg. δόσις δ' ἐπὶ τοῖς τοῦ μὴ φειδοῦς. Aristoxther. 2. ὅτι φύσει φειδὼ ἐστὶ φύσει ἀσωτία. Item ipsa actio parcendi. Herodia. l. 4. ἐπὶ τῆς λοιπῆς φειδοῦς ἐλλείπεν, nulla ætati parcebatur. (Aristot. & Poll.

Φειδωλεών, ὁ, parcus, in Epigr. Ponitur & pro vase oleario, apud

Φειδωλός, idem, parcus: apud comicos.

Φειδωλός, idem cum præcedentibus. Aristot. eth. 4. cap. 1.

Φειδωλή, & φειδωλία, ἡ, parsimonia. illud apud Hom. hoc apud Gregor.

Φειδίτιον, seu φειδίτιον. (scribitur & φιδίτιον) sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia & frugaliter, ex legis præscripto. Item locus in quem conveniebant qui eiusdem sodalitij erant. Athen.

Φειδίτης, vel φειδίτιος, qui φειδίτια celebrant, apud eundem.

Φειδιτικός, pertinens ad φειδίτια. Et φειδιτικὰ δεῖπνα quæ & φειδίτια, eidem.

Composita.

Ἀφειδής, ὁ, ἡ, qui non parcit vt ἀφειδὴς τοῦ βίου apud Aristot. eth. 4. Item qui parsimonia non vtitur, profusus, immodicus: vt ἀφειδὴς ἀναλώματος, apud Herodian.

Ἀφειδῶς, non parcendo: vt πάντας ἀφειδῶς κολάζειν, apud eundem, nemini parcere, sed omnes interficere. Item absque parsimonia profusè: vt apud eundem, ἀφειδῶς χορηγεῖν. Sic ἀφειδῶς χρήματα ἔχειν, pecunia abundare. Synes.

Ἀφειδία, ἡ, non parcere: vt τὸ ἀφειδίᾳ τοῦ σώματος, in eo quod corpori non parcant, in ep. ad Colos. c. 2.

Ἀφείδω, non parco vt ἀφείδει τοῦ βίου, apud Thuc. & τοῦ σώματος ἀφείδει. Luc. in Anachars. Item contemno, aspernor, nullam curam habeo: *mere etiam qui corpori suo nil parcit, sed id periculis exponens velut contemptui habet.* Apoll. Arg. 2. ἀφείδουν βασιλῆος, item parcus non sum, non vtor parsimonia.

Περιφείδομαι, idem quod φείδομαι. Theocr. in Epig. Ἀν δ' ἐμοὶ τὸν ζωὸν περιφείδῃ.

ΦΕΛΛΟΣ, ὁ, suber: vt κουφότερον εἶναι φελλοῦ, apud Strab. *proverbialiter*, subere leuius. Pind. in Pyth. 2. ἀβλαβὴς ὁς εἰμι φελλὸς ὡς μεῖραι νεῦρον, vt suber.

Φελλόω, fluito suberis more. Hes.

Φελλίνος, lenis in modum suberis: apud eundem.

Φελλός, fuit Atticæ locus salebrosus, teste Suida.

ΦΕΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor. Aristoph. ὡς ἐμὲ λοιδορεῖν καὶ φένακα. Ab Hesychio exponitur etiam, ἀδίκους.

Μετεωροφένακες, (*comp.*) qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph.

Φενακίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor. Dem. pro cor. ὁ δὲ τῶν ἀπαγγελλόντων καὶ λόγων φενακίζει ὑμᾶς. Aristoph. in Pluto, Μὴ οὖν ἀξιοῖς φενακίζειν ἡμᾶς, ἀπαλλαττόμενος ἀφ' ἡμῶν: Scribitur etiam φαρακίζω, apud Hes.

Φενακισμός, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio. Aristoph. in Equit.

Φενάκη, ης, ἡ, coma additicia, & Eust. galericulum, capillamentum Poll.

Πλωκή, siue πλωκίον, ὁ, idem quod φενάκη, ex quo quidam factum esse existimant, alij contra. Etym. & Eust.

Πλωκίζω, idem quod φενακίζω. Hes. & Suid. Πλωκισμός, ὁ, impostura, Hes.

Διαπλωκίζω, siue διαπλωκιστίζω, (*comp.*) idem quod πλωκίζω, apud Hes. & Suid.

ΦΕΝΩ, occido, interficio. Suid. * Eustathius derivatum esse dicit ex φόνος. Φόνος.

Πέφνε, idem quod φόνευσε, ex quo & factum esse vult Eustath. facta primùm syncope, deinde anadiplosi. Ilia. κ. ὃν τινα φέφνομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus.

Κατέπεφνε, (*comp.*) idem quod simplex. Iliad. γ. Εἰ μὴ ἐμὸν κατέπεφνε Μενέλαον Ἀλέξανδρος κατὰ πεῖρον.

Φόνος, ὁ, cædes, homicidium. Exponitur & clades: vt Iliad. γ. Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Sic & apud Plut. Apud Hom. est etiam sanguis in cæde effusus, aut locus in quo perpetrata cædes est. Item φόνος, Dorum lingua, qui perpetrarunt cædes cede digna. Eustath. ex Heracl. ¶ Φόνος appellatur etiam herba attractilis.

Φονεύς, ὁ, ἡ, cæde contaminatus, homicida, sanguinarius. Item lethalis, mortiferus, ferus, & truculentus. Fœm. φονία, seu φονίη, vt φονίη ἔχις, lethalis vipera. Apud Euripid. φόνιον δ' ἀκόνα αἰτεῖ, de cæde pœnas exigit. Et in Epigramm. φόνιον κύμα μάθε, pro cæde.

Φόνιος, idem quod φονεύς, vt in Epigr. φόνιος ἀνήρ, & apud Soph. χεὶρ φονία, manus sanguinolenta.

Φονικός, ad cædem pertinens: vt φονικὴ δίκη, & φονικὸν δικαστήριον, Aristot. Item qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus, Herodian.

Φονικῶς, sanguinariè, item crudeliter.

Φονώδης, ὁ, ἡ, cædem repræsentans, seu cruorem in cæde effusum. Theophr.

Φονεύς, ὁ, homicida Isocr. & Eurip.

Φονεύω, F. εύσω, cædem perpetro, occido. Eur. in Orest. φονεύσαντες, θέντες, ὀλοῦσι. Et cum accusat. αὐδήματα φονεύειν, apud eundem ibidem.

Φόνευμα, quod occisum est: cadaver. Idem in Ion.

Φονευτής, ὁ, interfector.

Φονάω, cædes perpetrandæ auidus sum. Gal. in lex. Hippoc. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo: apud Suid.

Φοῖνξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex φόνος.

Ἀλληλοφόνοι, αι, οι, mutuò se interficientes, mutua cæde peremptos.

Ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes.

Ἀνδροφόνος, homicida. Il. ω. Hesiod. in Erg. Item specialiter, viros interficiens: vt ἀνδροφόνος Ἴλιος, apud Eurip. Hec.

Ἀνδροφονία, homicidium. [ep. ad Demag.

Ἀνδροφονέω, sum homicida, & simpliciter, occido. Hippoc.

Ἀνδροφόντης, idem quod ἀνδροφόνος. Martis epitheton, Il. ρ. pro quo scribitur & ἀνδροφόντης.

Ἀντιφόνος, qui pro cæde rependitur, cædem compensans, vt ἀντιφόνους δίκας, apud Soph. (Orest.

Ἀνοσιοφόνος, iniusta cædes, & non conuenient. Euripid. in

Ἀργεοφόντης, Argi occisor. Mercurij epith. ab occiso Argo illo πολυόφθαλμῳ, apud Hom.

Αὐτοφόνος, αὐτοφονεύτης & αὐτοφόντης, qui seipsum perimit vel peremit, propriæ cædis auctor. Epig. lib. 3.

Αὐτοφόντης, dicitur etiam qui propria manu alij infert cædem. Euc. in Medea.

Βουφόνος, qui boues cædit & mactat. Hom. hymn. 1. in Mercu. Βουφόνοι dicebãt quidã sacerdotes boues immolãtes. Paus. in Att.

Βυρσ-

Βυφόνια, τά. boum mactationes: festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in Nub.

Βυφονέω, boues macto. Iliad. ν.

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit: vt δ' ἄρα γιγαντοφόνον. Eur. in Herc. fur.

Γοργοφόνη, ἡ. Gorgus interfectrix. epitheton Palladis apud Euripid. in Helene.

Δαφοινός, seu δαφοίνος, ὁ λίαν φοίνος. i. vel cædis admodum auidus, vel cruore ex cæde valde conspersus: vt δ' αφοινεῖ θῦες, Iliad. λ. δαφοινὸς Ἄρης. in Epigram. Item εἷμα δ' αφοίνον, Il. σ. & Hesiod. in Asp. Exponitur etiam rubeus, maculis rubris veluti sanguine distinctus: vt δράκων ὑπὸ νῶτα δ' αφοινός, Il. β.

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata & insidiis.

Δολοφονέω, dolo occido & ex insidiis. Plut. in Per.

Ἐλλοφόνος, hinnulorum peremptor seu caeulorum ceruinorum: epitheton Dianæ. Etym. & Suid.

Θηλυφόνος, fœminas occidens, fœminei sexus animalia interficiens. Τὸ θηλυφόνον dictum fuit aconitum, quòd imposita eius radix genitalibus fœminei sexus animantium eodem die mortem afferat, teste Diosc. lib. 4 cap. 77. & Plin. lib. 27. c. 1. & 3.

Θηροφόνος, feras occidens: epitheton Dianæ, apud Euripid. in Herc. fur. [illegible]

Καταφόνας, idem dicti fuerunt qui & φόνες, i. qui perpetrarunt propter quæ meritò sint interficiendi. Eust. ex Heracl.

Καταφονεύω, idem quod φονεύω. Eurip. in Bacch.

Λαοφόνος, populi occisor: bellicosus: epitheton Diomedis apud Theocr. idyll. 17.

Λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis. Epigr. Λεοντοφόνον dicitur & animal quoddam, de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μιλόφονος, ouiũ occisor. epitheton lupi apud Oppian. de ven. l. 3.

Μητροφόνος & μητροφόντης, matricida. Eurip. in Orest. & Aristot. rhet. 3.

Μιαιφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸ φόνῳ, qui se cæde polluit, qui homicidium admisit, sanguinarius, ficarius, epitheton Martis. Iliad. ε. pro quo apud Archiloch. dicitur μιηφόνος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde, cædes, homicidium. Plut. περὶ ὀργῆς.

Μιαιφονέω, polluo me cæde, homicidium perpetro, occido. plat. Hocr. Luc.

Μυοφόνος, mures occidens. Μυοφόνον dicitur aconitum apud Theophrast. hist. plant. lib. 6. cap. 2. quoniam odore suo mures necat.

Νεοφονος, recens occisus, non ita pridem interfectus. Eurip. in Electr. μητρὸς νεοφόνοι τε αἵματι.

Ξενοφόνος, hospitis vel hospitum occisor. Plat.

Ξενοφονέω, occido hospites. Eurip. in Iphig. Taur.

Οὐλοφόνον, dicitur chamæleo herba viscum profundens, apud Nic. in Alexiph. & Dioscor. Schol. Nic. exp. τὰ οὐλα βλάπτον. ἢ ὅλον φονευτικόν.

Παιδοφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix. Eurip. in Med. παιδοφόνε τῆς ἐμῆς λεαίνης.

Παιδοφονία, puerorum vel liberorum occisio. Nat.

Πατροφόνος, parricida, patris interfector aut interfectrix. Eurip. in Orest.

Παιροφονεύς, idem: item qui alterius patrem interficit. Od. α.

Παιροφόντης, pro iisdem. Eurip.

Προσφόνη, seu περσεφόνεια, quæ cædibus omnia vastat, ἡ τοῦ φόνου πάντα πιθοῦσα. Est nomen Proserpinæ filiæ Iouis & Cereris, quæ & φερσεφόνη & περσέφασσα dicitur passim apud poëtas.

Πολυφόνος, qui multos occidit, qui multas cædes perpetrauit. Eurip. in Herc. fur. Πολυφόνον κτείνει λέοντας.

Συμφονεύω, simul cum alio interficio. Eurip. in Ione.

Συοφόντης, suum interfector. Συοφόντης, ἡ, suum seu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector: epitheton Herculis apud Theocr. idyll. 17. & in Epigr.

Φ E P B Ω. F. φέω, pasco, alo, nutrio. Hesiod. in Erg. Μυνοχῶνες ἢ ἀνδὲς σαίζει πατρῴιον οἶκον Φερβόμθ. Eurip. in Hippol. coron. Ἐν δ' ὅτε πεμπάδι ἄξοι φερβεῖν βοτά. Vtitur & Theocr. idyll. 7. * Dictum putatur quasi φέρω βίον, vel quasi φέρω τὸ βιῶν, vt est apud Eust.

Φερβόμαι, pascor, alor. Theocr. in Euripid. Οὐχ οἷός τ' ἐστὶ φερβόμενος ἔνι φέρβεθαι.

Φερβή, ἡ, pabulum. Et generaliùs, alimentũ, esca. Il. λ. Apoll. Arg. 2.

Φερβάς, ἀδος, ὁ, ἡ, alimentum suppeditans: vt φερβὰς γῆ, apud Soph. Φερβὰς ἵππων seu πώλων, qui pascitur cum aliis & est vnus è grege, gregarius. Plat. Dicitur & φερβὰς γυνή, mulier quæ corpus molnis prostituit victus quærendi gratia. Poll. & Eustath.

Φερβεῶν, (subst. Jcibus, esca. Suid. ponitur & pro capistro, apud Aristot. polit. 7. cap. 2. in qua signif. scribitur etiam φορβεία, apud Lucian. & φορβειά, apud Xenop. & φερβειά, seu φερβέα, in Hippiatr. Translatè φερβειὰ dicitur de corio velúsque capistro, quo tibicines ora sua muniebant: aut ne nimio flatu labia scinderentur, aut vt expirati aëris moderatione inflatus senior esset, sonúsque gratior auribus accederet. Aristoph. in Vesp.

Βρίφος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποφέρβομαι, pascor seu alor ex, vel pasco seu alo me ex. Apud Eurip. in Med. ἀποφερβόμθα κλεινοτάτην σοφίαν, exp. fruentes sapientia.

Ἀσπιδοφόρμων, ονος, ὁ, ἡ, qui clypeo se alit: & per consequens, qui ex bello viuit, bellicosus. Eurip. in Phœn. Γίγαντ' ἀσπιδοφόρμονα θίασον ἐνόπλιον. Schol. exp. ἀσπιδοφόρμονα, φέρβεσθαι δὲ τὸ θρέψαι.

Αὐτόφορβος, Hes. exp. αὐτοφάγος, ex Æschyli Circe.

Βυφορβός, ὁ, ἡ, qui boues pascit, bubulcus. Plat. in Polit.

Βυφόρβια, armenta. Eurip. in Iph. Taur.

Βυφορβέω, boues pasco. Idem in Alc.

Ἐμφόρβια, depascentia & absumentia. Nic. in Ther.

Ἐμφορβιον, seu ἐμφορβειόν, capistro, capistrum iniicio: vnde particip. ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine qui corio quod φορβειὰ seu φόρβειον nominant, instructus est, labris circumposito: apud Aristophan. in Auib. Scribitur & ἐμπεφορβεωμένος, apud Eustath.

Ἐπιφορβέω, pasco in vel super. Hom. hym. 1. in Mercur.

Εὐφορβία, ἡ, pastus seu cibi copia. Εὐφόρβιον, τό, nomen arboris, de qua Diosc. Galen. Aet. & Plin.

Ἱππαφορβός, equorum pastor. Plat. in polit. Ἱππαφορβικὸς αὐλός, tibia qua pastores equarij vtebantur. Poll. l. 4.

Ἱππαφορβιστής, ἱστοῦ, ὁ, idem. apud eundem.

Ἱππαφόρβιον, τό. locus pascendis equis. Schol. Hom. Ἱππαφόρβια, τά. greges equorum, equariæ. Xen. Hell. 4.

Μονοφορβός, solus pascens. Hesych.

Οἰνοφορβός, ouiorum pastor.

Παμφορβός, omnibus pabulum præbens. Eust.

Πολυφορβός, multis pabulum seu escam suppeditans: vt πολυφόρβε πειρατὰ γαίης. Il. ξ. Legitur & πολυφορβὸν γῆν, apud Hom. & πολυφορβὸς Δημήτηρ, apud Hesiod.

Συοφορβός, suum pastor, subulcus. Hesych.

Συοφόρβιον, τό. grex suum quæ pascuntur. idem. Συοφορβία, ἡ, ipsa suum pastura.

Συφορβός, idem quod συοφορβός: Iliad. φ. Συφόρβιον, idem quod συοφόρβιον.

Ὑλοφορβός, in sylvis pascens. Et simpl. pastor. Euripid. in Iphig. Taur.

Ὑοφορβός, idem quod συοφορβός. Poll. l. 7.

Ὑφορβός, pro eodem. apud Theocr. in Idyll. cui tit. Χάριτες.

Φέρε, φέρεις, &c. vide in φέρω.

Φ E P N H, ἧς, ἡ, dos, φερνίς, i. quæ sponsa affert & dat marito, (* ἀφὸ τὸ φέρειν, teste Hesych.) Eurip. in Hippol. coron. Προῖξις τὸ κατιρᾶν τὸ ἀφέρειν παλὶν φέρνας, ἀπώλεσ' ὡς ἀπαλλαχθῇ κακῶν. vtitur idem in Phœn. & Iph. Aul.

Φερνίζω, doto. Exodi cap. 22.

Composita.

Ἀνταφερνα, τά, esse dicuntur quæ vicissim à marito sponsæ dantur loco dotis.

Παραφερνά, bona apud Iurisconsultos dicuntur τὰ ἐξωφερνικά, i. quæ sponsa præter constituam dotem secum fert.

Πολυφερνος, cui multa dos obtigit, bene dotata.

Φ E P Ω. (F. οἴσω, tanquam ab οἴω. quod vide suo loco. præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνέγκω, aor. 1. ἤνεγκα, & 2. ἤνεγκον, tanquam ab ἐνέγκω) fero, porto. Aristoph. in Vesp. οἴσω φέρων, ὁ ἐνεγκοῦσιν. Et φέρειν ὅλον, φέρε πόνος, δίψος. &c. apud Xen. Apud Greg. εἰς ᾅδου φέρουσα [sub. ὁδὸς] via quæ fert ad inferos. Sæpe coniunguntur φέρειν καὶ ἄγειν, pro diripere & populari. Iungitur & cum aduerbiis: vt φέρειν χαλεπῶς seu βαρέως, molestè ferre seu graiiter. Apud Plat. σε ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, Cic. interpr. tibi tolerabilem senectutem videri. Dicitur etiam φέρειν ψῆφον apud Dem. ferre suffragium. ¶ Item φέρειν, ferre, i. pertinere, vt apud Plat. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. Arist. ἐφ' ὃ φέρει τὸ νόημα τοῦτον, ad quod potissimum pertinet. ¶ Item φέρειν, ferre reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. φέρειν τρίποδ' ἀντάντα. Et μισθὸν φέρειν, præmium reportare. ¶ Item φέρειν, pendere, soluere, persoluere: vt Plat. epist. 7. φέρον ἑπτάκις φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et φέρειν μνήμαλα, Plutarch. ¶ Item φέρω, fero, profero, produco. Herodian. lib. 4. ἀρόμαλα τε καὶ θυμιάμαλα πάντα ὅσα γῆ φέρει. ¶ Item fero, affero: vt Iliad. α. φέρων Τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Et φέρειν ἀργύριον, Æschin. afferre pecuniam. Plat. in epist. Ἃ πρὸς πολλῶν τοῦ ὀξίου βεβίωκε. Sic apud Homer. φόνον καὶ κῆρα φέρειν, & κακὰ φέρειν. ¶ Item infero: vt apud Hesiod. in Asp. Οἵτινες ἀντιβίοω πόλεμον Διὸς υἱὸν φέρουσιν, qui bellum inferrent Iouis filio. ¶ Item aufero, rapio. Iliad. ε. ἁς μὲν κῆρες ἕλων θανάτοιο φέρουσαι. Gregor. καὶ εἰ μὴ ψυχὴ εἰς, αὔραι φέρουσιν, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item confero: vt Iliad. φ. φέρειν χάριν, conferre beneficium

ficium: quod exp. etiam, obsequi, gratificari. ¶ Item φέρω, teneo. Aratus: Παρθένον ἠΰ ἐν χερσὶ φέρει φάος ἀγλαὸν ἄστρον. Cic. interpr. *spicum illustre tenens splendente corpore virgo.* Dicitur & ἀξιῶ μνήμης φέρειν apud Herodian. lib. 2. tenere memoria i. meminisse, recordari. ¶ Φέρων particip. est interdum pars orationis ornatus magis cuiusquam significationis posita. Loc. σκωπῶ αὐτῷ φιλοσοφίαν ἀπαμπέλακας.

Φέρε, (quod est imperatiui modi) interdum aduerbialiter vsurpatur, & exp. age, agedum, agesis. Cum subiunctiuo: vt Aristoph. φέρ' ἴδω τι ἐφεύλω. Plut. φέρε λαβωμεν. Cum imperat. Gregor. φέρε, πείθετε. Cum infinitiuo εἰπεῖν, exp. vt ita dicam, exempli gratia: vt apud Porphyr. εἰς ἕνα ἀνάγωσι, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, ad vnum referunt, verbi gratia, Iouem.

Φέρομαι, feror, portor. Item feror, i. irruo, inuado: vt φέρεσθαι εἰς βαρβάρους. Plut. Dicuntur etiam φέρεσθαι quæ in manibus hominum versantur, vt liber edutus. Item φέρεσθαι, afferri. Item auferri & rapi impetu: vt apud Isocr. αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῆς κρείττονος, sentio me auferri longiùs à proposito & hæc commentorare intempestiuè. Item φέρεσθαι, studio alicuius rei teneri, versari, occupatum esse: Laert. Dicitur etiam καλῶς aut κακῶς φέρεσθαι, is qui cum benè aut malè agitur, is cui res foeliciter aut infoeliciter cedunt. Res quoque alicuius dicuntur καλῶς φέρεσθαι seu κακῶς. Apud Thuc. εὖ φερόμενον τὸν στρατηγίας, cui bene cedit imperatoris munus. ¶ Item φέρομαι idem quod φέρω, fero, accipio, consequor, reporto: vt φέρεσθαι μισθόν, apud Xen. in Oecon. Sic φέρεσθαι τὸ ἄθλον, & φέρεσθαι δόξαν, & φέρεσθαι χάριν.

Φέρτερος, q.d. qui plus fert seu portat, vel qui plus ferre potest & portare: & *per consequens*, validior, robustior. Plerunque tamen accipitur pro potentior, præstantior: Item melior, vtilior. Iliad. β. ἄλλων μῦθον ἄκουε· Οἱ σεῦ φέρτεροι εἰσί. Et Iliad. α. ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστι· Οἴκαδε δ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι, quoniam multo fortior est.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. Item præstantissimus, vtilissimus. Il. α. Pro eodem dicitur & φέριστος, apud Hom. hym. 2. in Mer. Soph.

Φερτός, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φερετρον & φέρετρον, pheretrum, capulum. Il. ε.

Φερετρόω, traduco & transueho in pompa: sumpta metaph. à pompa funebri: vnde in pass. φερετρούμενον τροπαῖον, apud Plut. in Coriol.

Φερεκλύδων, ferens: vt φέρεκλυδον ἄνεμον, ventus ferens & secundus, apud Suid. Sic metaph. φερέκλυδος, alea secunda & prospera. Luc. Item commodus ac proferens ad finem hominis propositum. Alex. Aphrod. φερέκλυδος, sumi annotatur & pro φόρος, ferax, fertilis. ¶ At φόρος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal: vt φόρους φέρειν, apud Demosth. & Aristoph. & φόρου ἀποτελεῖν. Isocr.

Φορά ἡ, latio, delatio: species motus, apud Aristot. de anima lib. 1. & alibi. Interdum de eo dicitur quod ferrur cum impetu, atque ideò impetus quandam significationem habet, apud Plut. & metaph. pro impetu casus temerarij ponitur, apud Demosth. pro cor. & Nau. Dicitur & de impetu naturæ ad aliquid concitatæ: vt Themistocles apud Plut. ὁμολογεῖ φορᾶς μεγίστας εἶναι. Item portatio, latio, ipsa ferendi actio. Poll. lib. 7. ¶ Item φορά, pensitatio, collatio. Thuc. & Demosth. ¶ Dicitur & de feracitate, vbertate seu prouentu: vt Aristot. μὴ πλεῖ φορὰν τῶν δένδρων ξηραίνεσθαι dixit. Sic φορὰ ἀκροδρύων, apud Phil. Metaphorice φορὰ ῥητόρων, apud Æschin. & φορὰ τῶν ἔθνῶν. Plut.

Φορᾶδον, q.d. portabundè aut gestabundè: portando, gestando. Loc. εἰ πάντες τραπέσθαι, καὶ βλάπτειν τὸν φορᾶδον πόλεμον ἐκκαμόντες. vtitur & Eurip. in Rheso.

Φορᾶδες, αἱ, equæ, ita dictæ à gestando vtero. Hesych.

Φορεύς, έως, ὁ, portator, baiulus. Iliad. σ. Hesych. φορεῖς sunt pueri qui metallicam egerunt. Item lora clypeorum.

Φορεῖον, τὸ gestatorium, sella gestatoria, lectica: item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. lib. 5. Item merces quæ baiulo datur. Poll. lib. 7.

Φορέω, gesto, fero. Plutarch. in Publ. Τυρρηνικὰ φορῶν ἐσθῆτα. Thucyd. li. 1. ἐπειδὴ ἀγορᾷ τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, postquam desierunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum habeo: vt apud Aristoph. in Plut. ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ. Dicuntur & ἵππους φορεῖν, ferre, portare. Iliad. β. Legitur ibidem infinit. φορέοντες, tanquam à φορέω seu φορείω.

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut. in Luc.

Φορητός, qui gestari seu portari potest: vt λαβὼ φορητὰ, apud Epich. Item tolerabilis. Luc.

Φορεδὸν, idem cum φορᾶδον, apud eundem.

Φόρετρον, merces quæ baiulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόρεμμον, dicitur aluminis liquidi genus quoddam, quoniam vilis pretij est & vbique reperiri potest, teste Gal. περὶ κρ. τῶν. l. 6.

Φορά, Φορμός, Φόρτος, Φώρ, quomodo hoc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex φέρω, cum præpositione.

Ἀμφορεύς, έως, (Ionicè εῶς) ὁ, amphora, i. vas vtrinque auriculas habens quibus gestari potest. dicitur enim ἀμφὶ τὸ ἀμφορεῖον κατὰ τὰ ὦτα δηλονότι φέρεσθαι, teste Athen. l. 11. Il. ζ. Ἐν δ' ὕδατι μίλτῳ τε καὶ ἐλέφαντι καὶ ἀμφιφορείαις. Est etiam certæ mensuræ genus, item hydria & πιθός, pheretrum. Hesy.

Ἀμφιφορέτης, ὁ, ἀγὼν, certamen apud Æginetas circa Asopitò fontem, quo hydriis ex fonte repletis & humero impositis contendebant, quis cursu alterum vinceret, heroes ea in re imitantes, inquit Etymologus.

Ἀμφορεὺς, per syncopen dicitur pro ἀμφοφορεὺς, apud Aristoph. in Heroil. Est etiam certæ mensuræ nomen quæ aliàs κεράμιον dicitur, apud Diod. l. 5. c. 71. (lecticæ.

Ἀμφορεῖον, τὸ, vnde ἀμφορείου. Hesy. est φορείου, pheretro seu

Ἀμφορείδιον, q.d. amphorula, vt θήκαι ἀμφορειδίαι. Aristoph.

Ἡμιαμφόριον, (*Dor.*) dimidium amphoræ, amphora dimidiata.

Ἀναφέρω, sursum fero, sustollo, subueho: vt ἀναφέρειν εἰς πλοῦν ἀκρόπολιν. Æschin. ¶ Item perfero, fero, patior, & q.d. in humeros sublatum porto, vt Christus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, 1. epist. Pet. cap. 2. ¶ Item produco, edo, emitto: *quod fit quasi sursum ferendo.* vt apud Alexan. Aphrod. ἐπὶ τὰ μειλίχια τὰ φέρον τοὺς οὐδὲ ἀναφέρει. ¶ Item offero, confero ad cultum diuinum. & q.d. Deo subueho. Aristot. œcon. 2. in epist. ad Hebr. cap. 7. & alibi in nouo Testamento. ¶ Item ἀναφέρω, refero, *in propria signif.* Thucyd. τὸ ἀνάθημα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς πλοῦν ἡμετέρου ἀναφέρειν. ¶ Item refero, id est, attribuo. Plat. in apol. εἰς ἀξιόχρεων τὸ λόγον τὸν ἀνόσιον. Sic ἀναφέρειν εἴς τινα πλοῦν τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ὀχλῶν, generis sui originem ad aliquem referre, id alicui tribuere. ¶ Item refero, vt *dicitur ad senatum referre.* Plut. in Cam. ἀνέκρινε πρὸς τοὺς χιλιάρχους πρᾶγμα φρονεῖν ἄξιον. ¶ Item refero, i. commemoro. Eurip. in Phœn. Σφαγὰς ἀναφέρεις ἀνοσίους. ¶ Interdum transfero, reiicio, Eurip. in Or. ἐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι μίασμα λύσαι, scelus in eum transferenti. ¶ Item recreor, me reficio, me colligo. Plut. in Rom. ἐκ τῆς φλεγμονῆς ἀναφέρων, ex vulnere conualescens. Sic ἐκ μεθύης ἀναφέρειν, apud Luc.

Ἀναφέρομαι, sursum feror, sustollor: vt ἀναφερόμενον κλίνας, apud Luc. item comportor: vt apud Aristot. pol. 6. ἄλλη δ' ἐστὶν ἀρχὴ φύσει ἐκ τῶν πρώτων ἀναφερομένων. ¶ Item referor, reducor. ¶ Idem metaphys. 3. πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον. ¶ Item me colligo, ad me redeo. Herodian. μόλις δὲ ποτε ἀνεκτηθεὶς εἶπεν.

Ἀναφορά ἡ, latio sursum versus, subuectio, emersio: vt apud Aristotel. hist. anim. lib. 9. nautilus piscis πλοῦν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι dicitur κάτωθεν ἐκ τῆς βύθου, ex profunditate sursum vehi. Sic αἵματος ἀναφορά, emissio sanguinis sursum. Exponitur &, exhalatio, seu euaporatio, apud Athen. ¶ Item relatio: vt Aristot. dicit πλοῦν ἀναφορὰν τῶν πάντων πραγμάτων εἰς τὸ δῆμον εἶναι, omnia ad populũ referri, & apud Alex. Aphr. πρὸς τὸ τέλος ἔχει πλοῦν ἀναφορὰν, ad scopum habet relationem, id est ad scopum refertur & tendit. ¶ Item criminis relatio, seu ius referendæ quæstionis in alium quempiam quàm cum quo iudicium prius est agitatum. Demosthen. in Timocr. Exponitur &, refugium seu præsidium: vt apud Euripid. in Orest. ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς. ¶ Item oblatio: vt Psalm. 50. ¶ Item reditus seu prouentus. Plutarch. in Lyc. ¶ Dicitur & de erectione eius quod cecidit. Item de virium & animi collectione. Plut. in Fab. ¶ Est & mathematicum vocabulum, vt videbis in ὑπεναφορά.

Ἀναφορικός, relatiuus: vt ἀναφορικὸν ἄρθρον, apud gram. Dici traduntur & ἀναφορικοί, qui cruenta seu vitiosa reiiciunt, & è pectore extussiunt.

Ἀνάφορον, τὸ, fulcimentum dossuarium vel humeratium: seu vectis humeratius, aut quippiam simile quo baiuli vtuntur, Aristoph. in Ran.

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, idem Paralip. c. 5. Exponitur &, lorum. Suid.

Ἀναφέρω, in altum erigo, ascendere facio, sursum impono, vel impono sublatum in altum. schol. Thuc.

Dec. Ἀντεναφέρω, vicissim refero.

Δυσαναφορεύς, qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat. Hesyc. Ἐκ δυσαναφόρου ὕπνου, exp. δυσθανάτου κοίτου.

Ἐξαναφέρω, reficio & reparo me, conualesco. Plut. in sympos. sept. sap. item suffero, sustineo.

Ἐπαναφέρω, transfero, remoueo, reiicio. Demost. in Aphob. καὶ τότε εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε, causam alter in alium reiicit. Sic & apud Aristoph. Item refero, renuncio: vnde apud Xenop. οἱ δὲ φρουροὶ ἐπαναφέρουσι ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item refero, reduco. Hermog. item repeto, conduplico. Ἐπαναφορά, nomen schematis apud Rhet. quo ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt. Plut. in Hom. Iul. Rufin.

Συναναφέρω, simul subueho vel euehо. Greg.

Ἀντιφέρω, refero, vel reddo: vnde ἀντεισφορά. Hesych. expon. ἀντεισφορά.

Ἀντιφέρομαι, obuiam me fero, occurro in certamine, obsisto. Il. α. ἀργαλέον γὰρ ἀλεύμενον ἀντιφέρεσθαι, difficile est contendere cum Ioue.

Ἀντιφερίζω, *idem*: oppono me, obsisto, contendo, vel æquiparo

paro me. Hesiod. in Theog. Τῷδε ἀπ' αὐτῷ καὶ ἐθέλω ἀντιφερίζειν Ἴμμεναι. Aristoph. ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ.

Ἀποφέρω, aufero, tollo. Athen. lib. 13. βραδύνω τοίνυν κ, περιφερόμενος κ, ἀποφέρων τὴν κόλικα. Liban. ἀποφέρει ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. ¶ Item aufero, i. refero, reporto. Luc. in Tim. ἀγανακτοῦσιν ἐθέλοντι τὰς ὀβολοὺς ἀποφέρειν. ¶ Item pendo persoluo, vel allatum pendo; vt φέρειν ἀποφέρειν τὸν δῆμον. apud Polyb. ¶ Et generaliter, affero: vt ἀποφέρειν τὰ ὅπλα σταδὸν εὐρύβια. apud Xen. Præd. 4. ¶ Item renũtio, designo, nomen alicuius edo. Demost. in Polycl. ἀποφέρειν ταῦτας. Interdum & in album refero; vnde apud Lys. τοὺς ἀποφερομένους ἀναγκαῖον ἐν τῷ ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπογραφῆναι. ¶ Ἀποφέρω γραφάς, defero aliquem & postulo. Dem. pro cor. ¶ Ἀποφέρω λόγον seu λόγους, rationes ad ærarium refero. Dem. in Timot. & general. rationes refero; apud eundem in Aphob. μὴ ἄλλον ἀναλωμάτων λόγους ἀποφέρωσι κατ'.

Ἀποφέρομαι, *idem* reporto, refero: vt δόξαν ἀποφέρεσθαι, apud Herodian. ¶ Item passiuè, auferor, tollor, &c. Dicitur & ἀποφέρεσθαι γραφὰς apud Æschin. in Ctesiph. ¶ Item expiro, exhalo, emano. Plut. Symp. 7.

Ἀποφορά, ἡ. ablatio: Aristot. metaph. l. 8. ¶ Item lucrum, emolumentum. ¶ Item pensio, pensitatio: propriè. quæ est seruorum. Plut. & Andoc. Dicitur & de stipendio militari, apud eundem. Plut. in apoph. ¶ Item exhalatio, expiratio, effluxio. Plut. symp. 5. Interdum significat & graueolentiam: vt apud Diosc. Ἀφόρῳ, Hesych. est ἀδυνατοφόρῳ, infirmior, imbecillior; quasi oneri ferendo non sufficiens. Idem ἄφορα δ' ἐνδρα dici scribit τὰ μὴ φέροντα καρπόν, præpositione ἄνευ obtinente vicem α στερητικοῦ. Item ἄφορος, non sufferendus, auersandus. Phal. in ed. ad Agemnon. μίασμα δ' ἦν ἄφορον.

Διαφέρω, differo, i. in diuersas partes fero, dissipo, distraho, *vt qui discerpunt & dilaniant.* Æschyl. in Cyclop. δόλῳ γὰρ ἄτην διαφέρει τὸ αὐτὸν παναρκέστατον νόσου βρότοις. Plut. in præcept. san. τὰς ψυχὰς διαφέρει μὴ δέοντος μήτε φράγμασι μήτε φροντίσι, animas distrahere & vexare. Item animo verso, agito cogitãdo. Idem de Cæsare loquens Rubiconem transeunte, πολλὰ μὴν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διῴκει. Exponitur &, dispono: apud Xen. in Oecon. Item perfero, exporto. Appian. διῴκει κατὰ τὰς οἰκίας ἅπαν τὸν θαλάττιον. Interdum, perfero, tolero: vt διαφέρειν τὴν πολιορκίαν, apud Pausan. Sic apud Soph. ῥᾴστα τὸ σὸν διοίσω. Item differo, discrepo: vt apud Plat. in apol. ἅτε γυναικῶν οὐδὲν διαφέρων. vnde τὰ διαφέροντα dicuntur controuersiæ, diffidia. apud Thuc. ¶ Item antecello, præsto, excello. Xen. Præd. 1. τοῦτον διῴκει τῶν ἄλλων βασιλέων. Plat. in Apol. διαφέρῃ τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, te quapiam antecellere vulgus, & quasi ab eo discrepare. Apud eundem ibidem, διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. ¶ Item διαφέρω, conduco, profuo. Iustin. Mart. οὐκ αὐτοῖς τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ τούτων διαφέρει διδασκαλία. ¶ Hinc διαφέρει, impersonaliter vsurpatur *pro* interest. Demosth. ᾧ ἐκείνης συμβαίνοι μάλιστα διαφέρειν, cuius maximè intererat, & cui maximè conducebat vt seruarentur. Sic apud Plat. de rep. l. 1. τί δὲ δὴ διαφέρει;

Διαφέρομαι, differor, i. in diuersas partes feror, iactor, diffundor. Plut. in lib. de exilio, διαφέρομαι ὡς ὅτι σχεδίας, τὰς ἐλπίδας. spe, ceu rate quadam, iactantur. ¶ Item neutraliter diffideo, dissentio, discrepo. Plat. in Hipp. min. διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. Exponitur &, contendo, ambigo, litigo, apud Aristot. Xen. & Athen. (meuter. Plat.

Διαφερόντως, excellẽter, egregiè. Item magis, maximè, vehe-

Διάφορος, ά, ὸν, differens, diuersus: vt οἱ δὲ διάφοροι, apud Aristot. de mundo. Item præstans, excellens. Plat. Item conferens, commodus; vnde apud eundem, διάφορον πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus. Item dissidens, dissentiens. Dem. ἐν τῇ δημαρχίᾳ διάφορον ἐγένομεν. Sic & apud Aristot. polit. 1. & Paul. in Phoc. Τὸ διάφορον interdum dicitur diffidium, controuersia: vt apud Thuc. Interdum, impensa seu expensa: vt apud eundem, & Dionys. Halic.

Διαφορά, ἡ. differentia, discrimen: sæpe apud Aristot. & cæt. philos. Item diffidium, dissensio, controuersia, contentio. Plut. in Cã. διαφορᾶς πρὸς αὐτὸν ἐμνήσθης. Sic & apud Thuc. Plat. &c.

Διαφόρως, differenter, cum differentia. Item diuersè, variè, multifariam. Thucyd.

Διαφορότης, idem cum διαφορά. Plat.

Διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo, dissicio, distraho, &c. Eurip. in Bacch. Χωρεῖ τε θηρὶς ἄρθρα διαφορήσασαν. Item diripio, compilo, spolio: vnde apud Dem. οἱ πρῶτον διαφορήσαντες αὐτὸν τὰς χώρας τῆς λῃστῶν. Significat &, executio: vt equus dicitur διαφορεῖν, apud Suid. Item discutio, digero. Alex. Aphr. διαφορεῖ τὰ περιττώματα.

Διαφοροῦμαι, immodico sudore exhaurior & resoluor. Gal. ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐκτὸς θέρμης.

Διάφορημα, τὸ quod dissipatur seu dissicitur: πάγιον. Suid.

Διαφόρησις, dissipatio. item actio discutiendi & digerendi. item dissolutio, resolutio. Gal.

Διαφορητικός, discutiendi vim habens, discussorius: vt διαφορητικὰ φάρμακα.

Decomp. Ἀδιάφορος, indifferens, non dissimilis. Et τὸ οὐδὲν διάφορον, quod non refert, quod nihil momenti habet. vt οὐδὲν διάφορον πρᾶγμα, apud Chrysostom. comm. in epist. ad Eph. cap. 5. Item οἱ διάφοροι, negligentes, & discrimen rerum non attendentes.

Ἀδιαφορία, ἡ, q. d. indifferentia, i. qualitas ea rerum per quã indifferentes habentur: vtitur Cic. ad Att. Ἀδιαφορίᾳ, rem aliquam pro indifferente habeo; vel indifferens sum aliqua in re. Exponitur etiam, neglectim transmitto, contemno, non magni pendo. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 4. εἰ δὲ τις ἀδιαφορίᾳ αὐτὸς ἐν οἴδ' ἐστω. Ἐναδιαφορῶ. idem quod ἀδιαφορῶ ἐν. Basil. in mart. Iulittam. ἐναδιαφορῶν ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλλήμασι.

Δυσδιαφόρητος, cui difficulter lucci perspirabili cute digeruntur.

Εὐδιαφόρητος, oppositum præcedenti: apud eundem.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adiuuo in tolerando. Synes.

Εἰσφέρω, infero, fero intrò, importo, in ep. ad Tim. 1. c. 6. οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον. Exponitur & ingero. item confero, vt εἰσφέρειν χρήματα. apud Plut. in Publ. quod & absolutè εἰσφέρειν dicitur, apud Dem. pro cor. τοῦ πάντας τοὺς Ἀθηναίους εἰσφέρειν; item infero seu pendo tributum. Demosth. in Mid. εἰσφέρων ἐκ δυοῖν ὑπαρχούσης οὐσίας, tribora pendens. Item infero, inuehor: vt Plutar. in Cam. εἰσενεγκεῖν τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας. ¶ Νόμον εἰσφέρω, legem fero, legem rogo, cum populo ago. Athen. ¶ Apud Plat. de leg. εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, exp. referre.

Εἰσφέρομαι, inferor, importor. item ingeror: vnde εἰσφερόμενον τρόφιμον, apud Aristot. Dicuntur & χρήματα. item νόμοι εἰσφερόμενοι. item τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut senatum refertur. Aristot. polit. 4. item εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco. Dion. Halic. item intrò admitto. Aristot. de somn. & vigil.

Εἰσφορά, ἡ, illatio. item collatio, pensitatio, tributum. Thuc. & Aristot.

Εἰσφρέω, quomodo huc pertineat, vide in Φρέω.

Decomp. Ἀτέλεσφος, immunis à tributis & εἰσφορᾶς.

Ἀντεισφέρω, contra infero, seu in locum alius infero. Ἀντεισφέρειν νόμον, legem legi latæ contrariam ferre. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα. voluntati voluntatem opponere. Nyss.

Ἐπεισφέρω, q. d. superinfero & impono, præterea importo. Eurip. in Hippol. coron. τὸ δ' αὖ κεχρῆσθαι ἐπεισφέρει κακόν. Ponitur & pro, infero & intromitto: vt Phil. de mund. αἰσθήσεις τὰ φανερὰ ἐπεισφέρει τῷ νῷ.

Παρεισφέρω νόμον, legem cum lege & rogationem cum rogatione compono. Demosthen. Exponitur & legem legi contrariam fero.

Προεισφέρω, prior seu ante infero. Greg.

Συνεισφέρω, simul infero, itẽ simul cõfero. Idem orat. 2. in Iul.

Συμφορά, exp. collatio, collecta.

Ἐκφέρω, effero, exporto. Greg. loco citato, τοῖς κάλοις ἢ χρεῶν ἐκφερόμενος. Item effero, *funere.* Interdum effero, i. diuulgo, enuntio, foras effero. Plut. in Themist. φοῖς οὐδὲν ἐκφέρω τοὺς λόγους ἐξελοῦσι. item profero, do, depromo: vt ἐκφέρειν γράμματα: apud Aristoph. Sic δεῖγμα ἐκφέρω. specimen edere. apud Demosth. ἀρετῆς. Dicuntur & fœminæ ἐκφέρειν, quæ vterum ad exactos menses perferunt, & maturum pariunt. apud Aristot. hist. an. l. 8. Hinc metaph. apud Plut. in Demetr. κακίας μεγάλας ὥσπερ ἀρετὰς αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν. ¶ Apud Plut. ἐκφέρω πρὸς τὴν σύγκλητον, exp. ad senatum referre. ¶ Ἐκφέρειν etiam equus dicitur, i. contumaciter auferre sessorem. apud Xenoph. Sic. Iliad. ψ. ὦκα δ' ἔπειτα Αἱ φορτικὸν ἄνα πεδίον κεκονιμένας ἐκφέρον ἵπποι, præ impetu rapuerunt. Est etiam, è carceribus cursorum exire & cursum auspicari: vt ibidem, ὦκα δ' ἔπειτ' Ἐκφὴ Ὀιλιάδης. ¶ Significat &, pendere, teste Poll.

Ἐκφέρομαι efferor. Item funere efferor. Antiph. τῇ δ' ὑστέρᾳ ἡμέρᾳ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. Item auferor, rapior, transuersus agor. Aristot. ἐκφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πρόγματος. Item actiuè effero. Xen. ἐξεφέρετο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν.

Ἐκφορά, ἡ, elatio, exportatio. Et specialiter, elatio quæ est in funere. Aristoph. in Plut. & apud Lys. Item diuulgatio peruulgatio: vnde Periandri dictum, λόγον δεσπότου ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. Item actio auferendi seu abripiendi: vel, impetus equi sessorem auferentis. Xen. ¶ Exponitur &, proiectura: apud Vitruu. l. 3. c. 3.

Ἐκφορός, q. d. exportatitius, exportandus. Aristoph. in Plut. Item qui quodam animi impetu velut auferitur & abripitur concitatus, percitus. Synes. ἀποσπασμαῖς γεγονόσι ὑπὸ τῆς παθοῦς ἐκφορός. ¶ Ἐκφορεῖς κάλοι, funes nauici qui primi sedata tempestate de prora laxantur. Schol. Aristoph. ¶ Item ἐκφορός, diuulgatus, elatus in vulgus, proditus. Greg. μὴ μετέδοσαν εἰς βοῦλας, ἀκοὰς τὰ μὴ ἐκφορα.

Ἔκφορον τό, quod terra producit seu edit, fructus quem terra edit. Basil. Exponitur &, census: quod pro solo pensitatur, apud Aristot. œcon. l. 2.

Ἐκφο-

Ἐκφερέω, effero, exporto, egero. Luc. σὺν ᾗ κῇ τὰ χρήματα ἐκφέρει αὐτὸν ἡ πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐκφερόμαι, efferor, &c. Item idem quod ἐκφορέω. Euripid. in Cycl. τὰς τ' ἄρνας ἐξεφερόμεθα. Apud Dem. ἐκφορήσεσθαι, expignerari & ἐκπεφορημένα χρήματα, pignora capta.

Ἐκφόρημα, quod exportatum est seu egestum. Ἐκφόρησις, exportatio, egestio.

Ἐκφορία, quomodo huc pertineat, vide in Φορία.

Decomp. Ἀνεξεφόρητος, quē efferre non licet, non euulgandus.

Ἀντεκφέρω, vicissim effero seu exporto. [Eust.

Δυσεξεφόρητος, elatu seu expositu difficilis. Hesyc.

Ἐπέκφορα, elatio, i. pronunciatio. Gaz.

Εὐεκφόρητος, dicitur mulier quæ vterum ad exactos menses perfert, & maturum parit, apud Aristot. hist. an. l. 8.

Παρεκφερόμαι, efferor, vel concitor, vel aliàs afficior. Plut. in consol. τὸ ᾗ πέρα τῆς μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ ξενοπαθεῖν τὰ πάθη φύσιν εἶναι φημί.

Ὑποφέρω, q. d. subefferor: clàm effero. Item sensim effero. Il. θ. Εἰ δ' αἶψα μὲν ὑπεκφέρετ' ἐκ κόνιος. Od. γ. Τοῖον γὰρ ὑπεκφέρετ' ἵππε, exp. cum impetu ferebant, vtpote ἀστεμφῶς κινούμενα. inquit Eust.

Ἐμφέρομαι, feror in. Et simpliciter, feror. Philost. in Heroic. ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, delatus per mare. Exp. &, contineor: apud Phil. de v. M. l. 3. ὡς σχεδὸν πάντα τὰλλα ἐμφέρεται.

Ἐμφερὴς, ὁσιόν τι, similis Soph. ἐμφερὴς ἐμοὶ μόρφαισι θ' ἡμετέρας. Plut. in Per. εἰδὸς ἐκεῖ Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ ἐμφερὴς εἶναι.

Ἐμφέρεια, ἡ similitudo. Suid.

Ἐμφορέω, importo. Plut. ἐντεῦθεν τῷ βασιλικῷ ἐνεφόρει τὰ πλείστης ἀξία ἀστεῖα. Item infligo, iocutio: vt ἐμφορεῖν τῷ φρεωρύχῳ πληγάς. apud eundem.

Ἐμφορῶμαι, repleor, satior, ingurgitor. Herodian. ἐπὰν οἶνον πλείονι ἐμφορηθῶσιν. Et metaph. insolenter & immodice vtor: apud Plut. τῶν ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι. Significat & sitor: & apud Iul. & Phalar.

Decomp. Ἀνεμφερὴς, dissimilis, absimilis. Theoph. l. 8.

Παρεμφέρω similis sum, refero. Diosc. l. 1 παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ. Παρεμφερὴς, idem quod ἐμφερὴς.

Προσεμφερὴς, pro eodem: apud Theophr.

Ἐνεφόρω, infero, induco. Il. α. Σὺν κείνῳ ἐνεφόρουν βαρείας χεῖρας ἑκάστοτε. Sic apud Thuc. πόλεμον ἐνεφέρειν. Et ἐνεφέρειν δ' ἀλείαν, apud eundem l. 3. Ἐνεφέρειν, impingere vel obiicere crimen, pro quo & simpliciter ἐνεγκεῖν dicitur: vt apud Procop. ἐνεγκεῖν τὸ αὐτῷ ὅτι δὴ οὐκ ἄκων ἀλόντα. ¶ Item ἐπιφέρω, impono, superimpono: vt ἐπιφέρειν τῷ κεφαλῷ στέφανον, Plut. in Per. ¶ Exponitur & subiicio, subiungo, & d. q. post cætera affero.

Ἐνεφέρομαι, itidem infero, importo, inueho, vt apud Dem. Aristoct. τῶν ἐπορείων ἀπέλαυον κάμοῦ τοῖς ἐκείνου φαίνοι καὶ τῷ ὄχλῳ, adeò illi periurij piaculum importans. Item profero promo: vt ἐνεφέρεσθαι τὸ βιβλίον, apud Herodian. Interdum, affero: apportoevt apud eundem, ἕκαστος ἐνεφέρετο οἴκοθεν ἢ ξυρίδιον ἢ πέλεκυν, ἢ δοράτιον. ¶ Ἐνεφέρομαι (pass.) feror, vel cum impetu feror, irruo. Suet. εἰ μὴ ἐνεφέρετο τῷ ἱππεύσιμῳ ὑπεφερόμενος ὑφεστῶσι. Interdum à tergo irruo: vt apud Xenoph. Pæd. 2. (de aquila insectante leporem) ἐνεφερόμενος ἐπεσε αὐτόν. Ἐνεφέρεσθαι Dicitur πολεμεῖν, i. inferri. Sic ἐγκαλεῖν τινι dicuntur ἐνεφέρεσθαι. Dicitur & is ἐνεφέρεσθαι qui fertur seu vergit in aliquam sententiam, apud Aristot.

Ἐνέγκεις, illatio. Etym.

Ἐνεγκεῖν, tabulæ nauium à puppi ad proram extensæ. Od. 1. dictæ quasi ἐνεγκεῖς, inquit Eust.

Ἐνεφορὰ, impetus quo aliquis fertur quum irruit: vt ἐνεφορὰ τῆς ἐχθρῶν. apud Polyb. Hinc metaph. de inuectiua oratione dicitur, & cum impetu prolata, apud Hermog. Peculiariter medicis ἐνεφορὰ est humoris impetus in aliquam partem influentis seu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen & ἐνεφορὰ ῥεύματος, apud Gal. τῆς κῆς τοπ. lib. 4. ¶ Item ἐνεφορὰ, illatio, quæ assumptionem sequitur in argumentis. Laërt. ¶ Item sententia addita sermoni præcedenti. Hermog. ¶ Item corollarium, τὸ προσεπιθέμενον τοῦ μυθοῦ. Poll.

Ἔνεφορος, ferens, perferens: vt ἔνεφορος ἄνεμος, apud Thuc. ventus ferens & secundus, & ἔνεφορον πνεῦμα, apud Paul. & Luc. Dicitur & fœmina ἔνεφορος, vterum ferens, apud Xenoph. & Theoph. de caus. pl. lib. 4. Item ἐπίφορος, procliuis ad aliquid. Et simpliciter, pronus. vt ἔνεφορον χωρεῖν, in ep. ad Hippocrat. ad Demag.

Ἐπιφορέω, comporto, aggero, cõgero, iniicio: vnde apud Plu. in Num. ἐπεφορήμασιν γῆς ἄνωθεν desuper iniecta terra. Significat etiam, infero post cætera, postremo loco infero.

Ἐπιφορήματα, vnde ἐπιφορήματα, dicuntur quæ feruntur post primam mensam, bellaria, mensæ secundæ. Athen. l. 14.

Decomp. Εὐεπίφορος, idem quod ἔνεφορος, procliuis ad aliquid. Εὐεπιφόρως: vt εὐεπίφορος ἰέναι πρός τι pronum esse ad aliquid, facilè ad aliquid ferri: apud Strab.

Συνεπιφέρω, simul infero.

Καταφέρω, deorsum fero, defero, demitto. Phil. de mundo, κἂν ἀφέμενος δᾴδα, πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάσεται. si succensam facem in terram demittas. Item deiicio, deturbo. Chrysost. in ep. ad Colos. ἐφ' ᾧ τὸ δόλιον πᾶν ἐπεχείρουν κατενεγκεῖν τὴν Ἀδάμου εἰς ὕπνον καταφέρειν, sopire: q. d. in somnum deiicere aut demittere. ¶ Item καταφέρω, adigo, alli do, incutio: *quod fit quasi deorsum plagam ferendo.* Luc. ἐκάστοτε οὖν τὴν μὲν θεῖαν καταφέρων, alte imponem adigens. Item κίκραχθαι, κατοίσω καὶ τρίτην, tertiam plagam incutiam. ¶ Interdum ponitur pro φέρω καὶ: vt apud Plut. in apophth. καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, enicem infert in hostem.

Καταφέρομαι, deorsum feror, deferor: vt apud Luc. Act. Ap. cap 20. adolescens quidam dicitur κατενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου. τὴν δὲ ὑπὸ τῶν ἀρίστων κάτω. Item pellum eo fido, incogito: ἀλλὰ τὸ δόσιν ἐν ὑπόπτῳ, τὸ πλῆρες καταφέρεσθαι κάτω dicitur in Geopon. Item deiicior, deturbor, eugitor: vt εἰς ἃ κατενεχθεῖσα, apud Chrysost. in comm. ep. 1. ad Cor. 1. 31 oniitur & neutraliter, ruo, labor: vt apud Hippocr. εἰς τὴν ἐλεοῦς πάλῃ καταφέρεται. ¶ Interdum καταφέρομαι: dicitur pro καταφέρομαι εἰς ὕπνον, vehementius obdormisco, in somnum collabor: apud Aristot. de gen. an. lib. 3 & Diosc. ¶ Item καταφέρομαι appello, seu appellor. Thuc. l. 1. καταφέρεται κλεμμὶς εἰς τὸ Ἀθηναῖων στρατόπεδον.

Καταφορὰ, lapsus, delapsus: vt καταφορὰν ἐμβρυῶν, in Axioch. Item ictus, allisio: vt καταφορὰ τῆς μαχαίρας, apud Polyb. Et peculiariter, somni vehementis, impetus: vel magna & grauis somnolentia. Diosc. l. 6. Gal. meth. l. 13. Oratoribus inter accusandum dicitur esse longior spiritus productio. Hermog.

Κατόφορος, proclinis, pronus, propensus: vt κατόφορος πρὸς δόξαν. Plut. in Them.

Καταφορικὸς, vehement, impetu incurrens: vt καταφορικὸς λόγος, apud Chrysost. comm. in 1. ad Cor. c. 15. Καταφορικὸς ὕπνος vehementius incubans. Ægin.

Καταφορία, deorsum fero, defero.

Καταφορὴς, idem quod κατόφορος, pronus, proclinis: vt καταφορὴς πρὸς τὰ Ἀφροδίσια, apud Athen. pro quo & simpliciter καταφορὴς dicitur apud Laërt. loquentem de Arcesilao.

Καταφόρεια, proclinitas. Athen.

Decomp. Ἐπικαταφορὰ, astrologis dicitur præceps locus cœli in octauo ab horoscopo signo: seu pars Zodiaci, quæ totidem partibus in demersu occiduum punctum signifer præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur. Est autem ἀναφορὰ & interdum ἐπαναφορὰ ea pars cœli quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo in quo horoscopus inchoatur: quasi pars iam emersura. Ἐπικατόφορος, proclinis, pronus. Athen.

Εὐκατόφορος, idem. Arist. et h. 2. Συγκατόφορεια, proclinitas. Diog. Laërt.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor.

Μεταφέρω, transfero. Item metaphoricè loquor. Aristot. et h. 9.

Μεταφορὰ, ἡ, translatio. Sæpe de ea translatione de qua à rhetoribus tractatur. Fab. lib. 8. cap. 6. vtitur & Isocrat. in euag.

Μεταφορικὸς, translatitius, vsurpatus per translationem, metaphoricus.

Μεταφορικῶς, metaphoricè, per translationem.

Μεταφορικὸς, translatilis, qui transferri potest: vt ἀγγεῖον dicitur esse τόπος μεταφορικὸς, apud Aristot. phys. 4.

Συμμεταφέρω, (*dec.*) simul vel vnà transfero.

Παραφέρω, in medium affero, profero, in medium produco. Æschin. in Timarch. τὴν Ἑρμαΐου τοῦ Ἀνδροκίδου καλλίστην παραφέρει τὸν κωμικὸν μέρος. Sic παραφέρειν δεῖπνον, apud Xenop. Cyd. 3. Exponitur &, affero cum alio, vel obiter affero, apud Plat. in ep. ad Dionys. χαίρειν τοῦ Σικελοῦ δὲ ξενικὸν παραφέροντες. Παραφέρειν τοῦ χεῖρα, manũ porrigere. Demosth. Item παραφέρω, depraua, detorqueo: vt παραφέρειν τὴν ὀφθαλμὸν, apud Luc. Item transuersum fero, rapio, abripio. Plut. de def. orac. τὴν γὰρ καθαρὸν ῥεύματος ἕκαστα παραφέρουσι. Interdum significat, supero: vt apud Aristid. in Panath. ὁ τῶν πάντων βασιλεὺς παρενεγκὼν ταῖς ὑπονοίαις. ¶ Apud Eurip. in Helen. pro præfero vtrupari videtur, seu à latere fero, quum dicitur, Λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς τεταράρας ἵππους τρέχοντ', παρέφερον, quas præferebam.

Παραφέρομαι, in medium efferor: vnde τὰ παραφερόμενα interdum dicuntur cibi qui in mensam afferuntur, fercula: vt apud Lucian. Item perperam agor, perperam moueor. Aristot. et h. 1. τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόνα εἰς τὰ δεξιὰ παραφερόμενα κίνησιν, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρει. Item transuersus auferor, rapior, abripior. Herodian. lib. 8.

Παραφορὰ, error mentis. Greg. de hom. τὰς δὲ παραφορὰς καὶ τὸ μανὲς καὶ ἀφροσύνας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. Interdum additur genit. δεινοῦ, vt apud Plut. de virtut. mul. & Dioscorid.

Παράφορος, insanus, cuius mens à ratione aberrat: vel animi impos, delirans, vnde παράφορον βλέπειν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. Exponitur &, ferens: vt παράφορος

φορῶ γλώσσα. apud Greg. & Παραφέρειν βαδίζειν, apud eundem Luc. titubanter incedere.

Παραφόρως, errabunda mente, insanè aut non sana mente vel titubanter.

Παραφορότης, efferatio. Plat. in. Tim.

Παραφέρω, in medium affero. item iuxta affero. Hinc παραφερηφόρωσις, exp. congere, colligere, apud Plat. de leg.

Παρφέρομαι, per syncopen dicitur pro παραφέρομαι: in auth. Epigram. lib. 2.

Decomp. Εὐπαράφορος, qui facilè in malam partem detorquetur. Item qui facilè in mentis errorem seu insaniam incidere potest.

Συμπαραφέρομαι, vnà transuersus auferor, vnà abripior.

Περιφέρω, circumfero. Synes. epist. 123. τῆς ἱερᾶς βοῦ καὶ γλυκείας ψυχῆς ὅτι μίσης παρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Item in diuersum & contrarium fero. Item circumago, reuolto, redigo: vt apud Appian. μὴ τοὺς Ἰταλικοὺς περιπλέοντες εἰς λιμὸν περιενέγκωσιν, ne ad famem redigerent. Sic apud Plut. in Per. περιήγαγον εἰς ἑαυτὸν τὴν Ἀθηναίων, in suam potestatem redegit. Item traduco, per ora oculosque hominum circumduco. Synes. τὰς πανταχοῦ περιενέγκατε. Item in errorem induco, perturbo: vt in Ecclesiast. Solum. περιφέρει ἀνομφαντίας ἡ βρῶσις.

Περιφέρομαι, circumferor item circumagor, modò huc, modò illuc feror. Exponitur &, vagor, erro, palor. Plut. (de Cicer. proscripto) κἀκεῖ καὶ κατὰ περιφερόμενος ὑπὸ τῆς οἰκείας. Idem in Cæs. περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῆς τολμωμένων, ἰσχυρῷ δρόμῳ. magnitudine circumactus.

Περιφορά, circumlatio, circumactio, circumuectio: vt περιφορὰ τῶν σκιάδων, Aristophan. Item ferculorum missus qui conuiuiis apponuntur aut singulis, conuiuiis aut quaternis. Item obeuntio, erratio, hallucinatio. Gregor. de theol. lib. 2. Eccles. cap. 2.

Περιφέρω, circumferor circumago. Περιφορός, qui circumagi, potest, versatilis.

Περιφερής, orbicularis, rotundus: vt λίθος περιφερής, Herodian. l. 5. & περιφερεῖς τράχηλοι, Xenoph.

Περιφερῶς, rotundè, rotunda forma seu orbiculari.

Περιφέρεια, ἡ, rotunditas, rotunda forma. Exponitur &, circumflexus, item circumcursus linea. Aristot. eth. 1. & alibi. Dicitur & de erroribus mentis. Eccles. c. 10.

Περιφῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἀπερίφρικτος, non orbiculatus. Theoph.

Συμπαραφέρω, vnà circumfero & circumrapio. Alexan. Aphr. συμπαραφέρει αὐτὸ κἀκεῖσε. Συμπαραφέρομαι, vnà circumferor, vnà circumrapior. Luc. πρόχειρα ἀθλίως φορεῖ θεὸς συμπαραφερόμενος μετ' αὐτοῦ ἀεί. Item comitor, coëo, vnà huc illucque venio. Athen. φιλικῶς ἀλλήλοις συμπαραφερόμενοι. Item comiter aliquime do & morigerus sum. Laërt. in Socr. κἀγὼ ἔφη ἐν τῇ χρείᾳ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπαραφέρομαι, morigerabor. Exp. &, vnà vector. Συμπαραφορὰ comitatus & frequens huc illucque affectatio. Polyb. l. 6.

Εὐσυμπαραφορῶ, qui ea vitæ facilitate præditus est, vt paratus sit ad faciendo eadem quæ & alij, qui facilem se præbet assensorem. Laërt. in Zen.

Προσφέρω, offero: vt προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, in epist. ad Hebr. Interdum offero, porrigo: vt προσφέρειν φάρμακον, apud Plut. Et specialiter, ori vel naribus admouco: vnde apud eundem, in probl. fect. a ἀνόρρινον dicitur ἀ ποιεῖν ὁ μείων ὁ ἀεροῦν προσφέρεσθαι naribus admotum. ¶ Προσφέρειν ἑαυτὸν τῇ χειρὶ, manus sibi afferre. Polyb. lib. 5. ¶ Προσφέρειν λόγον, inferre sermonem. Herodot. in Thalia. Thuc. l. 3.

Προσφέρεσθαι, dicitur quod offertur. Thuc. l. 2. δῶρα ἐκ ἐλαφρᾶ τούτου χρυσοῦ τι καὶ ἀργύρου προσφέρεσθαι. Item quod offertur edendum: vnde τὰ προσφερόμενα, cibus seu cibi, ea quæ efficiuntur. Aristot. Hinc & προσφέρομαι, exp. cibum sumo, efco, assumo: vnde ἰχθύας προσφέρεσθαι, piscibus vescor, apud Plut. in Alex. Item προσφέρομαι, admoueor, inferor, irruo. Plut. in Galb. προσφερόμενος γυμνὸς τοῖς βίοις. Item congredior, manus confero. Idem. μαλακώτερον τοῖς Ῥωμαίοις προσφέρεσθαι τοῖς εὐλογίαις. Interdum προσφέρεσθαί τινι, est accedere ad aliquod, alicui se adiungere: vt apud Herodot. ἀρετὴν ὑμῖν δὲ ὁμόφρονι ἡμεῖς ἐπιτήδεοι βούλεσθαι προσφέρεσθαι. Interdum verò προσφέρεσθαί τινι, dicitur qui se alicui exhibet, qui cum aliquo agit, seu qui se erga aliquid aut aliquem gerit. Demosth. ἐγὼ μὲν ὑμῖν τοιαῦτα προσφέρομαι, talem me erga vos exhibui, sic me vobiscum gessi. Plat. in epist. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ. vt melius cum aliis agas. Dicitur & προσφέρεσθαί τινι, & πρός τινα, hac in re erga te gerere vel hac ratione se profequi. Plut. in Fab. Ἄλλα τὸν Φάβιον προσφέρεσθαι λαμπρῶς. Herodian. l. 4. δῶρα τοῖς χρημάτων ὑπὸ ἡσυχίας, οἷς ἀφθόνοις προσφέρεσθαι αὐτοῖς, quibus eos profequebatur. ¶ Προσφέρομαι, exp. etiam vtor, seu tractor vt ἵππους προσφέρεσθαι apud Xen. Pæd. 8. ¶ Aliquè etiam sumitur pro adhibeo, admouco. Plat. de rep. l. 8. μὴν ἐνεστῶ δ' ἀλείας τις προσφέρῃ, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνεχόμενος.

Προσφορά, oblatio: id quod offertur. Act. Ap. 21. Rom. 15. & alibi in nouo Testam. Item admotio, adhibitio. ¶ Item cibi assumptio: interdum & cibus apud Theoph. ¶ Exponitur Spiritus apud Antiphon. Item φορτίον, πρόσοψις. Suid. ¶ Item probrum, vituperatio, infectatio: & q. d. vitiorum ob oculos positio, Polyb.

Πρόσφορος, commodus, aptus, conueniens, vtilis. Aristoph. in Vesp. γέροντι πρόσφορον ἐξεῖναι ἀτεχνῶς φαρμακὸν σφηκογενές. Plut. in Per. ὀφθαλμῷ γὰρ πρόσφορος. Πρόσφορος δικαστὴς, de eo qui iurisdictionem habet, in Pand.

Προσφόρως, commodè, conuenienter, vtiliter. Theophrast. de caus. plant. l. 4. c. 8.

Προσφερὴς, idem quod ὁμοφερὴς, similis. Eur. in Helen. Item idem quod πρόσφορος. Herodot.

Πρόσθεμα, quod offertur, adhibetur, aut assumitur. Hippoc.

Decomp. Ἀπρόσφορος, incommodus, non conueniens. Apud Eur. in Iph. Aul. νῆσοι ναυσάνεμοι, ἀπρόσφορον dicuntur insulæ ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt.

Ἀπρόσοιστος, intolerandus, non ferendus. Æsch. Ἀπροσοίστως, intolerabiliter, ita vt sustineri nequeat. Hoc. in Eung.

Εὐπροσφόρος τὸ λόγου, facundus, disertus. Herodian. l. 2.

Εὐπρόσοιστος, aliatu facilis. Item accessibilis, peruius, expositus. Polyb.

Προφέρω, profero in medio affero, exhibeo, promo, depromo. Il. γ. Σπλ. τεμόν ἔφρα κιόντι πυρὶ χρόνῳ προφέρεσθαι. Greg. εἰς φῶς προσενεγκεῖν, δοκοῦν τινα τόκον. Interdù exp. promo, depromo vt ἐκ θαμινὰ προφέρειν. Hoc. Interdù, allego, cito vt quum dicitur προφέρειν νόμους apud Xen. Item obiicio, crimini obiicio. Il. γ. Μέμφεαι ἠὲ ἔριδος προφέρεαι ἕνεκ' Ἀφροδίτης. Sic τὸν ξένον προφέρειν. Æsch. Item enuntio, loquor. Greg. ¶ Item neutraliter, præsto, antecello, anteeo. Herodot. προφέρων πλούτῳ Ἀθηναίων. Idem in Med. προφέρω κακοῖς δ' ἀρετῇ. ¶ Apud Hesio. in Erg. Ἥν τοι καὶ προφέρει μὴ κακὸν ἔργον ἔργῳ, quidam exp. incrementum confert & vitæ & operi alij promouet, videtur propriè sonare, vberius fert, seu portat.

Προφέρομαι, (Actiuè) profero, i. allego. Xen. ἄλλα τὰ βασιλικὰ νόμιμα προφέρομαι. πρόσθεν δ' ἐκείνοις ἀπεχρᾶτο. Item obiicio vt προφέρεσθαι ἀπόκρυφα. Poly. Item enuntio. Hermog. & Themist. ¶ Item infero vt πολλὰ κακὰ προφέρεσθαι. Il. γ. ¶ Passiuè προφέρεσθαι dicuntur quæ enuntiantur: vnde apud Herodian. l. 7. τὰ δὴ φωνῇ καὶ γλώττῃ προφερόμενα.

Προφερὴς, ἐς, ὁ, ἡ qui est prouectæ ætatis. Æschin. in Timar. ἐπειδὴ νέος ὤν τις, προφερὴς ἤδη, πρεσβύτερος φαίνοιτο). ¶ Item præstans: vnde comparat προφερέστερος, & superl. προφερέστατος, apud Hom. & Arat. [rodian. l. 1.

Προφορά, prolatio pronuntiatio: vt προφορὰ ῥημάτων, apud Herodian.

Προφορικὸς λόγος, sermo qui in enuntiatione consistit, qui proferitur. Plut. & Philo.

Πρόφορος, dicitur humor cruentus & aquosus intra membranas quibus fœtus continetur. Aristot. hist. an. l. 7. c. 7.

Προφορέω, tramam filum que duco atque reduco, vnde pro vltro citróque cursitare ponitur. Aristop. Ἀπολύμενθ' ἅλλως τὸν ὁδὸν ἀπὸ προφορεῦσιν.

Συμφέρω, simul fero, simul porto adiuuo in ferendo. Xenoph. Cyr. l. 4. τί ἂν δέοι ἵππον φορῆ ἢ ἵππον τῷ συμφέρῃ. Interdù compono, conuoco: congrego in locum quempiam. vt συμφέρειν γεωργίαν, apud Thucyd. & συμφέρειν τὴν τύχην πάμπολλα διαφέροντα apud Synesi. ile inform. ¶ Item confero, vtilis sum. Thuc. ἐπὶ ξυνοικίσει τε αὐτοῖς κοινῇ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐλπίσι. Vnde συμφέρει interdum impersonaliter ponitur pro, confert, expedit. vt Plat. de rep. l. 1. συμφέρει ἄνευ πλοῦ. Hinc & particip. συμφέρον, bene nominis vim obtinens. Dicitur enim τὰ τῇ πόλει συμφέρον a Dem. & τὸ σῷ ἐν ἀνθρώπῳ συμφέρον, apud eundem in oratione pro Cor. ¶ Significat & idem quod συμφωνεῖν, teste schol. Arist. ¶ Item quadro, compero. Soph. ¶ Item gratificor, obsequor apud eundem in Electr. συμφέρω τοῖς κρατοῦσι.

Συμφέρομαί τινι, dicuntur quæ simul ferunturque & mouentur, vt τῷ ἡλίῳ συμφέρομαι). Plut. in Sol. & metaph. qui alicui affectantur seu cum eo sentiunt. vt Plat. de rep. lib. 6. ἔγωγ' ἂν τῷ Σπάρτῃ ξυμφερόμην. Sic τοῖς πράγμασι συμφέρομαι, qui præsentes rerum status acquiescunt, & forte sua sunt contenti. Dicuntur & συμφέρεσθαί τινι, qui conueniunt aliquem & cum eo congrediuntur apud Plat. & Herodot. Item qui confligunt cum aliquo & manus conferunt. Plut. in Sol. τῷ δὲ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. ¶ Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, vnus sum è multis. Plut. ¶ Item συμφέρομαι, euenio, contingo. Idem in Cæs. τύχαι τὰς ἀγαθὰς τοῦ Καίσαρος συμφέρεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸν εὐοδοῦσθαι. Sic & apud Herodot. Thuc. Luc. & Arrian.

Συμφερόντως, commodè, vtiliter. Dem. in Mid.

Συμφορὶς, collatitius. Il. ι. Συμφορτὸ δ' ἄρατο πίλεα ἀνδρῶν καὶ μέλα λυγρόν. Exponitur & congestus, confertus. Pro eodem dicitur & συμφορτός. Poll.

Συμφορά, collatio congestio. Luc. in Lexiph. ὃ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν τὸν θεὸν συμφορά, cœna erat collatitia. Item quod accidit, casus, euentus, vt συμφοραὶ δεινὰ apud Soph. Plerumque pro infelici euentu, fortuna aduersa quæ accidit, calamitate, infortunio: vt passim apud Eurip. Xen. Dem. &c. Interdum & fortunam

ſortunam proſperam denotativt apud Euſt. ὅτι συμφοραῖς γεγονότες μεν ἔτεσι δ' ἀκμάσιν ὀμμάτων δοτό.

Σύμφορος, vtilis, commodus. Ariſtoph. in Veſp. παρίχων. Ὁ δ' ἀφεστὼς ξύμφορα. Exp. & aptus, conueniens. Theogn. Οὔτοι σύμφορον ἐστι γαμεῖν τὰ ἀνδρὶ γέροντι. ¶ Item, qui ſimul verſatur affecta, comes. vt λιμὸς dicitur eſſe σύμφορος ἀνδρὶ ἀέργῳ, apud Heſiod. in Erg.

Συμφόρως, commodè, vtiliter. Iſocr. Xen.

Συμφορέω, confero, composito, conueho accumulo. Thuc. l. 6. λίθους καὶ ξύλα ξυμφορούντες. Dem. pro cor. σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας.

Συμφορεῖσθαι, actiuè aues dicuntur, quum nidos conſtruunt. Ariſtot. Paſſiuè verò, quod congeritur & comportatur. vt καλὰ δὲ ἐν ἀνδρὶ συμπεφορημένα, apud Luc.

Συμφόρημα, quod congeſtũ eſt, congeries. Plut. de prim. frig.

Συμφορεσις, actio congerendi, coaceruatio. Et pro συμφόρημα, moliminis collecta. Idem in Per.

Συμφόρητος, congeſtitius, congeſtus. Luc. Ariſtot. polit. l. 5.

Decomp. Ἀσύμφορος, incommodus, inutilis, damnoſus. Heſio. in Erg. Plut. de rep. l. 2. Ἀσύμφορως, mutiliter, damnosè. Xenop.

Βαρυσύμφορος, graui calamitate preſſus. Herodot.

Ὑπερφέρω, fero, ſuper vel vltra tranſucho: Thuc. l. 3. ὑπερενεγκόντες τὸν λόφον ἐν ἰσθμῷ τῆς ναῦς, quum naues tranſuexiſſent. ¶ Item præſto, antecello, anteeo. Iſocr. ὑπερενεγκὼν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει. Plut. in Rom. ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. Et cum genit. perf. & dat. rei, apud Thuc.

Ὑπερφέρομαι, idem. Herodot.

Ὑπερφέρης, præſtans, vnde ὑπερφερέστερος & ὑπερφερέστατος.

Ὑποφέρω, ſuffero, ſuſtineo, fero, tolero. Xeno. in Oecon. εἰ δὲ φοβᾶς τὸ τοιαῦτα ὑποφέρειν ὅσους ἀβρὸς ὑπάρχεις. Item pro ſimpliciter φέρειν. ὑποφέρειν ὅπλα, apud eundem. Exp. & occultè fero. ¶ Item aufero pedem, veſtigium fallo: vnde χωρία ὑποφέρεσθαι, dicuntur quæ veſtigiũ fallunt præ lubricitate, teſte Poll. Item aufero, rapio, abripio. Ariſtid. ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρει ὑπολαμβάνει βίᾳ. ¶ Item ſubduco, eximo. ¶ Item obiicio, euitabo idem quod προφέρω more Atticorum: vt apud Herodian. τὸ ὑποπτεύειν τι ἑτέρους ὑποφέρει τὸ ἔγκλημα δεῖ. Exp. & deduco, vt ὑποφέρων εἰς ἀπόρρητον. Plut. in Lyc. ¶ Apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. τὰ ἀτίδια εκίλα ἐστὶ καὶ ὑποφέρουσιν ὅτι τὰ ἱμονόδετα, καὶ ὑποφέρουσι ὧν ἀλλήλοις συγκρουόμενα, exp. crura poſteriora inter ſe turbante greſſu colliduntur.

Ὑποφέρομαι, labor, decido. Appian. de bello ciuil. l. 2. ἐκ φιλοτιμίας εἰς πτῶσιν ὑπολωγεῖσθαι. Vnde ὑποφέρεσθαι, dicitur quicquid labaſcit, aut titubat, nec firmiter nixum eſt, ſed peſſum ire videtur: Plut. in Sert. Κίνναν καὶ νεωτερίζοντα ὑποφερόμενον ἀνεκαλέσατο τοῦ Μαρίου φόβου, labantem Marij factionẽ reparabat. ¶ Item abripior, abducor, vehementer inclinor: Plut. in Cottal. ἐξίστησιν αὐθις εἰ πολλοὶ τῆς φρὸς Μάρκιον εὐνοίας εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ ὑποφερόμενοι. Eſt etiam, ſubducor, eximor. Il. ο. τυτρὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτου φέρον), parum à morte abſunt. Exponitur &, recedo, apud Ariſtotel. in lib. de greſſu animalium.

Ὑποφορά, obiectio. ¶ Apud Alex. Aphr. & Dioſc. ὑποφορά, dicuntur profunda & ſubducta vlcera quæ debiſcunt in fiſtulam, vlcera cauernoſa.

Decomp. Ἀνθυποφέρω, per ſermonis exceptionem obiicio: refero, replico Chryſoſt. in ep. 1. ad Corinth. cap. 13. ἐρώμεθα εὐθὺς τοὺς ταῦτα ἡμῖν ἀνθυποφέροντας. Ἀνθυποφορά ſubiectio: ſchema rhet.

Δυσύπεικτος, qui ægrè ſufferri poteſt, ægrè tolerabilis.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm retinentia φερ.

Ἀνωφερὲς, qui ſurſum fertur, ſuperna petens. Ariſtot. & Damaſc. Exponitur &, accliuis.

Ἀνωφέρεια, vis illa ſeu natura petendi ſuperna: aut actio ipſa petendi ſuperna. Exponitur etiam, accliuitas. Alex. Aphr.

Ἀφορος, non ferendus, non tolerandus: vnde ἀφόρτερος & ἀφόρτατος, irregulariter ex eo formata: apud Greg. in tragœd.

Ἀφόρτερος, expon. etiam, inferiores & oneri ferendo impares. Heſych.

Εὐθυφερὴς, in rectum tendens, rectus. Plat.

Ἰσοφερίζω, (dictum quaſi ἰσοφορίζω) æquiparo, adæquo, par ſum. Il. ζ. Heſiod. in Erg.

Κατωφερὴς, qui deorſum fertur, qui deorſum propendet. Exponitur &, declinis: vt κατωφερὴς ῥοπή, apud Alex. Aphr.

Κατωφερῶς, deorſum, & in præceps. ſchol. Ariſtoph.

Κατωφέρεια, pronitas qua aliquid deorſum fertur, & ad ima tendit.

Οἰνοφερὴς, proclinis ad vini potum, vinoſus. Heſyc.

Compoſita ſine mutantia. idem ſine præpoſitione.

Ἀγκαλαδόφορος, ſeu ἀγκαλαδοφόρος, qui manipulos portat ſeu faſciculos. Et generaliter, baiulus. Poll.

Ἀγκαλαδοφορεῖν, manipulos portare ſeu faſciculos, baiulum agere.

Ἀεισφόρος, ἡ, ὸ καὶ ὁ, ſemper ferẽs: & peculiariter, ſemper ferens fructus. ¶ Item ſemper virens & germinans. Heſych. ex Sophocl. Telepho.

Ἀθλοφόρος, ὁ, premium certaminis ferens, victor in certamine: Herodot. l. 2. Il. γ. Dicitur & ἀθλοφόρος, Il. ε.

Ἀκανθοφόρος, ſpiniger, ſpinas gerens, ſeu aculeos, vel ſpinas ferens, vt ἀκανθοφόροισιν ἀγκάραις, apud Greg.

Ἀκανθοφορέω, ſpinas gero.

Ἀκεσφόρος, remedium afferens, ſalutaris: vt σέλας μὲν γὰρ ὦ ἄμματος ἀκεσφόρον νόσων, apud Eurip. in Ione.

Ἀκρατοφόρος, qui meracum fert, vel ad meracum ferendum aptus: vt κάλυξ ἀκρατοφόρος, apud Poll.

Ἀμνοφόρος, agnum ferens, agnum in vtero geſtans. Theocritus idyll. 11.

Ἀμφορεαφόρος, amphoræ gerulus, qui amphoras baiulat mercede conductus. Menand.

Ἀμφορεαφορέω, amphoram baiulo ſeu porto. Et metaph. baiulo veluti amphoram. Ariſtoph. in Heroib.

Ἀνεμοφόρητος, à ventis diſiectus, à ventis in diuerſas partes latus.

Ἀνθοφόρος, floriger, florigerus. Pro quo dicitur & ἀνθεφόρος, apud Eurip. in Bacch. item ἀνθηφόρος, in Epigr.

Ἀνθοφόρια, Proſerpinæ feſtum, nomen habens ex eo quod Pluto eam rapuiſſet legendis floribus intentam. Scribitur etiam ἀνθεσφόρια.

Ἀνθοφορέω, flores fero, vel gero. Item flores comporto ſeu conueho. Dioſc. in præfat. l. 1.

Ἀνωφόρος, idem quod ἀνωφερὲς. Dionyſ. Areop.

Ἀρρηφόρος, qui nefanda & arcana geſtat: quaſi ἀρρητα φέρων, teſte Heſych. & Etym.

Ἀρρηφορία, (quaſi ἀρρητοφορία) geſtatio arcanorum: nomen feſti apud Athenienſes quod ex arcanis ſacris conſtabat: apud eoſdem.

Ἀρρηφορεῖν, ſecreta illa & arcana ſacra geſtare: Harpocr. ex Diuarcho. Etym. & Suid.

Ἀρτοφόριον, τὸ, vas quo panis fertur, panarium. Athen. l. 4.

Ἀσπιδοφόρος, & ἀσπιδηφόρος, clypeum geſtans. Eurip. in Bacch.

Ἀστραπηφόρος, fulgura ferens. Apud Eurip. in Bacchis vers. 3. Semele dicitur λοχεύεσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί, i. igne fulgureo.

Ἀστραπηφορέω, fulgura fero. Ariſtoph. in Pace.

Ἄφορος, minimè ferax, infertilis, ſterilis. (Phil.

Ἀφορία, ἡ, infœcunditas, ſterilitas. Plat. Plut. de Socr. dæm. &

Ἀφορητος, intolerabilis. Luc. Ἀφορήτως, intolerabiliter, graniter, vel grauiſſimè.

Βαίφορος, qui ramum palmæ geſtat. nam βαὶς ſiue βαῖον, eſt ramus palmæ arboris.

Βαλανηφόρος, glandiferus: vt βαλανηφόροι φοίνικες, apud Athen.

Βιβλιοφόρος, libellum ferens, tabellas ferens: tabellarius. Et pro eodem βιβλιηφόρος. Poll. Eph. 3. 13.

Βρυοφόρος, (q. d. muſcifer) muſci fertilis. Theoph. de cauſ. pl. l. 2. c. 5.

Γεραιφόρος, præmium vel præmia ferens ſeu capiens. Heſych.

Γραμματοφόρος, vel γραμματηφόρος, literarum lator, tabellarius. Polyb. Plut. Luc.

Δαδοφόρος, qui tædam ſeu facem geſtat. Plut. ad Colot.

Δαδοφορέω, tædam fero. Theophraſt. hiſt. pl. l. 9. c. 2.

Δαιμονοφόρητος, qui à dæmone agitatur, dæmoniacus.

Δασμοφόρος, tributi penſitator, tributarius.

Δασμοφορῶ, tributum penſito.

Δαφνοφόρος, lauriger, laureatus: Pro quo dicitur & δαφνοφόρος, apud Plut. & Herodian.

Δαφνοφόρως, cum lauro, ſeu laurea.

Δαφνοφορέω, laurum fero, ſeu laureatus. Idem l. 2. & 3.

Δειπνοφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus. apud Lyſ. Poll. & Suid.

Δειπνοφορία, cœnæ portatio. Poll. ex Iſæo.

Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax. Athen. l. 14.

Δερμαστοφορέω, pellem ſeu pelles geſto, pellibus amictus ſum.

Δίφορος, biferus, bis anno fructum ferens. vt δίφορος συκῆ, apud Ariſtotelem.

Διφορέω, biferus ſum, bis fructũ fero. Theophr. de cauſ. pl. l. 1.

Διφορεῖσθαι, dicitur λέξις aliqua apud grammaticos, i. duobus modis efferri, vel ſcribi.

Δοφοφόρος, vel δορηφόρος, qui ſella lecticaria aliquem geſtat. Plutarch. Athen. lib. 12.

Δοφοφορέω, ſellam lecticariam fero. Athen. l. 6.

Δοφοφορεῖσθαι, ſella lecticaria geſtari. Herodot.

Δορυφόρος, ſpiculator, ſatelles haſtatus, ſatelles. Xen. Pæd. 3. Plat. in Artox. Pro eodem dicitur & δοραφόρος.

Δορυφορία, ἡ, ſatellitium. (Plat.

Δορυφορικὸς, ad ſatellites pertinẽs: vt δορυφορικὴ οἰκία, apud

Δορυφορέω, ſtipo, comito vt ſatelles. Thucyd. 1. Plut. de frat. char. Item metaph. ſtipo, affector: vnde apud Iſocr. in Helen. τῇ τῆς πολεμικῆς εὐτυχίᾳ δορυφορούμενος. Item tueor, protego, tutum ab omni violentia iniuriaque præbeo. Dem. contra Timocr. Item ſeruio, cum dat. apud Baſil.

Δορυφόρημα, ſatellitum haſtatorum comitatus. Plut. in Artox. Lug. de hiſt. ſcrip.

Ἀδορυφόρητος, (dec.) satellitibus hastatis non stipatus, qui stipatoribus non vtitur. Aristot. Polit. 5.

Δροφόρος, toniferus.

Δυσφόρος, portatu difficilis. Item qui non facilè tolerari potest, molestus, grauis. Eur. in Alc. ταῦτα μὴ φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα, vtinor & Plut. in lib. de Herodot.

Δυσφόρως, ita vt vix portari possit. Item molestè, ægrè, iniquo animo Herodian. l. 4. & 6.

Δυσφορία, portandi seu tolerandi difficultas.

Δυσφορέω, difficulter porto vel tolero. Et metaph. ægrè fero, indignor. Herodian. l. 5.

Δυσφορεσμαι, idem Xen. Præd. 2.

Δυσφόρητος, latu, toleratúque difficilis. Hesych. Apud Gal. ad Glauc. l. 2. δύσφορτος ὄγκος, exp. tumor qui non facilè resoluitur.

Ὑποδυσφορέω, (dec.) subirascor, indignor. Plat. epist. 9.

Δωροφόρος, dona ferens. Athen. l. 6.

Δωροφορία, munerum oblatio.

Δωροφορέω, munera fero seu offero. Greg. in genethl.

Εἰδωφορέω, speciem gero, repræsento.

Ἐλαιοφόρος, oliuiferus, oliuarum fertilis: vt ἐλαιοφόρος ἀγών, apud Eurip. in Herc. fur. & ἐλαιοφόρος χώρα, apud Theophrast. de caus. plant. l. 2. Item ad oleum ferendum aptus: vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον.

Ἐναρφόρος, (per syncopen pro ἐναροφόρος) spolia ferens, exuuias ferens, & *per consequens* bellicosus, bello strenuus: epitheton Martis apud Hesiod. in Asp. Ἐναροφόρος, idem, in Epigr.

Ἐνιαυτοφόρος, annuum fructum ferens.

Ἐνιαυτοφορέω, annuum fructum fero vel anno fructum fero.

Παριεναυτοφόρος, (dec.) alternis annis fructum ferens. Theop. de caus. pl. l. 1. c. 24.

Ἐξαφόρα, qui seni aliquod onus gestant. Vitruu. l. 10. c. 8. Ἐξάφορον, dicitur lectica quæ à sex seruis gestatur.

Ἐπετειοφόρος, qui in singulos annos fructificat, annuatim fructum ferens. Theoph. ibidem.

Ἐπετειοφορέω, in singulos annos fructum fero.

Ἐπιστολιφόρος, qui epistolas fert, tabellarius, tabellio. Xenoph. Hell. 6.

Ἐριοφόρος, laniger seu lanifer: vt ἐριοφόρα δένδρα apud Theoph.

Εὐθυφορέομαι, in rectum seu recta ferri: vnde εὐθυφορούμενον σῶμα, apud Procl.

Εὔφορος, portatu seu toleratu facilis. Et actiuè, qui facilè portare potest: vel qui ferendo est. Interdum agilis, expeditus: vnde εὔφορον τῶμα. Exp. etiam, ferax, fertilis. Herodian. l. 1.

Εὐφόρως, ita vt facilè portetur seu tolerétur. Alexan. Aphr. probl. 2. Exp. & simpl. leuiter, facilè: apud Hipp. l. 1. aphor. 2.

Εὐφορία, quod portandi facilitas, Gal. Item fertilitas, feracitas. Phil. de vita M. l. 3.

Εὐφορέω, feras sum, vberes fructus affero. Lucæ c. 11.

Εὐφόρητος, portatu seu toleratu facilis, tolerabilis.

Ἑωσφόρος, lucifer: ille auroræ seu lucis prænuntius: vnde eam secum ferre creditur. Il. ψ.

Ζυγοφόρος, iugum ferens: vt ζυγοφόρος ἵππος, apud Euripid. in Herc. fur.

Ζωοφόρος, vitam afferens, salutaris: vt ζωοφόρος ἰατρός, apud Themistocl.

Ζωοφόρος, idem vt ζωοφόρος κύκλος, in Epig. ¶ Item sic nominatur Zodiacus circulus. Latinus signifer, à duodecim animalium effigiebus quas gestare fingitur, Apud Arist. de mun. & Procl. in sphær. ¶ Vitruuio sic dicitur pars illa in columnis inter epistylium & coronidem, præpuluinatis sæpe figuris visitur ornamenti quæ diuersis instructa.

Θεοφόρος, Deum ferens: vt θεοφόρα ἀνάθεματα, quæ à diis desumpta alicui indita sunt. Athen. lib. 11. Θεόφορος, qui diuino motu ferur, numine afflatus. Damasc.

Θεοφορία, à numine afflatus seu numine afflatum esse.

Θεοφορέομαι, diuino numine correptus agor, diuino spiritu feror. Phil. de v. M. l. 1. & 3. Item in malam partem, malo seu fanatico spiritu agor.

Θεοφόρητος, qui numine agitur. Plut. de discern. adul. ab am.

Θεοφόρητος, numine diuino agente, diuino instinctu.

Θεσμοφόρος, legislator. Nonn. & in Epigram. Interdum Cereris est epitheton, vtpote quæ inuento frumento prima quoque leges inuenisse & dedisse mortalib. fingatur: apud Orph. in Argon. Herodot. & Paus. in Bœot.

Θεσμοφόρια, festa quæ in Cereris honorem agitabantur. Aristoph.

Θεσμοφορεσάζω, sacra legis ex Cereris cerebro. Xen. Hell. 5.

Θυρεοφόρος, scutifer, qui gestat id clypei genus quod θυρεὸς appellatur. Plut.

Θυρσοφόρος, thyrsifer, thyrsum gestans: in Epig. & apud Athen. l. 10.

Θυρσοφορία, thyrsi gestatio.

Θυρσοφορέω, thyrsum gesto. Eurip. in Bacch.

Θωρακοφόρος, qui thoracem gestat, thoracatus. Xen. Præd.

Ἱεροφόρος, sacriferus, qui sacra fert.

Ἰσοφόρος, æquale ferens seu æqualem partem. Od. ε.

Καλαμεφόρος, calamum seu arundinem gestans. Xeno. Hellen. 2. Dicitur & καλαμηφόρος pro eodem.

Καλαμεφορέω, calamum gestare, apud Them.

Κανεφόρος, canistrum gerens. Pro quo Dorice καναφόρος, apud Theocr. Idyl. 2.

Κανεφορέω, canistrum ferre. Plut. in amat. narr.

Καρποφόρος, fructiferus: vt καρποφόρος γονὴ ἐν Δηλίᾳ. Euripid. in Iph. Taur. [Naz.

Καρποφορία, actio ipsa fructus ferendi: aut fructuum vberta-

Καρποφορέω, fructum fero. Theod. h. h. ist. 5. l. 3. c. 6. Item produco veluti fructum, sequente accusat. apud Greg. in orat. de Cypriano.

Κατωφόρος, idem quod κατωφερής. Al. Aphr.

Κερατοφόρος, corniger, cornutus. Aristot. de part. anim. l. 5. Pro eodem dicitur & κεροφόρος apud Eur. in Phœn. & κερασφόρος, apud eundem in Bacch.

Κερατοφορέω, corniger sum, cornua gero. Aristot. ibidem.

Κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens. Plut. in Alcib.

Κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus.

Κηρατιφόρητος, qui à lethifero fato feritur, quem funesta fata adeunt, seu secum adducunt. Il. π.

Κισσοφόρος, siue κισσοφόρος, hedram gerens, hederaceam frondem gestans, illud apud Dionys. de situ orb. hoc apud Demosthen. pro cor.

Κισσοφορέω, siue κισσοφορίω, hederam gero, vel hederæ frõde corymbisve redimitus sum, vt bacchantes. Plut. de educ. lib.

Φιλοκισσοφόρος, (Decomp.) amans hederæ gestandæ, qui delectatus hederaceis frondibus gestandis. Eur. in Cyclop.

Κιστοφόρος, cistifer, qui cistam seu capsulam gestat. Suid. Item omni species, sic dicti à canephoris virginibus, quæ Palladi monstrabant, seu ab imagine alicuius qui cistam ferebat, in eo expressa. apud Cic. & Liu.

Κλεπτοφορέω, furto aufero, furtim expilo. Genes. c. 3.

Κνημοφόρος, qui ocreas seu tibialia gestat, tibialibus induens.

Κοντοφόρος, qui contum gestat, conto armatus. Luc. in lib. de seri. hist. [stoph.

Κοπροφορέω, stercora fero, stercus ingero, stercus iniecio. Ari-

Κοτινοφόρος, olcastros ferens: vt κοτινοφόροι ὄδωρ, apud Bion. Idyll. 4.

Κυκλοφόρον δένδρον, arbor crucifera, de qua Theop. hist. pl. l. 4. c. 3.

Κρεμαδοφορία, ἡ, gestatio ramorum, seu ramorum ficus. Plut. Symp. lib. 4.

Κριθοφόρος, hordeum ferens seu hordei ferax.

Κριοφόρος, arietem gestans: sic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos, quòd pestiferum morbum ab ipsis propulsarit ariete circum mœnia ciuitatis portato, teste Paus. in Bœot.

Κυκλοφορέω, in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agor vel feror. Aristot. de mundo.

Κυκλοφορητικός & κυκλοφορικός, talis qui orbem circúmque ferit: quasi rotiuicularis. Plut. & Areop.

Κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in apol.

Κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem circumque feruntur. Aristot. metaphy. 9.

Κυοφορέω, grauida sum, vterum fero. Luc.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert vterum.

Κυπαρισσοφόρος, conum ferens, conifer. Suid. ex Epigr. ἐν θύρσῳ χλωρὸν κυπαρισσοφόρον. Est etiam arbor affinis pinui apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 10.

Λαμπαδηφόρος, qui faciem seu lampadem gestat. Paus. in.

Λαμπαδηφορία, lampadis gestatio. Item certamen illud quo lampada gestantes cursu contendebant. Herodot. in Vran.

Λαμπαδηφορέω, lampadem gesto, lampadam gestans cursu certo.

Λαμπροφόρος, splendidam seu candidam gerens vestem. Item lucernam ferens. Suid. ex Aristoph.

Λαμπροφορία, splendidæ vestis gestatio. Greg.

Λεωφόρος, populos ferens. Λεωφόρος ὁδός, via publica seu peruulgata à crebra multitudine quæ per eam commeat: sic λεωφόρος ἐκτροπή, apud Eur. in Rheso.

Λεωφόρος, idem vt λεωφόρος ὁδός, apud Herodian. l. 8. & Phil. de v. M. lib. 1.

Λευκοφόρος, album seu candidam vestem ferens, albatus, candidatus. Epig. l. 2.

Λογχοφόρος, qui lanceam fert.

Μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus. Thuc. l. 2. & 5.

Μηλοφόρος, q. d. mala ferens seu gestans: vnde μηλοφόροι apud Athen. sunt regis Persarum satellites aureis mala gestantes δῆλοι τῶν σωμάτων.

Μηλοφορέω, mala gesto. Theocr. in Epigr.

Μισθοφόρος, qui auferet mercedem seu capit, qui mercede aliquid facit: vt μισθοφόροι μαχηλάτας, in Epig. & μισθοφόροι στρατιῶται, apud Dem. qui interdum absolutè μισθοφόροι dicuntur: vt apud Thuc. l. 1. & Herodian. l. 2.

Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstu facio. Aristoph. in Vesp. Item æra mereo, stipendia facio, Thucyd. & Plut. in apophth.

¶ Item

Item transitiuè, stipendia persoluo, stipendia numero. Phalar. στρατιὰν ἐπ' ἐμοὶ μισθοφορεῖς.

Μισθοφορικός, qui mercenariorum est, seu militum æra merentium: aut qui stipēdia facere solet. Et τὸ μισθοφορικὸν, idem quod μισθοφορὰ στρατιώτου. Plut. in Artox.

Μισθοφορία, ipsa actio ęra merendi: aut genus vitę quo quis stipendiatur. At μισθοφορὰ est id ipsum quod mercedis loco solet: ipsa merces, salarium. Thuc. Hoc. ad Philipp.

Καταμισθοφορέω (dec.) in stipendia militum exhaurio, Æsch.

Μαρσοφόρος ναῦς, dicitur de naui oneraria & prægrandi: apud Phil. de mundo.

Νεωφόρητος, qui naui fertur. Pind.

Νεκροφόρος qui defunctos effert & humat. Poll.

Νικηφόρος, q.d. qui victoriam tulit, victor, vt ἀθλητὴς νικηφόρος, Plut. Item triumphans: vt exp. apud Herodian. l. 3.

Σιδηροφόρος, ensifer, ense armatus. Antiphan. apud Athen. l. 14. Herodian. l. 7.

Σιδηροφορέω, ense gesto, ense armatus sum. Idē Herodian. ibid.

Σιδηροφορία, gladij seu ensis gestatio. Suid.

Ξυλοφόρος, qui ligna fert, calo. Athen. l. 4. Item qui fustem seu baculum manu gestat.

Ξυλοφορέω, ligna porto. Item fustem gesto.

Ξυλοφορία, lignorum portatio, apud Lys. teste Pol.

Ξυστοφόρος, qui hastile radendo politum & ferro præfixum gestat, vel iaculator. Xen. Pæd. 7. & 8.

Οἰνοφόρος, vinum ferens: seu vino ferendo aptus: vt οἰνοφόρος κύλιξ, apud Athen. l. 10.

Ὀλβοφόρος, diuitias & beatitudinem afferens: vnde εἰ ὀλβοφόροι θεοὶ apud Eurip. in Iphig. Aul. [Pæd. 8.

Ὁπλοφόρος, qui arma gestat: armiger, telifer. Eur. in Phœn. Xen.

Ὁπλοφορέω, arma gero seu gesto. Xen. Pæd. 4. Item armatus alicuius latus stipo.

Ὁπλοφορούμαι, ab armatis stipor. Plut.

Ὀπωροφορέω, poma fero.

Ὀροφόρος, tectum seu contignationem ferens: vnde ὀροφόρος κοῖτος dicitur quod alias ὀροκοδόρμιον. Hesyc.

Ὀρχοφόρος, siue ὀρχοφόρος, vitis palmitem racemis onustum gestans. Harpoc. ex Hyperide.

Ὀρχοφορία, siue ὀρχοφορεία, festum quo ramulos vitis racemis onustos gestabant. Hesyc. & Suid. Plut. in Thes.

Παντοφόρος, omnia ferens, omnium ferax: vnde χώρα παμφορωτάτη, apud Xen. Hellen. 3.

Πελεκυφόρος, qui securim gestat: bipennifer.

Πηλοφόρος, qui lutum seu limum baiulat. Suidæ χερνοτέχνης.

Πηλοφορέω, lutum fero seu baiulo. Aristoph.

Πλουσιοφόρος, plurimorum ferax.

Πληροφορία, plena fides quæ nobis fit de re aliqua: plena persuasio. Exponitur & certa fides, certa persuasio: ep. ad Thess. 1. c. 1. & apud Basil.

Πληροφορέω, plenam fidē facio, plenè certioro, in ep. ad Tim. 1. c. 4. Hinc & in pass. πεπληροφορημένα πράγματα, res quarū plena nobis est facta fides. Lucæ c. 1. Item πληροφορέω, certum & securum reddo: apud Basil. & Chrys.

Πληροφορῶμαι, certissimè noui & compertum habeo, plenè persuasum habeo. Hoc in Trapez. ἐμὶ πολλῶν ἀκούοντων ἐξαρνον πληροφορηθὲς γεγράφθαι. Quidam πληροφορῶμαι prius in vsu fuisse censent quàm πληροφορῶ, & dici πληροφορῶμαι quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. λαμβάνω. vel πλήρη φέρομαι τὰ πρὸς πίστιν. Sed & actiuum πληροφορῶ denominatū dici potest ἀπὸ τοῦ πλήρη πίστιν φέρω seu φορέω, plenam fidem affero: vt hac ratione locum suum retineat. Sunt qui per ω ista scribenda velint in antepenultima, detinuati putantes ἀπὸ τοῦ φωράω, vt πληροφορία sit plena deprehensio, ἔλεγχος καὶ ἀσφαλὴς φανερὸν, plenissimum testimonium & probatio.

Πολυφόρος, multorum ferax.

Πολυφορέω, multum fero, ferax seu fertilis sum.

Πολυφορία, feracitas, fertilitas.

Πεσημοφόρητος, qui à fluuio auferitur seu rapitur. Apoc. c. 12.

Πτεροφόρος, aliger, pēniger: vt πτεροφόροι θεοί, apud Eur. in Orest. Sic dicebatur etiam agmen quoddam militare: forsan à penigeris cristis, vt Hesyc. an. ¶ Itē πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarij ac nuntij celebres, quod ij peregrè proficiscentes (vt Dion. scribit) surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone.

Πτερωτοφόρος, idem quod πτεροφόρος.

Πυργοφόρος, turrifer seu turriger. Synes.

Πυργοφορέω, turrim gesto.

Πυροφόρος, ignifer. Pro quo frequentius dicitur πυροφόρος: vt πυροφόρος εἰς τὸ, apud Thucy. l. 2. & πυροφόροι ἱερεῖς, apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignē præferunt. Pollux πυροφόρον etiā dici posse existimat τὸ χυτρόπυον, i. quo prunæ introferri solent ad recalfacienda edulia mensæ apposita. Apud Soph. pestis etiam πυροφόρος θεὸς cognominatur, tanquam febriles ardores immittens seu inferens. ¶ Item πυροφόρος, tritici ferax. Il. μ. & φ. pro quo & πυρεφόρος dicitur. Od. ξ.

Πυροφορέω, ignem seu faces gesto. Eurip. in Troad.

Πυρφόρος, qui facem gestat. Item vas prunis ferendis idoneum. (Hesych.

Πωγωνοφορεία, gestatio barbæ.

Ῥαβδοφόρος, qui virgam seu virgas gestat aut fasces seu baculum: lictor.

Ῥαβδοφορέω, virgas gesto seu baculum. Xenoph.

Κακοτοφόρος, scutifer, epitheton Aiacis, apud Hom. vtitur & Euripid. in Phœn.

Σειροφόρος, q.d. catenam ferens: equus extra iugum ferens catenam, seu habenam, qui aliàs σύριγξ dicitur. A quibusdam exponitur, helciarius. Herodot.

Σημαιοφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius. Polyb. Dicitur & pro eodem σημειοφόρος, in lib. de vocab. milit.

Σιδηροφόρος, ferri ferax. vt σιδηροφόρος γαῖα apud Apoll. Rhod.

Σιδηροφορέω, ferrum gesto: arma fero. Thucyd. lib. 1. Plut. in problem. Hellen.

Σιτοφόρος, frumentum ferens, frumenti ferax. Item *frumentum subuectans*, commeatum seu cibaria vehens. vt σιτοφόροι κάμηλοι, apud Herodot. lib. 7. Item pani ferendo aptus: vt σιτοφόρος κανοῦν.

Σκαφηφόρος, scapham ferens. Harpocr. Poll. & Hesych.

Σκαφηφορέω, scapham fero, scapham gesto. Harpocr.

Σκευοφόρος, vasa seu instrumenta portans. Xen. Hell. 3. Plut. in Polit. præcept. Dicitur & σκευηφόρος.

Σκευοφορία, vasorum sarcinarūmque baiulatio.

Σκευοφορικὸς, ad σκευοφόρον pertinens: vt σκευοφορικὸν βάρος, apud Xenoph. Pæd. 6.

Σκευοφορίτης, idem cum σκευοφόρος. Pol. ex Eupol.

Σκεῦοφόριον, lignum è quo vasa suspenta ferunturseu baiulantur. Idem lib. 10. cap. 2. Scribitur & σκευοφορεῖον apud eundem lib. 7. cap. 29.

Σκευοφορέω, vasa & instrumenta fero seu baiulo. Plutarch. symp. 2. Dicitur & σκευηφορέω.

Σκευοφορήματα, vasa & impedimenta mihi baiulantur: seu vasa & impedimenta mihi baiulanda curo, apud eundem.

Σπερμοφόρος, semen ferens seu semen commissum reddens, fructum ferens. in Epigr.

Σπερμοφορέω, semen fero, sementio. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 2.

Σταφυλοφόρος, vuiger. Aristot.

Στεφανοφόρος, coronam gestans, coronatus. Poll. Pro quo dicitur & στεφανηφόρος, quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis, & inter alia ornamenta coronam ex lauro gestans, vt docet Athen. lib. 5. Hinc & στεφανοφόρος ἀρχὴ, dignitas & στεφανηφόρος apud eundem l. 2.

Στεφανοφορία, coronæ gestatio: coronatum esse. Euripid. in Herc. fur. Pro eodem dicitur & στεφανεφορία.

Στεφανοφορέω, coronam gesto, coronatus sum. & στεφανηφορέω pro eodem Dem. in Mid. Plut. in apophth.

Συκοφορέω, ficus fero seu produco. Epigr.

Σχοινοφόρος, iuncum funem gestans: seu simpl. qui funem gerit. Greg. Naz.

Τελεσφόρος, q.d. finem afferens, ad finem perducens: vt τελεσφόρος Ζεὺς, apud Hom. hymno in eum. Exponitur & passiuè, qui ad finem perducitur, seu ad finem perductus: vt τελεσφόρος ἐνιαυτὸς apud Hom. dicitur annus integer & ad finem perductus. Sic χρησμὸς τελεσφόρος, oraculū completum, apud Eurip. in Phœn. Exponitur &, ad finem vsque officio fungens, seu perfectè, apud Theophrastum. Item τελεσφόρα δένδρα apud Plut. dicuntur arbores quę fructus tempestiuos & maturos ferūt.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio. Item ad maturitatem perduco: de arbore dictum.

Ἀτελεσφόρητος, (dec.) ad maturitatem non perductus. Diod.

Τελεσφόρος, idem quod ὁπλοφόρος. Eurip.

Τελεσφόρος, idem apud eundem initio Rhesi.

Τοξοφόρος, arcum ferens. Idem ibidem.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum gestat, vel detritam vestem gerens. Etymol.

Τριβωνοφορία, triti pallij gestatio. Plu. de discer. adul. ab am.

Τριβωνοφορέω, pallium tritum gesto. Idem ibidem.

Τροπαιοφόρος, trophæum gestans.

Τροπαιοφορία, trophæorum gestatio: seu quum in pompa circumferuntur & ostentantur monumenta victoriæ.

Τροποφορέω τινὶ, mores & ingenium alicuius fero seu tolero. Act. Apost. cap. 13.

Τυμπανοφορούμαι, tympanum fero seu porro. Athen. l. 11.

Τυροφόρειον, ου, afferin casearia taberna dispositos caseos sustinens. Poll. lib. 1. cap. 12.

Τυφλοφόρος, q.d. cæcum ferens. Apud Theocr. in Syringe τυφλοφόροι vocantur pastores peras portantes, per metalepsin pro πηρηφόροι: πηρὸς enim cæcum significat, at πήρα peram.

Ὑδροφόρος, aquæ gerulus: lixa seu calo qui aquam afferre domum solet. Luc. in vit. aut.

Ὑδροφορία, aquæ gestatio. Athenis erat festum lugubre in memoriam eorum institutum qui diluuio periissent, teste Suid. ex Apollon. & Hesych.

Ὑδροφορέω, aquam gero seu fero. Athen. l. 10.

Υδροφόρος, qui hydriam gestat. Harpoc.

Υλοφόρος, seu ὑλοφόρος, qui materiam & ligna comportat. Etymol. & Suid.

Υλοφορέω, materiam comporto. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens. Plut. symp. 3. probl. 9.

Φωσφόρος, lucifer, lumen afferens. vt μείων φωσφόρος, apud Orp. de Deo, apud Eur. ὃν φωσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo.

Φωσφόρος, idem: vt φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem ibidem, κόραι φωσφόροι nominantur, i. splendentes, illustres. ¶ Substantiuè sic dicitur stella Veneris Solem antegrediens, quæ eundem subsequens ἑωσφόρος nominatur.

Φωσφορεῖν, lumen præbere seu ministrare. Phil.

Φαλλοφόροι, phalli gestatores: tractores quidam theatrici, apud Athen. l. 14.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius seruus. Plut. in Galb.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus.

Ἐκφυλλοφορῶ (dec.) senatu vel ordine aliquem moueo & eiicio: ducta significatione ex eo, quoniam frondibus suffragiorum loco vtebantur. Æschin. in Timarc. Ἐκφυλλοφορία illa eiectio è tribu seu populo. Etym.

Χλαμυδηφόρος, qui chlamydem fert seu gestat: vt χλαμυδηφόροι ἄνδρες, apud Theocr. Idyll. 15.

Χλαμυδηφορέω, clamydem fero. Poll. l. 7. c. 13.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Eurip. in Phœn.

Χλοηφορέω, herbam seu gramen viride fero: seu herbesco seu herbasco. Theoph. hist. pl. l. 8. c. 6.

Χρυσοφόρος, qui aurum gestat seu ferraurifer. Eur. in Hec.

Χρυσοφόρον, τό, dicitur electrum: apud Dio. l. 1. c. 114. quod quidã & χρυσοφόρον, nominati volunt ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορία, auri gestatio.

Χρυσοφορέω, aurum fero seu gero, i. aurata vestimenta vel aurea monilia gero. Aristot. œcon. 2. Athen. l. 12.

Ἀψηφοφόρος, (dec.) qui nondum suffragium tulit seu sententiam. Polyb.

Ψηφοφόρος, suffragij lator seu suffragiorum qui fert suffragiũ, seu sententiam.

Ψηφοφορία, suffragij latio aut sententiæ. Aristot.

Ψηφοφορέω, suffragium fero, sententiam fero. Luc. Item suffragio nitor creo: sequente accusat. perf. apud Dion. Halic.

Ὠοφόρος, ouum ferens.

Ὠσχοφόρος, vide ὀσχοφόρος supra.

Composita remotiora.

Δίφρος, τρίφυρος, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Φιτμή, τὸ ἐφίημι. vide Ἐφίημι in comp. ex Ἐν, mitto.

ΦΕῦ, heu, eheu. Xen. Parad. 7. φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὲ ψυχὴ οἵαν σὺ ἀπολωλεκὼς ἡμᾶς. Cum genitiuo apud eundem, l. 7. (de homine indigna morte peremoto) φεῦ τοῦ ἀνδρός. Cum nominatiuo apud Sophoc. φεῦ τάλας, heu me miserum, ô me miserum. Et cũ accusatiuo apud Eur. Dicitur φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ Φεῦ admirantis, (vt Phy. apud Terentium in Adelphis) papæ: vt φεῦ τῆς λόγου, papæ quid ego audio. Sic φεῦ τῆς κάλλους, papæ qualem pulchritudinem, vel ô qualem pulchritudinem, in Epigr. φεῦ πόσης ὅσον ἀνέφλεγε ἔρως, di boni quantum, &c. Apud Aristophanem in Aubibus φεῦ φεῦ, ἢ μὴν ὅσορῶ βοῦλομ' ἐν ἐρεθίσιν ἔχειν, annotat schol. ἔστι μὲν σχετλιαστικὸν, τοῦτο δὲ θαυμαστικόν. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales.

Φεύζω, clamo φεῦ.

ΦΕΥΓΩ, (F. φεύξομαι, & φεύξομαι, pro quibus legitur & φευξοῦμαι, apud Eur. in Here. fur. P. πεφεύγα, aor. 2 ἔφυγον) fugo. fugam capio, do me in fugam. Od. υ. μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur & φεύγειν ἐς πατρίδα, & φεύξομαι ἐκ πολέμου, apud Hõ. Et φεύγειν φυγάδα, apud Aristop. ¶ Item effugio, euado: vt apud Isocr. in Arch. φυγόντες τοῦ βασιλέως τὴν μεγάλην δεινότητα. ¶ Item refugio, vito, declino, aucior: vt φεύγειν διωκόμενον, apud Plat. de leg. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα, spẽ reiicere, apud Plut. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλας φεύγειν, Scyllã auersari. Item cũ infinit. recuso: vt apud Plat. διὰ ἄξιον ἔφυγες. ¶ Item fugio patriã (vt loquitur Virg.) exulo, verto solũ: vel apud Hom. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Apud Xen. ἐλθὼν εἰς Θήβας σφαλεὶς ὅτι φεύγοιεν πόλιν τὴν ἑαυτῶν. Et τὴν φεύγουσαν κάθοδον, reuocatio exulũ. Apud Plut. φεύγοντες ἀφυγίαν, perpetuo exilio mulctari. Dicitur & φεύγειν τὴν πατρίδα & φεύγειν τὴν πόλιν, exulare patria, exulare sua ciuitate. ¶ Item φεύγω, reus sum, accusor. Æsch. εἰ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis φεύγων φόνου, cædis reus, & φεύγων ὕβρεως, vbi sub. δίκην cui accusatiuus interdum additur: vt apud Dem. aduersus Onetorẽ, οὗτος φεύγει ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. Et cum accusatiuo. γραφὴν: vt apud eundem, φεύγω γραφὴν ὕβρεως.

Φεύγαμαι, ἀ quo partic. πεφυγμένος (euphoniæ gratia & ablato a dictum pro πεφεύγμενος) qui effugit, qui vitauit. Il. ζ.

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. Hesyc.

Φεύξιμος, ὁ, à quo fugiendum est, vel qui effugi potest seu vitari. Apud Plut. in l. de inst. βωμὸς φεύξιμος exp. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet.

Φευκτός, ή, ὁ, qui effugi potest seu vitari, vitabilis. Soph. in Aiace. Item detestabilis: apud Aristot.

Φευκτικός, ἡ, ὁ, fugax.

Φύξις, idem quod φεῦξις. Il. κ. Exp. &, effugium.

Φύξιμος, idem quod φεύξιμος. Ody. α. ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. Exp. & actiue, fugans, qui in fugam vertit: vt φύξιμος ἀνδρῶν, apud Nic. in Ther.

Φυξίος, *idem*, qui fugat. Item fugæ fauens, fugæ præses, vt φυξίος Ζεύς, apud schol. Apoll.

Φυξέλαξ, ιδος, ὁ, ἡ, profugus, exul. Exp. &, fugax timidus seu ignauus. Suid. & Hesy. in qua posteriori signif. quidam φυξέλαν, dici putarunt λέγεται δὲ φυξέλαν ἄλκις, vel λέγεται δὲ φυξέλαν ἄλκας.

Φυκτός, idem cum φευκτός. Od. θ. & ξ. ἐκάτι φυκτὸν πόλεος θ.

Φυγή, ῆς, ἡ, fuga. Od. κ. φυγῇ ὅτι νῶϊν ἐκείθεν. Et φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις, hostes in fugam vertere. Xen. Item effugium, vitatio aut euitatio: vel vitandi ratio. Basil. ad Naz. ¶ Item exilium: Eur. in Orest.

Φυγάδ', in fugam. Il. θ.

Φυγὰς ἀδῶ ἀνὴρ ὁ, profugus, exul. Xen. Dem. &c. Item seruus fugitiuus: in Pand.

Φυγαδικός, ad exulem seu exules pertinens: vel qualis est exulis aut exulum: Item itidem cum φυγάς. Isoc. in Euag.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut. in Timol.

Φυγαδεύω, in exilium mitto pello: vnde πεφυγαδευμένοι, exules plur. & πεφυγαδεῦσθαι, exulem esse Herodian.

Φυγαδεία, ἡ, exilium. Greg. in Athen.

Φυγαδευτήριον, vsurpatur pro vrbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt & exules. in lib. Paralip. & Iosue.

Πεφύγω, idem quod φεύγω, ex eiusque præterito medio πέφυγα ortum sicut πέπληγα ex πέπληγα. Eust.

Φυγάω, pro eodem Soph. ξύμμαχε θ' ὅτι μοι φυγάοι.

Φύζω, idem quod φυγὴ *tonicè*: propriè fuga cum pauore & trepidatione. Il. ι. & Od. ξ.

Φυζαλέος, & φυζακτός, pauidus, timidus: vt φυζακταὶ ὀλωαί. Suid. & Eust. Pro iisdem legitur &, φυζήλος, apud Hesy.

Φύζω, Ionicè dicitur pro φυγῶ, hoc autem pro φεύγω, teste Eust. vnde partic. πεφυζώς. Il. φ. Τῷ ῥ' εἴ γε προχέοντο πεφυζότες. Idem tamen hoc partic. per syncopen factum esse ex πεφυζηκὼς à φυζῶ, dici posse scribit.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀναφεύγω, rursum fugio. Hesyc. Item pro ἀποφεύγω: vnde apud Xenop. γνοὺς ὁ Κρεσσίας ὅτι εἰς ὑπόψιν ἦλθε τῇ βουλῇ διαφορεῖσθαι αὐτὸν ἀναφυξοῦ.

Ἀνάφυξις, exp. effugium. Plat.

Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀνεφεύγω, effugio, euado: vnde apud Eurip. in Iph. Taur. Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες Ὀλέθρου ἀνόσιον, vix effugisti cædem impiam.

Ἀποφεύγω, effugio, euado: vt ἀποφεύγειν θανάτου λύσιμον ἄταν, apud Eur. in Ione, & ἀποφεύγειν νόσον. Dem. Dicitur & ἀποφυγόντες τὴν φθορὰν. 2. ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. absoluor, sequentibus accusatiuis δίκαν, γραφὴν, αἰτίαν, vel similibus: vt Aristoph. ἢ μᾶλλον ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκαν. Sic ἀποφεύγειν εὐθύνας. Platon. Dicitur & ἀποφεύγειν δίκαν τινὰ ἀντιδικοῦντα. aliquo contra se otante absolui, apud Dem. Interdum sine his accusat. hanc significationem habet: vt apud Athen. κρονοκλῶν ἐπὶ Εὐθύνῳ τοῦ δεῖν θανάτου ἀπέφυγε.

Ἀπόφυξις, effugium, euasio. Aristop. in Nub.

Ἀποφυκτικός, effugiendi seu euadendi peritus, qui hanc fortunam habet vt facilè euadat.

Ἀποφυγή, idem quo ἀπόφυξις. Item euitatio. Plat. epist. 7. Aeschines. Aphrod.

Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, euado, euito. Plat. de leg. l. 12. ἢ δὲ δὴ γίγνεται τοιαῦτα τοῖς τοιούτοις διαφυγεῖν. Isocra. διαφεύγειν τὴν συμφοράν. Item effugio periculum: sæpe apud Thuc. Item euado mortem apud eundem l. 2. & Isocr. in Busir. enc. Dicitur & διαφεύγειν ὑμᾶς, quo excidimus, quod è manibus quasi nobis elabitur: apud Æsch. in Ctesip. Item quod nobis è memoria elabitur & excidit, quomodo vsus est Isocrat. & Plut.

Διαφευκτικός, idem quod ἀποφευκτικός.

Διαφυγή, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διαφυγάνω, idem cum διαφεύγω. Tucid.

Δυσδιαφεύκτος (dec.) qui vix effugi potest, ægrè euitabilis.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor, Xenoph. Hen. 1. τῷ δ' ἀνὸ ῥῶν αὖθ' πλείστου ἐξέφυγον. Platon. in Apol. τί δὲ δεινὸν ἔχοιεν ἂν τινες ἐκφεύγειν, Apud Plut. de an. procreat. εἰ ψυχὴ τὸ πᾶσαν αἰσθησιν ἐκπεφευγώς. exp. omnem sententiam effugit. Sic apud Dioscor. φάρμακα ἐκφυγόντα τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐνεργείας, dicuntur venena quæ præsentaneam vim perdiderunt. Item exido, elabor: vt Il. ξ. βέλος οὐκ ἐκέκαστο ἐκφυγὲ χειρός. Sic & ἐκφεύγειν ἡμᾶς, dicitur id quo exidimus: apud Dem. Ἐκφυγή, effugium.

Decomp. Ἀνεκφεύκτος, qui effugi non potest. Item cui effugere non licet, ἀδιέξοδος.

Ὑποφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Hom. & Eurip. in Medea.
Καταφεύγω, confugio. Demosth. καταφεύγω ἐφ' ἡμᾶς. Xen. καταφεύγω ἐπὶ λόφον.
Καταφυγή, perfugiũ, refugium. Eurip. in Orest. Isocr. Æschin.
Καταφυγία, idem eodem.
Καταφύξιμος, ad quem est perfugium. Plut.
Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω. Æschin.
Προκαταφεύγω, (dec.) antè vel prius confugio.
Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam, ad extremũ euado & superstes sum. Plat. de leg. l. 3. οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν. Dem. ἐγὼ δὲ τούτων καὶ λοιπὸν ἐν εἰδὼς οἱ περιφεύξομαι.
Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. in Sol. προσφυγόντες τοῖς θεμιστοῖς. Exponitur &, transfugio, apud Herodian.
Προσφυγή, ἡ, qui confugit ad aliquem: vnde προσφυγικοὶ, clientes. in Pand. & προσφυγὴς θεότυπος, apud Greg. Item transfuga aut perfuga. Herodian.
Προφεύγω, perfugio. Item effugio. Theocr. idyll. 23. προφυγεῖν οἴεαι σὺ ἐν ξυνοῖσι Ἀργώ.
Ὑπεκφεύγω, (dec.) clàm profugio. Hesiod. in Asp.
Συμφεύγω, vnà fugio.
Συμφυγὴς, mihi comes. Eurip. in Bacch.
Ὑποφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Thuc. l. 7. & Plut.

Composita sine præpositione.

Ἀφυγία, perpetuum exilium. Plat.
Ἀφυκτος, ἡ, ὸν, ineuitabilis, ex quo nulla effugiendi est facultas: vt ἀφυκτος νόσος, apud Luc. de Iuct. Item qui euadere non potest. Aristoph. in Nub.
Ἄφευκτος, absque vllo effugio, citra spem effugij. Plut.
Παντάφυκτος (dec.) omnino ineuitabilis. Epigr.
Εὐφυία, fugæ facilitas. Polyb.
Κρεφύγετον, perfugium, refugium: monitio subsidiaria: apud Herodot. & Luc. Propè & iuxta etymon sic dicebatur refugium quod habebant qui Minoem Κρῆτα, Cretensem fugiebant teste Etym. & Eust. Exponitur &, arcbria, asylum.

Φελλὸς, ὁ, ictiuila, vel ictiollia pisciculi, vt vult scholiast. Æschyl. in Prometh. (* deriuans λὸ τ φλοιὸν καὶ ἄφλοιον) Aristot. Meteor. l. 2. τὸ δ' ἐκκαυθὲν πυκνοῦται καὶ φελλὸν καὶ τέφραν ἀπολείπει. vb. tamen gemino λ scribitur φέλλος. Aristoph. in Acharn. Ἢ δ' ἀστὶς ἐν τῷ φελλῷ κρυπτοῖ).
Φελλόω, ῶ, in ictiollas conuerto, conburo: à cuius passiuo φελλῶμαι est ἐφελλώθη apud Æschyl. [φελλεύς.
Φελλεύς, idem quod φελλὸς. Archilochus. Πυρὸς δ' ἰὼν ἐπὶ
Φηγὸς, ὁ, fagus arbor ex quercũ genere, de qua Diosc. l. 1. c. 145. (nomen habent λὸ τ φαγεῖν, quòd olim fructu eius & glandibus victitarent teste Eust.) Il. κ. Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός. Plut. symp. 2. φηγὸν κλάειν. Apud Theophr. φηγὸς nominari dicitur arbor quæ Lat. esculus: fagum autem ipse τὴν ὀξύαν nominat. ¶ Item fructus huius arboris φαγὸς appellatur, glans fagea: vnde apud Plat. polit. 1. recensentem suorum ciuium πρᾶγμα τῶν φηγῶν ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὸ πῦρ. ¶ Aristoph. in Pace recte φηγὸν nominat membrum genitale, quoniam pars quædam eius βάλανος, i. glans dicitur.
Φήγινος, ὁ, fagineus seu fagineus: vt φήγινος πελεκυς, in Epigr.
Φηγίνος, ἰδὲ: vnde φηγίνεον Πανὸς ἄγαλμα, apud Athen. l. 2.
Φηγαλδὼν, ὠνὸς, cognomen Bacchi: ob fagos, quæ vitis prædamentum præbent. Eust. [ipsum scilicet eodem.
Φήγιον, nominatus fuit quidam mons à fagorũ copia in eo nascẽ-

---

Φήλαος, ὁ, impostor, fallax. Suid. & Hesych.
Φηλόω, ῶ, impono, decipio. pro quo veteres dicebant φηλόω.
Φηλήτης, ὁ, impostor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheso.
Φηλόω, ῶ, impono, decipio: vnde Lycophr. φηλώσας φρένας, pro ἀπατήσας τ ἀρχοντα. Veitur & Menander apud Suid.
Φηλόμητις & φηλοφρὴς, impostura, deceptiones, fallacia. Suid.
Φήληξ, ηκος, ὁ, impostor, ὁ ἀπατεών. Suid. Item grossus, i. ficus nondum matura, vel potius quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert. Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀποφηλακίζω, decerpo seu deligo ficos immaturas, φήληκας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.
Ἀφυφλος, vilis & abiectus, nullius pretij, infamis. Iliad. τ. ὡς μ' ἀφύφλον ὄν Ἀρήϊστον ἔρεξεν Ἀτρεΐδης. Etym. & Eustath. deriuant ἀφὺ τὸ ἄτιμον, τὸ ὁλόπλον, καὶ τὸ φηλόω. Quidam tamen interpretantur etiam, stolidus, insipiens: deriuantes ex Φοῖς facta Æolica mutatione Φ in υ. Iliad. ω. Ἀλλ' ἄγε σεῦ ἀκέων ἀφύφλε ἔπος ἀνὰ θυμὸν ἀνέρος.

Φάμι, φημὶ, &c. vide in Φάω, i, dico.
Φλυακίζω, in φλυαξ.

Φήν, ἡ, ἡς, ὁ, essifraga. Gaz. apud Aristot. l. 6. an. cap. 6. & lib. 8. c. 3. Anis est maior quàm aquila. Dicitur & φίνς.

Φὴς. vide in Θὴς.

ΦΗΡΕΑ. τὰ, neruorum tumores & tensiones oblongiores apud Hippocr. Sic dicti putantur à satyris, quos Iones Φήρας vocant, & fingunt habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiã qui λὸ τ φερῶν deriuent, quod ἐν Ἴωσι Φεραῖς, ciuitate Peloponnesi, tumores ij fiat frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant, λὸ τ Φερῶν, quæ ciuitas est Thessaliæ. Vide Galen. comment. 3. in libr. 6. τ ὀνομ. ἡμῶν, & in lexico. Hippocrat.

ΦΘΑΝΩ. (f. φθάνω à φθάζω inusit. aor. 2. ἔφθην tanquam à φθῆμι) prævenio, antecurro, occupo. Herodot. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τ Λακεδαιμονίων. Thu. l. 3. φθάσας ἢ ἐπιόντας τ Ἀθηναίων ἔτι πλέοντας. Sæpe cum particip. vt Xen. φθάνω ἀναβάς, prior ascendo. & φθάνω ποιῶν, apud eundem. Interdum post particip. ponitur φθάνω: vt φθάνω ἀκούσας μὴ οὐ φεύγω σοφῶν, apud Arist. in probl. Sic & apud Xen. Interdũ ἔφθην ποιήσας dicitur pro ἐποίησα. Sic Xen. ἔφθη καταχωλυθεὶς pro καλυκωλύθη. Interdum & cum infin. sequent. itidem particula πρὶν: vt Plut. in apophth. ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι φεύγων ἢ σωφρονῆσαι χάριν αἰσχίστης φιλίας ἀπολαβεῖν. Sic Aphr. probl. l. 1. φθάνουσι πεφυκυῖαι πρὶν ἀρχόμενοι. ¶ Item assequor quod efficere contendi significat etiam aliud quod non satis vno verbo exprimi potest, (inquit Bud.) Dem. οὐ γὰρ ἦν Θεόπομπος, neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Greg. de Trinitate loquens, οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῶν, τὸ τρία λαμπρυνόμενον φθάνω τὸ τρία θεωρεῖν, τὸ εἷς τὸ ἐνανθρωπήσαν, vnum animo concipere nequeo, vt non trium splendore circumfundantur diuidere non possum quin continuò ad vnum referat. Apud Plat. in Phædone, ἀλλὰ μὴν εἰς δὴ τοῦτο γε οὐκ ἂν φθάνοις, atqui omnino igitur id facias, quando ille tibi hoc quod postulas, protinus concesserit. Et in Enchyridemo οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, iamiam audies. ibid. οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, non effugies quin conuiuio nos excipias. Dicitur etiam οὐκ ἂν φθάνοις, propositi summam non assequeris, voti compos non eris. Apud Luc. οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος, non effugies quin emas. ¶ Item φθάνω, peruenio. Il. 1. φθάνει δ' ἐπὶ πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτων ἀνθρώπους. Greg. κἂν μέχρι τρίτου κ' Παῦλον ἐρωτῶ φθάσας. Apud eundem, ἄνω φθάνειν, exp. in sublime euadere.

Composita.

Παραφθάνω, idem quod φθάνω, prævenio, præuerto, anteuertoiv τ φθῆναι pro, apud Hom. anteuertat. Et apud Nonn. παραφθάσας ἐρέειν, præueniens rogat.
Προφθάνω, idem: vnde προφθάσας 1. Reg. 9.
Προφθαδίδν (q. d. præuenienter) præueniendo, anteuertendo: vt προφθαδὶν ἀγορεύων, Nonn. anteuertere sermone.
Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia: vnde ὑποφθάς, apud eos. idem quod προφθάς, προλαβὼν. item Odyss. 2. ὑποφθαμένη φάτο μῦθον.

Φθάρμα, φθαρτὸς, &c. vide in Φθείρω.

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, F. ξομαι, P. ἐφθεγξάμην, loquor. Mosch. in Adon. fugit. Οὐ γὰρ ἔτι τοῖος ἐφθέγξομαι, item vocem edo seu emitto; sonum edo. Od. 1. φθεγξαμένη κὰ ἀνόησεν τ Luc. φθεγξαμένη βιαιότερον ἐξεπιστόν τε καὶ ἀνεπτόησεν. Aliquando apud Hom. exp. clamo: dicitur tamen apud Pla. de leg. φθέγγεσθαι μὴ βοᾶν. Apud Arist. in probl. φθέγγεσθαι δὲ φασὶν dicuntur quibus vox per nares erumpens strider. Sæpe cum accus. expo, profero, enuntio, dico. Dem. τοῦτον τοίνυν οὐδὲν ἐπιτιμᾶν ἐν ἐφθέγξατο, οὐδ' ἀκούσας ὑμῶν οὐδείς. Plato ep. 7. πρὸς ἐμὲ γὰρ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγξατο φθεγκτόν. Aristot. φθέγγεσθαι γράμματα, proferre literas. Dem. in Mid. μὴ γε φθεγγόμενος, superbè loquẽs. Apud eundem μέγιστον φθέγγεσθαι, exp. altissima voce loqui. ¶ De brutis etiam, deque inanimatis dicitur, vt apud Herodo. in Thalia, ὅτε ἵππος πρὸς τὸν φθέγξεται. De coitus apud Plut. φθεγγόμενοι θορυβώδες. De uermibus, apud Theophrast. de caus. pl. libro 5. cap. 14. De lyra quoque seu cithara, apud Plat. Aristotel. & Plutarch. De tanua stepitum edente, apud Aristophan. in Pluto.
Φθέγγω, quoque pro φθέγγομαι, dicitur sono, sonum emitto; Hom. hymno in Mercurium, loquens de cithara Mercurij, ἱμερόεν φθέγγεσκε δονακωτόν.
Φθέγμα, τὸ loquentis vocem seu vox, sonus. Sophoc. in Electr. Aristoph. in Nub.
Φθεγκτικὸς, ὁ, vocalis. Epigr.
Φθεγκτὸς, ὁ, & φθέγκτρα, ἡ, sonus, apud Hom. in Bacot. & Od. 1. Plat. &c. ¶ Item φθέγκτρα, litera, apud Plut. in F. b. & specialiter, vocalis litera apud eundem.
Φθεγκτήριος, ον τρα, ὸν, vocalis, vocem seu sonum edens.
Φθεγκτίζομαι, vocem seu sonum edo. Epigr.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθέγγομαι, alia voce eloquor, pronuncio, exclamo: et ἀναφθέγγεσθαι γεγωνὼς, apud Plut. in Thes. sic ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν, altè emittere vocem. Synes.
Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta sunt vel contra vocem seu sonum edo. item vicissim sonum edo

Eurip in Hippol. coron. πᾶσα μὲ χθὼν φθίγματος ἐπλήρωσεν φωνοῦσ' ἀντιφθίγγοις.

Ἀντίφθογγος, contrarium sonum edens. Est & ἠχοῦς epitheton, utpote quæ vicissim sonum edat.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor, vel sententiosè dico. Laert. ἀποφθεγξάμενος. Μαλ' ἐν ἄγαν. Et cum accus. φωνὰς ἀποφθέγγεσθαι, apud eundem.

Ἀπόφθεγμα, dictum sententiosum & breue: vnde Ἀποφθέγματα Plutarchi.

Ἀποφθεγματικός, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus: vel qui apophthegmatis loquendis gaudet. Idem in Lycurgo.

Ἐκφθέγγομαι, à sermone semotus, & separatus. Eur.

Ἐπιφθέγγομαι, adsono, acclamo, respondeo plut.

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Παραφθέγγομαι, (q.d. sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum) non concinnè respondeo, nihil ad rem pertinentia loquor. Plat. in Euthyd. & Isæus.

Παράφθεγμα, sonus editus contra seu præter rhythmum. Item inconcinnum responsum & minimè consentaneum. Plato ibidem.

Παραφθεγγήματα, festa quædam nuptialia. Poll.

Προσφθέγγομαι, adsono, vel alloquor, compello. Eur. in Orest.

Μενέλαε, προσφθέγγου τὸν ἀνόσιον κόρας.

Πρόσφθεγμα, alloquium, alloquutio: apud eundem ibidem.

Προσφθεγκτήριος, vnde dona προσφθεγκτήρια sic dicta ab alloquendo vel salutando. Poll.

Ὑπερφθέγγομαι, q.d loco supra alium, sono altiùs, clariorem sonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q.d. subloquor.

Composita sine præpositione ex φθογγός & φθόγγος.

Ἀγαφθογγος, ον, ὁ & ἡ, valde vocalis, valde sonans seu sonorus.

Ἄφθογγος, non vocalis. (Pind.

Ἀφθόγγος, voce carens, vocem non edens, mutus. Eurip. in Orest. Soph. in Aiace.

Βαρύφθογγος, q.d. grauisonus, graue sonans seu grauiter, grauem sonum edens: trepith. Leonis, apud Hom. hymno in Ven.

Δίφθογγος, cuius geminus est sonus, qui est duarum vocum: sæpe apud Gramm.

Ἀποδιφθογγόω, [Dec.] conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, conflatio in diphthongum, seu confectio diphthongi, apud Gaz.

Ἐννεάφθογγος, nouem sonos reddens. Epigr.

Ἑπτάφθογγος, septem sonos habens. Exponitur &, septem neruos habens seu fides: vt ἑπτάφθογγα κιθάρας, apud Eur. in Ione. Item septem foramina habens.

Εὔφθογγος, bene sonans, amabilem edens sonum: vt εὔφθογγος λύρα, apud Theogn.

Καλαμόφθογγος, calamo sonans, siue canens. Aristoph.

Καλαμοφθόγγος, pro eodem. (in Herc. fore.

Καλλιφθόγγος, pulchri reddens sonum: vt καλλίφθογγος κιθάρα. Eur.

Λαβυφθόγγος, vocis ambiguitatem inducens, faciens vt loqui obliuiscatur. Hesiod. in Theogn.

Λιγύφθογγος, argutam vocem edens, stridulum & argutum sonans, canorus, argutus. Il. ζ.

Ἀπιφθόγγος, quem vox destituimur. (Hesiod.

Μελιφθόγγος, q.d. mellisonus, mellitos & dulces sonos edens.

Μονόφθογγος, vnum sonum habens seu vnicum.

Πολύφθογγος, multisonus: vt πολύφθογγος αὐλός, apud Poll.

Ὑγρόφθογγον, poculum, in quo liquores resonant. Epigr.

Φ Θ Ε Ω. ῶ. F. ήσω, corrumpo, labefacio, perdo, interimo. Hinc apud Hesych. φθεῖς, exp. φθαρείς. Inuenitur vox pass. in passiua indem signif. vt Od. λ. Πεῖν γὰρ οὐν ἐθέλω νῦν ἐν νηῒ φθείρ' ἀμοιβοῖς. Et alibi apud eundem poetam, φθεῖρ' δ' αὐτὸ φθείρεσθαι, eum dicis interiisse pro quibus scribi etiam φθίσ' & φθίσεσθαι tradit Eust. Apud Hes. φθείρω, exp. διαφθαρήσομαι.

Φθίνω, tabes, idem quod φθίσις, apud Gal. 7. aphoris. comment. 16.

Νεοφθίντος, (*comp.*) nuper corruptus.

Φθίω, ἰσω, ἰδὲ cum φθίω. Hom. Il. σ. Ἠ τοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἐφθιε. Il. ω. Δαιμόνιε φθίσει σε τὸ σὸν μένος, te perdet tuum robur. Apud eundem inuenitur & infin. φθῖσαι, & coniũct. φθίσωμεν.

Φθίομαι, corrumpor perdor, pereo. Præt. ἐφθίμην, vnde ἐφθί. Od. α. & particip. φθιμένος pro ἐφθιμένος, corruptus perditus, interfectus, apud Eur. in Iph. Taur. & Xen. pæd. 8. Apud Soph. in Aiace. τῆς φθιμένης νυκτὸς præterita nocte.

Φθίσις, σεως ἡ, corruptio item extenuatio, consumptio, decrementũ apud Aristot. in lib. de gen. & corr. & in li. de mundo. Apud medicos tabes. Item pupillæ affectus, quum ea augustior, hebetior obscurior, rugosiorque euasit.

Φθισικὸς ἡ ὁ, qui laborat tabe. Alex. Aphr. Plut symp. 5.

Φθισιάω ῶ, tabe laboro. Exponitur etiam, tabe consumor. vnde φθισιάσαι, apud Arist. in probl.

Φθιτός, ή, ὸν, corruptibilis, corruptioni obnoxius seu interitui mortalis, in Epigr. Apud Plut. de primo frig. φθιτῶν τε ἀνέρων, mortuorum.

Φθίνω, (neutr.) corrumpor, consumor, pereo, deficio, tabesco. Odyss. ε. μηδ' ἔτι οἶκον φθίνοιτο. Apud Plat. in Timæo. φθίνοντα ζῶα, consumpti animantes. Cic. Apud Plutarch. in cons. ad Apol. αὔξεσθαι & φθίνειν inter se opponuntur. Dies quoque φθίνειν dicitur, quum Sol à medio cœli axe deuergit occasum versus. Eust.

Φθίνων μειοῦς. Od. ξ. exp. desinentis. Sic & apud Thuc. & Plut. in Alex. Apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 2. οἱ φθίνοντες τοὺς μῆνας, exp. decrescente luna.

Φθινώδης, ης, ὁ ἡ, qui tam phthisi correptus est, vel qui ad phthisin natura proclius est. Exponitur etiam, tabidus, quę tabe conficitur. Diosc.

Φθινωδέος, α, ον, vt φθινώδης νόσος pro φθίσις, tabes, q.d. tabifica morb. Plut. in Galba. (Solis occasus.

Φθίσεσμα, ατος, idem apud Æsch. φθίσεσμα ἡλίου. Eust. exp.

Φθινύθω, perdo, profligo, item corrumpo, consumo: vt Od. α. φθινύθεν οἶκον, & οἶκον φθινύθει, Od. ξ. & φθινύθει κῆρ. Il. α. macerat cor seu animum, item neutr. contabesco, maceror: vt Il. ζ. τοῖσ' δ' ἐν φθινύθει ἐνὶ θυμὸς ἀνιηρῷ.

Φθείρω, f. ερῶ, p. κρα, aorist 2. ηρον, corrumpo, vitio, idem quod φθίνειν apud Thuc. φθείρειν τὰ πράγματα, statum rerum labefactare. Arist. ethic. 3. ἡ μὴ λυπεῖ φησι καὶ φθείρει τὸν ἔχοντα φύσιν.

Φθείρομαι, corrumpor &c. Aristot. eth. 2 item interimor, interficior. Herodian. l. 1. ἐφθείρετο ὁ δῆμος, &c. Apud Thuc. πολέμῳ φθείρεσθαι, exp. bello vexari. Apud eundem. ἐφθαρμένη πόλις, fracta ciuitas, afflictis viribus. Impetat. φθείρω, a- Aristoph. exp. in malam rem.

Φθορά, ᾶς, corruptio, corruptela. Ioseph.

Φθαρτός, ή, ὸν, q.d. corruptibilis, corruptioni obnoxius, aut interitui mortalis: vt φθαρτὸς γίγνεσθαι, 1. ep. ad Cor. cap. 9. & φθαρτὸς εἶναι Rom. 1. Φθαρτικὸς (q.d corruptorius aut corruptitius) corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: vt Φθαρτικὸν κακόν, apud Arist. rhet. 2. Apud Plut. Φθαρτικὴ φύσις, exp. tabifica natura. Apud Diosc. l. 6. Φθαρτικὸν pro herba venenata seu arbore aut fruticeiusdem tamen quidam legunt Θερικόν.

Φθορά, ἡ, corruptio, interitus, perditio, internecio, interdum labes, lues. Thucyd. Plat. Plutar. Exponitur etiam, corruptela, vitium.

Φθόρος, ὁ, idem quod Φθορά, internecio, strages. Thuc. l. 2. Plat. in Dione, item pro corruptione, pernicie, iactura, morte apud Plat. in Cam. & Aristot. in probl. Apud Aristophan. & Dem. Φθόρος ἀνθρώπου pro pernicioso.

Φθορεύς, ὁ, corruptor, vitiator. in Pand.

Φθορεός, ὁ ἡ, corrumpendi seu perdendi & extinguendi vim habens. Apud Diosc. l. 5. Φθορεὸς ἐμβρύων οἶνος, vinum quod fœtus enecat, vinum abortiuum. Sic Φθορεὰ φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. exponitur etiam, quæ valent ad abigendo fœtus.

Φθείρ, ρός, ὁ, pediculus. Aristoph. in Pace, ἐν τοῖς φθειροὶ πολεμοῦσι, vtitur & Plut. in vita Hom. ¶ Item medium clauis siue gubernaculi. Poll. l. 1. ¶ Vocantur φθεῖρες etiam τὰ τῶν πτηνῶν ἐξανθήματα. Il. β quòd similia sint pediculis. ¶ Item φθεὶρ nomen piscis, apud Aristot.

Φθειρικός, ή, ὸν, aptus ad procreandos pediculos.

Φθειριάω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo labore. Laert. φθειριῶν, pediculos [illegible] fr. 43. 12.

Φθειριασις, pedicularis morbus.

Φθίρων, Æolicè pro φθείρω.

Περιφθείρομαι (*comp.*) Hesych. exp. τὰς φθεῖρας συλλέγω, pediculos colligo, vide & in comp. ex φθείρω.

Composita: ac primùm ex φθίω, φθίνω & φθινύθω.

Ἀμφαφθινύθω, circumquaque corrumpor & pereo. Hom. hymn. in Ven. Φλοιὸς δ' ἀμφαφθινύθει.

Ἀπαφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Hesiod. in Erg. & Soph. in Aiace. Item morior, pereo: vnde ἀπαφθίσθαι in Epig. Particip. ἀπολωλὼς, perditus, interfectus, mortuus. Il. γ.

Ἀπαφθίνω, intereo, pereo, interimo, perdo. Hippoc. Ἀπαφθινῶν, ὀῶν quod φθινύθων: vt θυμὸν ἀπαφθινύθει, Il. π. Item neutr. pereo, intereo: vt ἀπαφθινύθουσι λαοί, Hesiod. in Erg.

Ἄφθιτος, ον, ὁ ἡ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. Item immortalis, æternus: vt Il. χρυσόστεφον ἄφθιτον. Hesiod. in Theog. -Στυὸς ἄφθιτος Ὠκεανοῖο. Apud Soph. ἄφθιτοι γνῶμαι, exp. ἀμείωτοι.

Καταφθίω, idem quod φθίω: vnde part. pass. καταφθιμένος idem cum ἀπολωλὼς, in Æschil. epitaph.

Καταφθίνω, pereo, marcesco. Eurip. in Alc. ἡ δ' εἴσω τὸν Στυγὸς χθονὸς πτυχὰς καταφθινεῖν. Item consumo tabe.

Καταφθινύθω, idem quod φθινύθω.

Νεόφθιτος, qui recens interiit. Suid. apud Hesych. νεόφθιτος κόρη, recens vitiata.

Προφθίμενος, præmortuus, seu ante mortuus. in Epigr.

Συμφθίνω, vnà diminuor, simul decresco.

Composita ex φθείρω: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, iterum intereo. Aristoph.

Ἀνα-

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo. Et peculiariter corrumpo edo fœtum, abortum patio: pro Ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον. Hippocr. epidem. lib. 1.

Ἀποφθείρομαι, corrumpor, perdor. Apud Aristoph. ἰὰ εἰς κόραξ Ἀποφθαρεῖ μιν: exp. non à me protinus in malam rem abibis.

Ἀπόφθαρμα, τὸ, pharmacum abortũ faciẽs. Hippoc. epid. l. 5.

Ἀποφθορά, ἡ, abortus, editio fœtus in vtero corrupti. Idem epidem. lib. 3.

Διαφθείρω, corrumpo: vt διαφθείρειν τὴν σίφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, apud Dem. in Mid. & τὰς νύκτας διαφθείρειν. Xen. apomn. l. 1. Item corrumpo, i. stupro: vt διαφθείρειν τινὸς γυναῖκα, apud Lys. interficio. Thuc.

Διαφθείρομαι, corrumpi. Item stuprari. Plut. in Galba. Item interfici, seu mori. Præt. med. διέφθορα, corruptus sum. Eurip. in Med. Et actiuè, idem quod διαφθείρω. Ammon. & Eust.

Διαφθορά, ἡ, corruptio, corruptela: vt διαφθορὰ κεστῆ, apud Anthol. Item stupratio. Herodian. Item internecio, strages, cædes, pernicies. Thuc.

Διαφθορεύς, έως, ὁ, corruptor. Plat. in Crit. Item stuprator.

Deriu. Ἀδιάφθορος, incorruptus, integer: aut corruptioni non obnoxius: vt ἀδιάφθορος ψυχή, Dem. pro cor. Ἀδιαφθορία q. d. incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest pecuniis vel precibus. Ἀδιάφθαρτος, idem cum ἀδιάφθορος. Plat. in Apol. Socr. Ἀδιαφθαρσία, idem cum ἀδιαφθορία.

Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur seu corrumpi potest.

Προδιαφθείρω, antè corrumpo aut interficio.

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, &c.

Συνδιαφθείρω, simul vel vnà corrumpo.

Ἐμφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo & introducor. Greg.

Παρεμφθείρομαι (*dec.*) pernicioſè obrepo & fallo, per obreptionem insinuor. apud eundem.

Ἐκφθείρομαι, inauspicatò & in pernicie ac in malũ εἶ exeo. Suid.

Ἐμφθορεύς, ὁ ἡ, qui periit in. Nicand. in Ther.

Ἔμφθορον φάρμακον, exitiale medicamentum seu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idẽ quod διαφθείρω. Theocr. idyll. 26. ἢ μὴν γάρ τις ἐπιδευήσεται ἐκείνας βικόλινας ἃ τ' ἔργα καταφθείρουσι νεκῶν. (μύων.

Καταφθορά, idem quod διαφθορά. Eurip. in Ione.

Παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leniter desinno: vel idẽ quod

Παραφθορά, corruptio, labes. Hermog. [φθείρω.

Περιφθείρομαι, Hesych. exp. ἐλατίζομαι, mancior: vnde apud Greg. φωνὴν dicitur ἀφθείρεσθαι. Exponi etiam potest, circumcirca corrumpor & pereo.

Συμφθείρομαι, [*decomp.*] simul ἀναφθείρομαι. Exponitur &, simul obterro: apud Luc.

Προσφθείρομαι, cũ pernicie mea accedo: vel depereo, insano amore teneor. Aleiphr. προσφθείρεσθαι Ἐρατυλλίδι τῇ Μεγάρας κόρῃ.

Συμφθείρω, simul perdo: vel simpliciter, euerto, labefactio. Eurip. in Androm.

Composita sine præpos. ac primùm formata ex secunda & tertia persona præt. pass. singul.

Ἀφθαρσία, q. d. incorruptibilitas, corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 1. & alibi, in ep. Paul.

Ἄφθαρτος, incorruptibilis, corruptioni nõ obnoxius: vt δόξα ἀφθάρτου θεοῦ. Rom. 1. & ἄφθαρτος στέφανος 1. ep. ad Cor. 9.

Ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo vel immortalem.

Δύσφθαρτος, vix corruptibilis, cuius haud fuerit corruptio.

Εὔφθαρτος, qui talis est vt facilè corrumpi possit.

Composita ex præt. med. ἔφθορα, *seu* φθορά, *eadem sine præpos.*

Ἁλιφθόρος, ὁ, in mari perdens: prædo marinus. in Anth. Epigr.

Ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari, ibidem.

Ἀλληλοφθορεῖν, lese inuicem corrumpere & perdere.

Ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio. Plat.

Ἀνεμόφθορος, à vento disperditus, à vento periens, Oseæ c. 8.

Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.

Ἄφθορος, ὁ ἡ ὁ, incorruptus, vel incorrupta: vt ἄφθορος κόρη. Epigr. lib. 11.

Ἀφθορία, ἡ, incorruptum esse, status corporis incorrupti.

Βιοφθόρος, vitam corrumpens mortiferus.

Θυμοφθόρος, animo pernicioſus, animum lædens & labefactans: vt φανὴν θυμοφθόρος, apud Hesiod. in Erg.

Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrumpens & euertens. Theognis. γαῖαν Ἑλλήνων λαοφθόρον.

Μητροφθόρος, qui matrem occidit: vt μητροφθόρον ἀνδρα, in Anthol. Epigr. l. 4. tit. τὰ ἀσεβῆς.

Ναυφθόρος, in naui corruptus & perditus: vt ναυφθόρα στολή, vestis quæ in nam periit, apud Eurip. in Helen.

Ναυφθορία, exp. naufragium.

Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit: vt vermes exedendo. Aristot. histor. anim. lib. 5 cap. 31.

Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu qui bona domestica dilapidat. Hesych. οἰκοφθόροι sunt μοιχοί.

Οἰκοφθορία, domus seu familiæ euersio, rei familiaris dilapidatio. Plat.

Οἰκοφθορέω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido. Idem de leg. l. 11.

Κατοφθορέω, (*dec.*) domum & familiam penitus euerto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plut. de Alcibiade, καταφθορότα πολὺ πόλιν, exhausit vires ciuitatis.

Παιδοφθόρος, puerorũ corruptor & stuprator: pædicor. ciuitedus.

Πολιοφθόρος, ciuium pernicies: ciuibus seu ciuitati pestifer & exitiosus. Plat. de leg.

Πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit, multorum interfector seu interfectrix. Eur. in Phœn. de Sphynge, πολύστονος, πολυφθόρος. At πολύφθορος, cædibus abundans, multas strages habens, vt πολύφθορον δῶμα, apud Soph.

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens: lethifer.

Φθόγγος, &c. vide in φθέγγομαι.

ΦΘΟΙΣ, ιδος, ἡ, & per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus ex caseo cribrato & siligine. Aristoph. in Pluto. τὰς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἐπιχύδας. Apud Hippocratem φθοῖς. Gal. exp. τριψίσκοι, pastilli. Legitur & φθίσκοι, apud eundem, περὶ γυναικ. lib. 1.

ΦΘΟΝΟΣ, ου, ὁ, inuidia, inuidentia. Apud Philosophos definitur hoc modo: φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, id est, (vt vertit Cic. Tusc. 4.) inuidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Φθόνον ἔχειν ponitur pro inuidere. apud Aristid. & pro inuideri, apud Isocr. Dicitur & συνάγειν φθόνον apud Dem. conflare inuidiam seu concitare. Et pro eodem φθόνον κινεῖν, apud Hermog. Frequens est apud Plat. Luc. &c. οὐ φθόνος (sub ἐστὶ vel ἔσται) pro οὐ φθονέω, nõ inuidebo tibi quod postulas, vel nõ denegabo, libens præstabo. Aliquando additur infinit. vt apud Philonem de mundo. Φθόνος οὐδὲ εἰς ἀναδιδάσκειν, docere non grauabimur. Cum genit. apud Greg. Φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, exp. ad altiora contendentibus non inuidendũ. ¶ Item φθόνος, exp μέμψις, reprehensio. apud Eur. in Hecuba, δόκουν τοῖσιν φθόνος γυναικεῖοις: vbi subauditur ἐστί. * Etymol. dici putat φθόνος ἀπὸ τοῦ φθίνειν: vel quoniam qui inuidiæ obnoxius est, seipsum ea quodammodo necat, & consumit intus & extra: vel quia in conspectu Dei inuidia cædes censetur.

Φθονερός, ά, ὁ, inuidus, qui inuidere solet, qui inuidiæ morbo laborat: apud Plut. in Alcib. Aristot. rhet. 2. Eurip. &c.

Φθονερῶς, inuidè, per inuidiam. Xen.

Φθονερία, inuidia, inuidẽtia, habitus inuidię à natura insitus.

Φθονέω, ῶ, inuideo: vt φθονεῖν τοῖς εὖ πράττουσι δεινῶς. apud Plut. in lib. περὶ φθόνου καὶ μίσους, & φθονεῖν τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς. Thucyd. lib. 6. Interdum cum genit. rei & dat. pers. Phocyl. Μὴ φθονεῖν ἀγαθῶν ἑταίροις. Plat. φθονῶ σοι τῷ θανάτῳ. Et cum infinit. Eurip. in Med. τῷ σὺν ἐμοὶ φθονῶ καλῶς ἔχειν, quòd res tuæ feliciter se habeant, non inuideo. Item nego, denego, concedere nolo: *propter inuidiã.* Isocr. in Paneg. κυρίαν γὰρ ἡγούμενοι τοῦ νικᾶν ἀγαθῶν καὶ φθονοῦσι τοῖς ἄλλοις, Plat. in Hipparch. φθονεῖ φιλοσοφίας φθονεῖν. Et cum accus. Polyb. φθονοῦσι τοῖς καλοῖς πόλεσι σωτηρίαν. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθονεῖτε θράσει, ne graueris dicere.

Φθονέομαι, inuideor, inuidia laboro, inuidiosus sum. Xen. Pæd. 8.

Composita.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis inuideo.

Ἄφθονος, ὁ ἡ ὁ, inuidia carens, ab inuidia alienus. Herodot. l. 3. τυράννου ἄφθονον ἐόντα. Item copiosus, largus, multus: q. d. citra inuidiam datus: ducta significatione ab iis qui inuidiæ expertes largè & copiosè impertiuntur, quum inuidi aut nihil aut grauatè alij aliquid communicent. Theocr. idyll. 8. -νῶϊ τι Μενάλκας Τῆλ' ἀγάγοι, χώρει ἄφθονα πάντα νέμει. Æschi. in Ctes. ἄφθονα δ' ἐστὶ καὶ πολλὰ ἐκεῖνον λέγειν. item cui copia rei alicuius supperit: vt ἄφθονος βίος. Isocr. in Paneg. & ἄφθονος ὢν πόσει. Aristot. polit. 7.

Ἀφθόνως, absque inuidia, candidè. Item largè, copiosè, affatim. Herodian. lib. 6.

Ἀφθονία, q. d. inuidiæ carentia: animus inuidiæ expers. Item copia, abundantia, vbertas. Xen. Pæd. 8. & in Symp. (xius.

Ἀφθόνητος, qui talis est vt ei nõ inuideatur, inuidię nõ obno-

Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι. Chrysost.

Ἐπιφθονος, inuidiæ expositus, inuidiosus: vt ἐπίφθονον κτῆμα, Plat. de leg. l. 11. & ἐπίφθονος ὁρᾶς ἀν θρώπων. Herodot. Dicitur & & ἐπιφθονόν ἐστι, inuidiosum est. Item reprehensione dignum est. Eurip. in Hippol. coron.

Ἐπιφθόνως, inuidiosè. Theb. l. 1. Xen. Pæd. 3. & 8. (quid.

Ἐπιφθονέω, q. d. inuideo ob vel super: inuideo propter: ali-

Ἀνεπίφθονος, (*dec.*) minimè inuidiosus: vt ἀνεπίφθονος ἐπαινεῖν. Plut. in Cic. Item non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. Ἀνεπιφθόνως, non inuidiosè. Item citra reprehensionem, in culpatè. Thuc.

Προσφθονέω, insuper inuideo.

Ὑποφθονέω, aliquantum inuideo. Xen.

Φθορά, &c. vide φθείρω, & φθίνω.

Φι & φιν, syllaba paragogica, quam poetæ interdum dativis singularibus addunt, interdum & pluralibus. Dicitur enim δεξιτερῆφι χθονὶ, pro δεξιτερῇ Od. ο. & ἑτέρῃφι pro ἑτέρῃ, apud Hesiod. Dicitur & ἔχεσφιν, pro ἔχεσι, curribus. Ilia. η. θ. Sic ῥωθωνφι pro ῥωθωνι, apud Hom. Interdum mutata terminali casus syllaba vel dativo iuncta reperitur vel genit. vt quum Θεόφιν dicitur pro Θεοῖς, & ἐκ Θεόφιν, pro ἐκ Θεῶν. Il. ψ. Sic δ' ἀκρυόφιν pro δ' ἀκρυόεις vel δ' ἀκρυόων. Od. τ & υ. Dicitur & ἴστηφι pro ἵστασι, apud Hesiod. in Erg.

ΦΙΑΛΗ, ης, ἡ phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. Apud Athen. φιάλη ἀμφιθήτη, phiala duplex, cuius pars vna alteri imponitur. *Dicta ἀφὸ τοῦ πίειν ἅλις, quasi πιάλη, vt tradit Etym.

Φιαλίσκη, ἡ, parua phiala.

Φιαλὶς, ίδος, ἡ, idem; vnde plur. num. φιαλίδες apud Luc. in Lexiph.

Φιαλεύω, componere, hilariter viuere. Item opus aggredi. Aristop.

Υπερφίαλος. (comp.) exp. fœdifragus: vt Il. γ. οὐ θεοὶ οἱ πάντες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Proprie (vt quidam volunt) qui transgreditur iusiurandum quod per phialas datum est. Exponitur etiã, superbus, arrogans, insolens. Od. ξ. ὑπερφίαλον ἔτος. Ponitur etiam in laude, teste Suid.

Υπερφιάλως, fœdifragè, more eorum qui sunt fœdifragi. Itẽ superbè, arroganter. Itẽ pro μεγάλως, ὑπερφυῶς, apud Hom.

Φιαυός, &c. vide in Φάω, luceo.

ΦΙΒΑΛΗ, ης, ἡ, carica, ficus arida. Etym. & Hesyc.

Φιβάλιον, ficus: Etym. ex Apollophane.

Φίβαλις, ficus quoddam genus apud Athen.

Φιβαλίδες, eadem ficus species, apud Gal. in gl. Hippocr.

Φιβαλεῖς dicti sunt homines graciles.

Φιδίτιον, vide in Φείδομαι. Φιλέω, &c. in Φιλος.

ΦΙΛΓΣ, ιδος ἡ, canna: Item συρίγξ. Hes.

Φίλιγξ, qui est ex canna seu cannis, q. d. canneus, φιλίνη ἐιδὴς. Herodot.

ΦΙΛΑΥΡΕΑ, ας, ἡ arbor ligustro similis. apud Diosc. l. 1. c. 126.

ΦΙΛΟΣ, η, ὁ, amicus, qui amat: vel qui amatur: charus. Hom. Il. χ. ἀλλ' θεσσάμενοι φίλῳ ἔπος ἠδὲ γυναικί. Ὅ ὅστις ἐμοί. Sic apud eundem, φίλον τέκος. φίλη μητηρ. φίλος Ὀδυσσεύς. Xen. pæd. 1. φίλους ὠφελεῖν. ἐξ ἀνάγκης ἀνιᾶν. ¶ Item placitus, libitus, gratus Plat. de rep. lib. 6. τὸ ξ λέγειν ἐθέλω, εἰ ὑμῖν φίλον. Sic & alibi apud eundem & Hom.

Pro φιλότερος comparatiuo per syncopen dicitur φίλτερος. & pro superlat. φιλοῦστατος, φίλτατος, quod φιλέστατος etiam apud Hesych. legitur, sicut & neutrum φιλοῦστατα. Per τὰ φίλτατα sæpe intelliguntur liberi aut aliæ res nobis charissimæ: vt apud Luc. & Xenoph. Pæd. 4. Dicitur & φιλαίτερος pro φίλτερος & φιλαίτατος pro φίλτατος, Attica dialecto. Xenoph. Hellen. 5. φιλαίτατος μὲν ὢν Ἀκεσ' ἀιμονίου. Legitur & φιλέων pro φίλτερος Od. τ. Et φίλεος pro φίλτατος, apud Soph. in Ajace. ¶ Ἀποφιλίσκειν vocatur aparine ab Hippocrate, vt putat Gal. in eius lex.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, beneuolentia. Il. π. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Plat. φιλότης ἑαυτῆς ἀπεφήνατο. Dicitur & ὦ φιλότης, pro ὦ amice, seu amicissime: apud Luc. & Syn. ep. 143. ¶ Item φιλότης, concubitus, Venus: vnde μίσγεσθαι φιλότητι, sæpe apud Hom. & Πάτροκλον μὲν κεῖρε θεὸς ὑπνῳ ἠδὲ φιλότητι: apud eundem.

Φιλοτησιος, α, ον, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conueniens: vel amicitiæ conciliandæ aptus: vt φιλοτήσιος κόλπος apud Theog. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat. Sic apud Plut. τὰ τῆς μεστοῦν δῶρα μᾶλλον φιλόσοφα esse dicuntur ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ Item ad concubitum seu Venerem pertinens, Venereus: vt φιλοτήσιος δόνὰξ apud Appian.

Φιλοτησία, ας, propinatio: seu inuitatiuncula ad bibendum: peculiariter, propinatio post cœnam beneuolentiæ ergò: vnde φιλοτησίας ποιεῖν, amicos inuitare ad bibendum. apud Dem. Sic & apud Luc. & Athen. Φιλοτησία dicebatur etiam dies qua reges aurea vel argentea pocula prægustata porrigebant cui vellent, vt hac propinatione suam erga ipsum beneuolentiam testarentur. Suid.

Φιλία, ας, ἡ, amor, charitas, amicitia. Isocrat. ad Dem. ἀρχὴ δὲ φιλίας μὴ ἐναντίον, ἐχθρᾶς δὲ λόγον.

Φιλος, qui est amicorum seu fœderatorum: qui in amicitia est. fœderatus: vt φιλίας χώρας, apud Xen. quæ & omisso subst. ἐφιλία dicitur: vnde ἐν φιλίᾳ apud eundem exp. in pacato. ¶ Item φιλος, amicitiæ præses: cognomen Iouis apud Synes.

Φιλίως, vt decet eos qui sunt in amicitia & societate, more fœderatorum, vel, amicè, amanter. Thuc. l. 3.

Φιλόω, amicum reddo, beneuolum reddo, concilio: vnde αἱ φιλοῦσαι ἀλλήλας φιλοῦντες. in Fab. Æsop.

Φιλωτής, οῦ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Ecclesiast. cap. 37. φιλιαστής. Hesych. est συμπαλλακτής.

Φιλικός, amicitiæ conueniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur & amabilis, item amicus: vt φιλικὴ λειτουργία. apud Lucian. de salt. & φιλικαὶ ἱστορίαι, apud Plut. symp. 4. item ad amandum propensus, quod & φιλητικός. Arist. eth. 8.

Φιλικῶς, vt decet eos qui sunt amici, amanter, item polite. Xen. & Polyb.

Φιλέω, ῶ, amicus sum, amo, diligo. Hesiod. in Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐθέλῃ καὶ ἐπαυρέτω. ἣ δὲ ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Hom. hym. 1. in Merc. φιλεῖ δ' ὅν μαντεύεται Ζεὺς Ἠ πάσης τύχης. Aristot. μετεῖν ὡς φιλοῦντα. item amicè tracto, amicitiæ officiis prosequor. Odyss. ο. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν item amo, diligo. Herodot. in Vran. οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν ἀνθρώπῳ. In qua significat. φιλεῖ sæpe impersonaliter ponitur, vt apud Aristoph. in Nub. φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοιαῦθ' ἕτερος τρόπον τινά. Sic Thuc. lib. 2. ὥσπερ φιλεῖ ἀμελεῖν πόλεσιν. ¶ Item osculor, suauior, basio: vnde apud Theocr. id. 21. Εὐνίκα μ' ἐγέλασε θελοῦσά μιν ἀ δ' ὑφάσαι. & paulò post, ἀ μεμαθηκὼς Ἀγρεύς νῦν φιλεῖν, ἀλλ' ἀεὶ κεῖνα χείλεα βλίβεν. Sic. & apud Athen. l. 1. Dicitur & φιλεῖν τὸν στόμα, apud Xen. pæd. 1.

Φιλέομαι, amor, diligor. Il. β. Et actiuè idem quòd φιλέω. Homhym. in Musas & Apol. εἰ δ' ὄλβιος ὅν τινα μοῦσαι φιλέοιεν.

Φίλημα, τος, osculum, suauium basium: vt φίλημα δίδωσι τινί, apud Luc. pro eo Doricè dicitur φίλαμα, apud Theocr. id. 3. Ἐστὶ κῆ ὀν κεινεῦσι φιλάμματιν ἀδὺ τὰ τηλίς.

Φίλησις, ἡ, amatio, dilectio. Arist. eth. 8. c. 5.

Φιλητός, amabilis, amore dignus. Idem eiusdem l. cap. 2. Φιλητικός, ad amandum propensus: apud eundem l. 3. c. 10. Item libenter osculans: qualem esse melancholicum ebrium idem scribit.

Φιλητής, οῦ, ὁ, amator. ¶ At φιλήτης, fur: aut latro. Hesio. in Erg.

Φιλοῦμαι, idem quod φιλέω, osculor. Hom. hym. 1. in Mercur.

Φίλτρον, τρου, amoris illecebra, quod ad amorem illicit. Exponitur & amatorium poculum, desiderij poculum: Eur. in Hippol. coron. Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια Ἔρωτος. Sic & apud Plut. in polit. præcept. Sic dicitur & res quæuis amicitias seu alium amorem quàm Cupidineum concilians: apud Xen. Exponitur & amor: apud Herodian. & Greg. ¶ Item φίλτρον, cauitas quæ superiori labro inest vallicula similis. Poll. l. 2. ¶ Item caryotarum seu pastinaca agrestis, teste Eust. cuius radicem Venerem stimulare tradit Dioscor. l. 3. c. 59. vnde sic dicta putatur.

Φιλτρίον, diminut. à φίλτρον. Aristoph. in Acharn.

Composita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, vicissim amo. Theocr. idy. 12. Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, οὐ ἀντιφίλουν ὁ φιλεόντες, Arist. rhet. lib. 2.

Ἀντιφίλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιόφιλος, dignus qui ametur. Xenoph.

Ἀρήφιλος, q. d. Marti charus, vel cui charus est Mars bellicosus bellator epitheton Menelai, sæpe apud Hom.

Ἄφιλος, ὁ, ἡ, amicis carens. Plat. Item ab amicitia alienus, seu amicitiæ non conueniens. Arist. eth. 1. c. 11.

Ἀφιλία, ἡ, amicorum penuria, amicis destitui. Arist. het. l. 2.

Ἀφίλητος, qui conciliari nequit, quum quo amicitia, & familiaritas inter non potest: ἀδιάλλακτος. Hes.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amans, muliercosus. Theocr. id. 8.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ας, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo. Areop.

Θεοφιλής, ὁς, ὁ & ἡ, qui à Deo amatur, Deo charus. Plat. in Euryphr. & de rep. l. 2. Τὰ θεοφιλῆ dicitur etiam quod fauore diuini numinis alicui contingit: apud Xenop. in apol. Socrat. & Plut. de educ. lib.

Καινόφιλος, qui non iisdem amicis semper vtitur. Suid.

Κυνόφιλέω, osculor. Xen. pæd. 7. Κύνα κυνόφιλον χεῖρας τε καὶ πόδας.

Λυκόφιλος, vt λυκόφιλοι διαλλαγαί Menand. fœdera quæ lupina quædam amicitia sunt inita, ita vt suspecta sint.

Λυκοφιλέω, suspectè, cum occulta quadam simultate. Eust. ex Æl. Dionys.

Λυκοφιλία, lupina amicitia & suspecta. Plat. ep. 3.

Μισόφιλος, osor amicorum.

Ὀλιγοφιλία, amicorũ paucitas. Arist. rhet. l. 2.

Παιδόφιλος, vel παιδόφιλος, (quod est apud Poll.) puerorũ amator: prædico.

Παιδοφιλέω, sum puerorum amator: prædico sum, vnde παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur, apud Plat. com.

Πολύφιλος, cui multi sunt amici. Arist. rhet. 1.

Πολυφιλία, amicorum copia. Idem ibidem. & Plut.

Πολύφιλητος, amori admodum deditus. Theocr. id. 24.

Πονηρόφιλος, improborum amans, qui malorum consuetudine & commercio gaudet. Arist. polit. 5. c. 11.

Προσφιλής, amicus, beneuolus. Thuc. l. 7. & Xen. Item amatus, suauis, gratus: vt προσφιλὲς μέλος, apud Theocr. id. 2. Sic apud Synes. τὸ δὲ ἀληθὲς τοῦ θεοῦ προσφιλέστατον. (de, suauiter.

Προσφιλῶς, amicè, vt amicum decet. Xen. Item gratè, incun-

Τριφίλητος, & Doricè τριφίλαλος, ter amatus: multũ amatus, seu maximè amabilis: vt τριφίλατες Ἄδωνις, apud Theocr. id. 15.

Υπερφι

ὑπερφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat. Xen. Red. 3. & Hellen. 7.

ὑπερφιλής, qui palàm amat. Aristot. eth. 4.

φιλόφιλος, amico aut amicis amicus: amator aut studiosus amici seu amicorum. Aristot. rhet. 1.

φιλοφιλία, amicitia amici seu amicorum. Idem eth. 8. c. 1.

χρηστόφιλος, qui bonis amicus est, cui amicitia cum bonis intercedit, bonos habens amicos. Aristot. rhet. l. 1.

χρηστοφιλία, amicitia quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas, ibidem. (versor. Antiph.

χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor. Et simpliciter, libens

---

ΦΙΑΥΚ Ηης, ὁ, phylica arbor semper virens. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 14. & lib. 3. cap. 4.

ΦΙΑΥΡΑ, ας, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. & Plin. lib. 16. cap. 14.

φιλύρεος, tiliaceus: vt φιλύρεοι πίνακες, tabellæ tiliaceæ: quibus pro chartis veteres vtebantur. Ælian. & Eust.

φιλυρός, idem cum φιλύρεος. Aristoph. in Nub.

ΦΙΜΟΣ, ὁ vel φιμός, ἡ, camus, fiscella: vt apud Luc. καὶ στοπίσω τῶν ὠτίων αὐτῶν θήσεις, Esa. c. 38. ἐμβαλὼ φίμον εἰς τὰ χείλη σου, iam camum naribus tuis. Eccles. c. 20. Φιμὸς ὁ τρόπος τῆς ἀναπνοῆς, strictura. ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento quo ibi os obligant vrinatores, ne aquam sorbere cogantur, item pro gustatorio instrumento pro reticulo seu sagena retinaculata fiscellæ figura. ¶ Est etiam aleatorium instrumentum vt apud Æschin. in Timarch. καὶ φιμοὺς κυβευτικὰ ὀνόματα. Existimatur Latinè dici frutilus. ¶ Quidam medici φιμὸν propriè significare aiunt nexum summorum peratum & secretorum, quum toto superiore eius ambitu in angustum collecto, funiculo religantur, idem quod φίμωσις. Diosc. l. 4. φίμωσε τὴν ὀφθαλμίας χαλᾶ.

φιμώδης, ες, ὁ, ἡ, camo seu fiscellæ formam habens: vel, camum præstans. Apud Nic. φιμώδεα μύρτα, exp. myrti fructus adstrictoria vi pollentes.

φιμοῦν, ῶ, camo obligo aut obstringo, fiscella capistro. Et generalius obturo: vt ἐὰν ἀλοιάσῃς, οὐ φιμώσεις Deut. c. 25. Exponitur & simpl. obturo, coarcto, constringo. vt apud Aristoph. in Nub. φιμώσετε τοῦτο τὸ ξύλον τὴν αὐχένα.

φίμωσις, obligatio seu obstructio quæ fit camo. ¶ Peculiariter φίμωσις, medicis dicitur colligatio seu coarctatio, quæ callo quodam in sede atque ano contingit: teste Gal. περὶ κ. τόπ. lib. 8. cap. 6. Item quum præputio ita arctè obligatur glans, vt cute sua tendari nequeat.

Composita.

Ἀνεπίφιμος, idem quod φιμός.

Εὐφίμος, obstruendi obturandique vi pollens.

Παιδοφίμωσις & αἰδοιοφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta est, vt glandem adducta contegere nequeat. Anth. defin. med.

Περιτοφίμωσις, dicitur etiam quum quæcunque alia quæ naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sunt vt reduci nequeant. Pro iisdem dicitur & αἰδοιοπεριφίμωσις.

Φίνις, vide in φοίνιξ.

ΦΙΝΤΙΣ, auriga. Pind. in Olymp. ὦ φίντις, ἀλλὰ ῥύσεαι ἅλμυ μεσότερον λιμένων.

Φίξ, vide Σφίγξ in Σφίγγω. Φίτυς, in Σίτυς.
Φίτυμα, &c. in Φύω. Φλαδάω, in Φλάω.

ΦΛΑΖΩ, Gal. in lexico Hippocr. dicit significare, stultè & inarticulatè loquor, fictitiúmque esse vocabulum. Exponitur etiam, feruero, quæ signif. potius conuenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur. Hesych.

Φλασμός, ῶ, ὁ, fastus, τύφος. Hesych.

Παφλάζω, ferueo, æstuo: propriè dictum de maris æstu putatur, & à Iouio fictum. Il. ν. Κύμασι παφλάζοντι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Aristoph. μὴ παφλάζοντες, καταπαλαίοντες, exp. tumultuantes, vel æstuantes ira. Dicitur & de iis qui in loquendo offendant, seu labuntur & eandem repetunt, sicut φλάω, apud eundem Hippocr. teste eodem Gal.

Πάφλασμα, τὸ, feruor, æstuatio, æstus. Item strepitus quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα, de verbis insolentibus & elatis, apud Aristoph. in Auib.

Composita ex παφλάζω.

Ἐπιπαφλάζω inferueo seu inferueico. & q. d. inæstuo vel superferueo, superæstuo. apud Non.

Παφλογαπάφλασμα, τὸ, bulla cum strepitu erumpens seu ebullitio. Aristoph. in Ranis.

Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferueo. Luc. in Lexiph.

Φλασμός, vide in Φλάζω. Φλαστός, in Φλάω.
Φλαῦρος, &c. in Φαῦλος.

ΦΛΑ Ἀ Ω, ῶ, contundo: vel mollio contundendo, contero. Aristoph. in Plut. ἔπειτ' ἔφλα σε τῇ θυείᾳ συμπαρῳζανόν ἐκεῖ. Exponitur etiam frango, rumpo: * atque adeo dictum Atticè pro θλάω, tradit Eust. Aristoph. in Pluto, νύττει γὰρ ἡ φλῶσα τὴν τιτανήμια, rumpunt. Exponitur etiam, flaccidum reddo. Item vorè comedo auidè. Aristoph. ibidem, Καὶ γὰρ τοτ' οὐκ ἔφλων τὰς ὀβελίας πολλοὺς ἔφλων, vbi schol. φλῶν esse scribit propriè cum flatu & sibilo comedere, qui mos est belluonum auidè esuriunt. Esse enim fictitium verbum. ¶ In obscœna etiam significatione vsurpatur: vnde Hesych. ἔφλα, exp. σαυτὸν μὴ σχεῖν, σωιλῶν.

Φλαστός, ῶ, ὁ, talis vt contundi seu contere possit. Aristot.

Φλαδάω, idem cum φλάω. Hesych.

Composita.

Ἀναφλάω, ῶ, obscœnam signif. habet, de mulierbre dictum. Luc.

Ἀναφλασμός, ῶ, ὁ, mulierbrio. Suid.

Ἄφλαστον, ου, τὸ, summa puppis pars: ἀφλὰ τὸ μόρφωμα φλᾶσθαι, ἤ, θλᾶσθαι, vt tradit Eustath. Exponitur etiam, ἄκρος ὅλεον. Alij ἄφλαστα dici volunt κατ' ἀντιφρασιν, quoniam sunt ἀφλαστα seu ἀθλαστα. Schol. Apollonij ἄφλαστον esse vult σωιδίον καὶ τὸ πρῴρον. Latini aplustre vocant.

Φλεβίκης, &c. vide in Φλίψ.

ΦΛΕΓΩ, ξω. P. χα, vro, incendo, inflammo: vt φλέγειν φέγγος accendere lumen, apud Soph. in Aiace. Idem, ἄζαν ἀναίνεν φλέγων, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illustro (more ignis illustrantis ea quæ splendida reddit) vt apud eundē Soph. ibidem, πολὺ δ' ἐμέγας χρυσὸς μαραίνῃ τε καὶ φλέγῃ. Item augo, animum concio. Hesych. Interdum amore vro. Moschi idyll. 5. Ὡς Ἀχὼ τ' Πᾶνα, τόν τε Σατυρὸν φλέγῃ Ἀχώ. ¶ Neutrubiter etiam vsurpatur, pro, ardeo: vt πυρὸς φλέγοντος apud Soph. ibidem. Et ὅπλοις φλέγει, armis ardentibus. Plut. in Rom.

φλεγαίνομαι, incendor, &c. Et metaph. augor, tingor. Aristoph. in Nub.

Φλέγμα, τὸ, inflammatio, ardor. Item incendium. Il. φ. & apud Hippoc. ¶ Itē humor albidus & frigidus, pituita, apud Gal. & cæt. med. sic dicta per antiphrasin, quasi maximè vita.

Φλεγματίας, ου τοῦ, ὁ, vt φλεγματαίν ἐκπνοῆ. Hesych. est eruptio flammæ.

Φλεγματικός & φλεγματοῦς, cui pituita inest, abundans pituita. Alex. Aphr. & Gal.

Φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æstus, ardor Hippocr. Exponitur etiam, apud Aristot. in probl.

Φλεγματίας seu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus. apud Hippocr. in lib. de vulneribus in capite.

Φλεγμαίνω, ardeo, æstuo, seu exæstuo, effervesco. vt φλεγμαίνουσα πεφλίδωμα, apud Diosc. lib. 1. consilia inflammationes. Metaphoricè apud Greg. φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, crudelitate feruens. Item intumesco, tumeo, tumco. apud Aristot. vnde metaphor. φλεγμαίνουσα πόλις, luxu turgens seu tumens: apud Plat. de rep. lib. 2. Sic γλῶττα φλεγμαίνουσα ἐνομάτων καινότητι, apud Synes. de insomn. Item tumco, i. superbio, ferocio. Chrysost. comm. in ep. ad Colos. orat. 7.

Φλεγμονή, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione apud Hippocrat. & Galen. Et specialiter, tumor cum inflammatione, cui rentus accidit, pulsus & rubor. apud med. recent.

Φλεγμονώδης, ες, ὁ, ἡ, inflammationem habens, cum inflammatione consentiens ea quæ phlegmone dicitur.

Φλεγμαίνων, exp. inflatus.

Φλέξις, εως, ἡ, incensio, incendium, exustio. ¶ At φλέξις, ἰδῶν inter aues numerantur, apud Aristoph. in Auib.

Φλεγυρός, ignitus, ardens: Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, splendidus: apud Hesych. Item iniurioso, damnosus: ἀπὸ τοῦ φλεγυῶν, gente iniurrosa & impia. apud eundem.

Φλεγυός, rubor, quadis est flammæ color. Galen.

Φλέξ, γός, ἡ, flamma. Il. θ. & ψ. Nen. Pad. 7. Plut. in Fab. ¶ Est & flotis nomen apud Plin. l. 21. c. 11.

Φλόγεος & φλογερός, & φλογάνης, flammeus, item ardens, feruidus, splendidus, fulgidus, item rubens, ruber: vt φλογέῳ ἀστέρι, apud Theocr. idyll. 23. secundum legitur in Epigr. tertium apud Nonn.

Φλόγεος & φλογώδης, pro iisdem: vt φλογέοις ῥοιζηδὸν, apud Greg. & φλογώδης θερμοκρασία, apud Erasistr. Φλόγεος numerantur & inter colores pretiosos, apud Athen.

Φλογίς, ἡ, idem quod φλὲξ flamma. Nic. in Alexiph.

Φλογόεις, ἐσσα, ὲν, caro assa. Poll. & Athen. Φλογόεν, significare videtur paruum frustum carnis assæ. Hesych. Eidem φλογόεντα sunt αἱ κυγχελίδες ἢ ἁλῶν εὐλαζόμεναι.

Φλογίζω, vstulo vende φλογίσῃ. Hesych. est καυσῶ. Φλογισμός, vstulatio. Pro quo per syncopen dicitur φλόγμος, (sicut γόλμος pro γολγμός) quod exp. ardor æstus: vt πλέω φλόγμος, apud Phil. Exponitur & flamma vt πυρὸς φλόγμος, apud Euripid. in Supplic. Item fulgur, apud eundem Phil. φλόγιος, vstulatus.

Φλογιόω,

Φλογιόω, inflammor cum tubore. Gal. in lex. Hipp.
Φλογόω, inflammo, incendo.
Φλόγωσις, inflammatio: & peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thuc. & Gal.
Φλόγωμα, vstulati panis quasi pustula. Hesych.
Φλόγιον, q. d. flammula, Dionys. Longin.
Φλογίθω, idem quod φλέγω: vt κεφαυνῷ φλογίθουσ. Hesiod. in Theog.
Φλόμος, quomodo hnc pertineat, vide suo loco.

Composita cum primùm cum præpositione.

Ἀμφίφλοξ, ancipitis & dubiæ flammæ. Eur. Exponi etiam potest, vtrinque flammam habens.
Ἀναφλέγω, rursum incendo, rursum comburo: idem quod φλέγω: vnde metaph. apud Plut. in Alcib. ὁ δὲ πανταχόθεν τὸν ἔρωτα ἀναφλέξας αὐτοῦ. & in pass. ἀναφλεχθῆναι, ita exardere, excandescere: Plat. ep. 7.
Ἀναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo: vel rursus intumesco. Item pro simplici φλεγμαίνω. Plut. in Ant. αἱ φλέγμαινον αὐτῆς τὰ στόματα τυκτοῖς, intumuerunt.
Ἀποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino. Item tumere desino, tumorem depono. Gal.
Ἀποφλεγματίζω, pituita purgo, pituitam elicio. Diosc. l. 2.
Ἀποφλεγματισμός, purgatio vel repurgatio à pituita vel, id quo vtimur ad eliciendum pituitam & ab ea repurgandum. Idem lib. 5.
Ἐκφλέγω, exuro. Aristoph. Ἐκφλεγμαίνειν, in phlegmata conuerti. Hippocr. in lib. de victu in mo. b. acut.
Ἐκφλογόω, inflammo. item flammam eiaculor.
Ἐμφλέγω, inflammo, vel comburo in.
Ἐμφλοξ inflammatus, ignitus. Epigr.
Ἐπιφλέγω, incendo, inflammo, comburo. Il. C. Ἡ ὅτε πῦρ αἴθαλον ἐπιφλέγῃ ἄκριτον ὕλῃ.
Ἐπιφλεγισμός, inflammatio, incendium. Hippocr. aphor. l. 5.
Καταφλέγω, comburo, exuro aut penitus vro. apud Suid.
Καταφλοξις, combustio, exultio, conflagratio.
Συγκαταφλέγω, (Dec.) vnà vel simul comburo. Luc.
Περιφλέγω, amburo, circumquaque vro.
Περιφλεγής, amburtus. Sap. c. 18. Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore. Plut. in Cat.
Συμφλέγω, comburo, vel idem quod φλέγω. Eur. in Bacch. Σύμφλεγε, σύμφλεγε δώματα Πενθέως. Theocr. id. 23. φλεγέω σεῖο φλοξ κεφαυνῷ.

Composita sine præposit.

Ἀφλεγής, ός, ές, semper ardens.
Ἀφλεγμαντος, ὁ, ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apol. Arg. 1.
Ἀφλεκτος, non vstus. Item non coctus, non tostus. Idem.
Ἀφλόγιστος, non vstulatus.
Εὐφλεκτος, inflammatus seu vstu facilis.
Ζαφλεγής, valde seu vehementer ardens. Item summè splendens, summè vigens. Il. Φ.
Ἐπιζαφλεγῶς, exp. ardenter, vehementer: vt dicatur quasi ἐπιζαφλεγῶς, vide & in Ζαφλεγής, suo loco.
Ἡμιφλεγής, semiustus. Ἡμιφλεκτος, idem.
Καλλιφλοξ, pulchra flamma seu splendido igne coruscans: vt καλλίφλογα πέλανον, libum quod in sacrificiis accendebatur, apud Eurip. in Ione.
Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.
Παμφλεκτος, omnia cõburens seu inflãmans. Soph. & Athen. l. 8.
Πυρεφλεγής & Πυρίφλεκτος, igni ardens: vel igni adustus, igneo ardore flagrans: vt καῦμα πυρεφλεγὲς apud Xen. & ἥλιοι πυρεφλεγεῖς, apud Plut. Πυρίφλεκτος καμινος, apud Suid.
Πυραφλεκτος, ardens, ita tamen vt ab igni cõsumi nequeat: vt ἅβατος πυραφλεκτος, apud eundem Suid.
Πυρεφλεγέθων, idem quod Πυρεφλεγής: vt Πυρεφλεγέθοντες πεδίοιο, apud Dion. Areop. de cœlest. hierarch. Est & nomen fluuij infernalis, apud Hom. Od. κ. & Luc. de luct.

Φλοῖσβος, &c. vide in Φλοιω. Φλοιξις, in Φλοιγω.

Φ Λ Ε Ψ, βός, ἡ, vena. Il. ε. λόπτο δ' ἄρ' φλεψὸς πάσας ἐκέρασεν. Xenop. Hellen. 5. ῥύσιν δ' ἀτειρὲς φλεψ. Item metaph. φλεψὸς ὑδάτων, venæ aquarum, apud Eust. & φλεψὸς χρυσοῦ, apud Theophylac. epist.
Φλεβικός, ad venas pertinens, qui venarum est.
Φλεβώδης, ης, ὁ, ἡ, venosus, venis abundans. Aristot.
Φλεβαίω, scaturio tanquam è vena. Etym. & Suid.
Φλέβιον, ου, τὸ, venula. Hippoc. aph. l. 4.
Βλεμμαίνω, quidã exp. ἀναῤῥώννυμαι, ἀναθυμιῶμαι, ἀ φλεψ deducentes, vt dicatur quasi φλεβιαίνω. vide & φλέμμα, in Βλέπω.

Composita.

Ἀφλεβος, ὁ, ἡ, ὁ, venis carens nullam venam habens.
Ἀφλεμμος, ος, ὁ, ἡ, Eustathio κωφός, segnis, ignauus: quasi ἀφλεβὴς τις ὤν, vide & βλεμμαίνω, in βλέπω.
Ἐπιφλεβος, venæ applicatus.
Μεγαλόφλεβος, cui magnæ sunt venæ.

Φ Λ Ε Ὤ, ῶ, nugor, φλυαρῶ, Hes. Eust. Suid. & Etym. ¶ Item plenus sum seu refertus, item fructu abundo, γέμω & δυνάμαι. Hes. & Etym. vnde φλοῦς dictus Bacchus apud Chios, vt credit idem Etym. & φλοῦν Bacchi epith. apud Ælian.
Φλεδών, ονος, ὁ, nugax: Suid. & Etym. Φλεδὼν, ωνος ὁ nugator, nugax, Suid. scribitur tamen etiam φλεδὼν de homine, apud Hes. & Eust.
Φλεδονάω, nugor, garrio apud Suid. & Etym.
Φλεδονία, ἡ, nugacitas, nugæ, ineptiæ: apud eosdem.
Φλεδωνία, ῶν, idem quod φλεδονάω, apud Hes.
Φλεδωνώδης, ης, ὁ, ἡ, nugax, nugo. Hipp. & Gal.
Φλεδόω, ῶ, nugor, λυρῶ Hes.
Φλεύκρος, ου, ὁ, nugæ: Etym. & Suid. Interdum &, nugator, nugax, stultiloquus: vt apud Synes. φλεύκρος γραῦς.
Φλευκρία, nugæ. φλυαρία. Suid.
Φλευκρώδης, nugator. Gal. apud Hippocr.
Φλευκρίω, ῶ, nugor, stultè loquor, apud Aristoph. in Nub. Legitur & φλευκρόω apud Hes.
Φλεύω, seu φλεύω, idem. Gal. apud Hippocr.
Φλύω, & φλύζω, idem cum φλέω, nugor illud apud Etym. & Suid. hoc apud Nicand. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ γὰρ μακέων, μανίας ὅσον μοῦνον φλύζων. ¶ Item, ferueo, bullio, ebullio feruendo seu bulliendo stridio. Hes. & Eust. Apud Hippocr. φλύζουσι Galenus exp. βλυόντας: & φλύει apud eundem, ὑγραίνει. Exponitur etiam, amburo.

¶ *Deriuata ex φλύω, nugor.*

Φλύος, nugax: Archilo. h. apud Eust.
Φλύαρος, nugæ ineptiæ, item res vanæ & futiles. Aristop. in Nub. Αὐτὰ γὰρ τὼ μόνω εἰσὶ θεοί, τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. Plut. symp. γ ὥστε καὶ δικαίως εἶναι τὰ φλύαρα. item nugator, nugax, stultiloquus, in Axiocho. Dicitur & φλύαρος λόγος, apud Plut. Φλυαρία, ἡ, idem quod φλέδων & φλευκρία. Plat. in apolog. ἀλλὰ πολλῷ φλυαρίαν φλυαρεῖν. Dicitur & de rebus futilibus, apud Luc.
Φλυαρέω, ῶ, nugor, ineptè garrio ineptio, blatero. Aristopha. in Vesp. ἄλλως φλυαρεῖτε. Interdum cum accus. vt apud Plat. de rep. l. 1. ἐὰν δὲ δὴ ἐξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, si talia nugeris, si tales nugas effutias.
Φλυαρωνικός, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax.
Φλύαξ, ακος, ὁ, iocosus, iocator, γελοιαστής. Hesych. interdum pro scurra poni putatur. Exponitur etiam, ebriosus, vinolentus Hes. (ου. apud Hesyc.
Φλυάκων, idem quod φλύω & φλύζω, nugor. Et pro eodem φλυάκ-

Composita.

Ἐπιφλύω, idem quod φλύω nugor, deblaterat Apollon. Arg. 1.
Τοῖα φάτις ἐπιφλύουσι μακάρεσσι θεοῖς Ἀλωιάδαις.
Καταφλυαρέω, ῶ, vt καταφλυαρῶ σου, adducius te deblatero. Apud Diog. Laert. μή τι σοῦ καταφλυάρωσι.
Περιφλύω, passim & vbique nugor: ex eodem.

¶ *Deriuata ex φλύω fermeo.*

Φλύσις, eruptio in cute ex superfluitate humoris qui est in corpore: Hippocr.
Φλύσσω, f. ξω, eructo: Hesyc.
Φλύκταινα, ἡ, tumor seu tuberculum in cute ex adustione, papula, vel pustula: Thuc. l. 2. Phil. de vita M. l. 1. Aristop. in Vesp. Pro eodem dicitur & φλυκτίς, apud Eust.
Φλυκταινώδης, ης, ὁ, ἡ, (q. d. pustularis) cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens.
Φλυκταινόομαι, ῶμαι, in pustulas erumpo. Dioscorides libr. 1. cap. 1314.
Φλυκτάνωσις, ἡ, pustularum eruptio.
Φλυκτωδής, ης, ὁ, ἡ, idem quod φλυκταινώδης. schol. Theocr. Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα. Hippocr.
Φλυδάω, ῶ, humesco, madeo, item flaccesco. Hippocr.
Φλυδαρός, ὁ, ἡ, humidus, vuidus, item flaccidus.

Composita.

Ἀναφλύω, idem quod φλύω, ferueo. &c. Il. φ. αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐς ἅλα κῦμα ἀναφλύσε. Ἀναφλύζω, idem.
Ἀναφλυκταίνωτος, ὁ, ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt seu non ejunpunt. Diosc.
Ἐκφλύζω, idem quod φλύζω. Ἐκφλύσσω, vnde ἐκφλύξαι apud Apol. Arg. l. 1. exp. ἐκπέσῃ.
Οἰνοφλυγής, ὁ, ἡ, qui vino bullit, qui vinum eructat, vinosus, ebriosus. Xen. & Poll.
Οἰνοφλυγία, vinolentia, ebrietas. Aristot. eth. 3. c. 1.
Οἰνοφλυγιῶ, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior. Deut. 21. & apud Poll. 6. c. 3.
Οἰνόφλυκτος, temolentus, ebrius. Basil.
Ὀλοφλυκτίς, idem quod φλυκτίς, pustula. Gal. apud Hippoc. Pro eodem dicitur & ὀλοφυγδών, apud Theocr. Id. 5. Ind. & adiec. ὀλοφύγδος, pustulosus: apud Nic. in Ther.
Περιφλύω, exp. amburo Aristoph. in Nub. (de fulmine.) Ἐκκαταφλύει βαλλων ἡμᾶς τοῖς ὀστράκοις ἀεὶ φλυ.
Ὑπερφλύζω, effervesco, inundo.

Φ Λ Ι Α, ᾶς, ἡ, poetæ antepagimentum, antæ. Alias est & vestibulum

lum simenque: vt etiam exponitur apud Theocr. Idyll.24. Καὶ αὖτε τὸν φλοιὸν In Plur. Φλοιοί, valuarum postes. vt apud Iosephum de Samsone. Τὰς πύλας αὐταῖς τε φλοιοῖς καὶ μοχλοῖς, ὅσα τε ἄλλα περὶ αὐτοὺς ἐκ ξύλων ἀρμόζουσι κατεσκευάσεν, valuas cum ipsis postibus & repagulis, siue pessulis. Apud Hippoc. φλοιοὶ (vt exp. Gal. in gloss.) sunt signa directa & ex aduerso depacta, item alibi vocat fulcimenta, quæ succulas vtrinque dispescunt. Sunt etiam scalarum firmamenta quæ gradus transuersarios per quos ascenditur vtrinque compingunt. * Grammatici annotant ἐκ τοῦ θλίβω fieri θλιβὶ & Æolice φλιβὶ, sicut φὴρ dicitur pro θὴρ.

ΦΛΙΔΑΩ, ῶ putresco, putrefio σήπομαι. Hesyc. ¶ Item rumpor laceror lanior. Plutar. in symp. Τὰ δ' ὑπὸ θηρίων δηχθέντα ζῶα ῥήγνυται καὶ τὰς ὄνυχας μελαίνεται καὶ περιχεῖται καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾶται καὶ ῥαγεῖται, rumpuntur, lacerantur. Laniantur. Sic Nican. in Ther. -μυδόεν τεκμηρεῖ τοῦ μα. Σύπτεται φλιδόωσα. ¶ Item rugat contraho. vt apud eundem. Ἀλθαίνει καὶ ῥηγνύτα ἐνὸς φλιδώσαντ' ἀλοιφῇ exp. rugas contrahentis præ obesitate.

Φλιδόωσα, fugæ vestium & sionis: Hesyc.

Φλιδάω, idem exp. διαπλίσσω διαῤῥῶ.

Περιφλιδάω. (comp.) idem quod φλιδάω, rugas contraho. Nic. in Alexip. Καὶ τε βοὸς νεοπηγὲς περὶ φλιδόωντος ἀλοιφῇ.

Φλίγεσθαι, &c. vide in Φλίγω.

ΦΛΟΙΟΣ, ῶ, ὁ, cortex. Il. α. ἐλέψας φόλλα τε καὶ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. φλοιὸς ἀπὸ πάχους ῥίζης.

Pro eodem dicitur etiam φλοῦς, & per contract. φλοῦς, vnde secus. φλοιοῦ apud Diosc. l. 3. c. 164. & in Hippiat. Metaph. dicitur de pelle: vt apud Nic. in Ther. (de serpentis exuuio) Εὖτ' ἂν ἀπ' ἀλλήλων ὀφεὶς φλοὸν ἀφέα βάλῃσι. Ponitur & φλοία pro φλοιῷ apud eundem Alexiph. pro cute, ἠχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλοὸς ἐνὶ ζωγρεῖ.

Φλοιώδης, ῶδες ὁ, ἡ cortici similis, corticis speciem præ se ferens: vt φλοιώδης ὕλη apud Aristot. Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile, vel quod parui momenti est. Exponitur & ἀλαζονικόν. apud Plut. in lib. πῶς ἂν τις αὐτὸν ἐπαινοῖ, &c.

Φλοιόω, decortico, corticem detraho: vnde partic. pass. φλοιωθείς, decorticatus: apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 16.

Φλοιωμός, ῶ, ὁ, decorticatio, corticis detractio seu exemptio: apud eundem hist. pl. l. 5.

Φλοιωτικός, q. d. decorticatorius: ad decorticationē pertinens vel aptus: vt φλοιωτικὴ τέχνη, apud Plat. Quidam horum themata φλοιώδεις, ῶ, νί, paruus cortex. [statuunt φλοιῶ.

Composita.

Ἀλίφλοιος, ῶ, ὁ, q. d. maricortex: aut salicortex: species roboris seu quercus: apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 9.

Ἀποφλοιόω, ῶ decortico, corticē detraho. Et metaph. exuo. Epigr.

Αὐτόφλοιος, ipsum corticem adhuc habens, nondum à cortice seiunctus: vt βάκτρον αὐτόφλοιον apud Theocr. Idyll. 26.

Ἄφλοιος, ὁ, ἡ, ὄ cortice carens, cortice priuatus. Theoph.

Δασύφλοιος, densum vel hirsutum & asperum habens corticem. epitheton castaneæ: apud Nic. in Alexip.

Ἔμφλοιος, corticem habens, cui cortex inest. Theoph.

Εὐθύφλοιος, exp. recticortex: species roboris: apud eundem hist. plant. l. 5.

Λειόφλοιος, lævem corticem habens: vt λειόφλοιον δ' ἐνὶ δρῦς. Basil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theoph.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ὁμόφλοιος, similem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui crasso est cortice. Diosc. l. 1. c. 12.

Περίφλοιος, deliberatus, decorticatus.

Περιφλοιόω. (q. d. circumdecortico) circumquaque decortico seu in circuitu. Diosc. l. 1. & Theoph. hist. pl. l. 9. c. 5.

Περιφλοιισμός. (q. d. circumdecorticatio) decorticatio quę fit circumquaque, corticis in orbem detractio.

Ῥεξίφλοιος, corticem habens disruptum seu rimosum. Basil.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex radicis speciem gerit. Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 8.

Ῥυτιδόφλοιος, cortices rugosos habens. Epigr.

Τανύφλοιος corticem habens longè protentum, i. longum, vt τανύφλοιος ἐλατὸς. apud Theocr. idyll. 26

Τραχύφλοιος, qui aspero & scabro cortice est. Theophrast. loco antè citato.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus quem aqua edit præsertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus. vt φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti. * Etymol. dicit esse vocem factam per onomatopœiam.

Πολύφλοισβος, [comp.] multo strepitu resonans: aut turbulentus: epitheton maris. Iliad. α.

Φλοιωμός, &c. vide in φλοιός.

ΦΛΟΜΟΣ, ου, ὁ, verbascum, herba qua pro elychnis vtuntur. Eadem dicitur & πλίμος, apud Aristot. hist. an. lib. 8. capit. 10. Apud Suid. φλῶμος, quæ & φλόος θρυαλλίς. ἀπὸ τοῦ φλοῦν. quasi φλόος.

Φλομίς, ίδος, ἡ, verbasculū. At φλόμος, herba quæ & ἔνοσις, Diosc. l. 3. c. 147. φλομίδες, autem, quam vlæ λοπιδίας Hesyc.

Φλόξ, vide φλέγω.

Φλοῦσι, &c. in φλέω.

Φλόος, in φλοιός.

Φοῖβος, &c. in φοίβομαι.

ΦΟΙΒΟΣ, ου, ὁ, purus, impollutus, castus. Hesy. & Etym. ¶ Item splendidus, lucidus. Hesyc. Sic Sol dicitur φοῖβος. ¶ Exponitur etiam, vaticinus, vaticinandi peritus, estque Apollinis epithetum. vt Il. α. ἔκλυε φοῖβε Ἀπόλλων.

Φοιβεῖος, & φοιβήϊος, ου, ὁ, ἡ, ὄ, phœbeus, phœbeius, ad phœbū pertinens: vt φοιβεῖος ἀλωάς. apud Eur. in Ioue. Fœm. gen. φοιβήϊος, ίδος, ἡ. phœbea. vt φοιβηΐς δάφνη. in Epigr.

Φοιβιτόλω, oracula edo: propriè Phœbi spiritu inflinctus, seu Phœbi numine afflatus. Hesyc.

Φοιβόσεια, ἡ. q. d. editrix oraculorum. Exponitur & purgatrix apud eundem.

Φοιβάς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica est seu vaticinatrix, vtq; ote Phœbi numine afflata. Eur. in Hec.

Φοιβάζω, vaticinor, Phœbi numine afflata aut afflatus. Item vaticinans dico. Lycophr. in Alex. Δαφνηφαγῶν φοιβάζεν ἐκ λαιμῆρ' ὄπα. Item purgo, abluo, vt apud Callim. hymno in lauacra Palladis, ἐφοίβασεν ἡ παρθένος Πάντα χελιδωφαγῶν ἀθέων ἀπὸ σώματα.

Φοιβαστικός, q. d. vaticinatiuus: vaticinandi vi præditus. Dionys. Long. Et fœm. φοιβαστικὴ, vates deo plena. Plut.

Φοιβάσιος, vaticinor. Item purgo, purifico, seu lustro. item orno & splendidum reddo. Hesy. & Etym.

Φοιβόω, ῶ, lustro, purgo, splendidū reddo. Apoll. Arg. 2. πανίσι δὲ ἑῷα γίγαντες Πάντα φοιβόωντες. Theoc. in eptem. Prol. Χεῖρας φοιβόωσα μύσσε, manibus vngendo nitidas reddit.

Composita ex φοιβάζω.

Ἀναμφοιβάζω, repurgo, ἀνακαθαίρω. Hesyc.

Ἀπεφοιβάζω, expurgo, ἀπεκαθαίρω.

Διαφοιβάζω, vaticinor: vnde præt. pass. διαπεφοιβάσθαι, apud Sophoc. in Aiace.

Προφοιβάζω, ante purifico. Nonn.

ΦΟΙΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum substantiuum est, interdum adiectiuum. ¶ Quum substantiuè accipitur, interdum de palma arbore dicitur: vt Od. ζ. Ἀπόλλωνος παρὰ βωμὸν Φοίνικος νέον ἁβρὸν ἀνερχόμεθον τανύσσας. Interdū sic appellatur huius arboris ramus, teste Poll. Sæpe eius fructus hoc nomine intelligitur: palmula. vt apud Herodot. Cuius fructus in palma adhuc florente pendentis inuolucrum φοινικὶς ἐλαία vocat Diosco. l. 1. c. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, spicam ferens loliō simile, ad palmulę maturæ colorem accedentem: de qua Diosc. l. 4. c. 43. ¶ Est & φοῖνιξ auis quędam: quę itidem à palmæ cuiusdam natura nomen accepisse putatur: de qua Plin. l. 13. cap. 4. & Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber, seu phœniceus color, qualis est palmulæ. Quidam expon. sanguineus: ad etymon alludentes, quo Eust. φοῖνιξ à φόνος dici scribit, significante αἷμα. vnde Hom. in hac signif. Il. δ. & Eur. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, instrumentum quoddā musicum à phœnicibus inuentum, de quo Athen. lib. 14. ¶ Dicitur sic & collyrium quoddam τραχυμαστικὸν, de quo Gal. & Act.

¶ Φοῖνιξ adiectiuum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens. item rutilus: vt apud Apollo. Arg. 1. - φοίνικι λόφῳ ὀπλαμάτων πήλιξ.

¶ Derivata à φοῖνιξ, palma.

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus, vt φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Diosc. l. 5. c. 40.

Φοινίκινος, ῆ, ῶν, idem cum φοινικίτης. Athen. l. 1. & 14.

Φοινικίνη νόσος. apud Hippocr. dicitur elephantiasis, forsan à colore palmæ fructus, vt existimari posse dicit Galen. in lex. Hippocr.

Φοινίκεος, & Ionicè φοινικήϊος: vt φοινικοῦς οἶνος, qui & φοινίκινος, & φοινικίνοις βίκοις, dolia palmeo vino plena, apud Herod.

Φοινικών, ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος, & per contract. φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Aristot. de col. & meteorol. l. 3. Apud Xen. & alios, φοινικοῦς χιτῶνας. Sic apud Plut. in Numa φοινικοῦς χιτωνίσκους. Et φοινικοῦν ῥάκος, apud Diosc. l. 3. c. 104.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo purpuraseo.

Φοινικόεις, εντος ὁ, idem quod φοινικοῦς: vt φοινικόεντα χλαῖνα. Od. ξ. & λίνα φοινικόεντα, apud Hesiod. in Asp.

Φοινικίς, ίδος, ἡ, vestis phœnicei coloris seu punicei, puniceus amictus. Exponitur etiam, purpurea vestis, purpureus amictus, ob coloris affinitatem. Xenoph. pæd. 6. ἐν δὲ φοινικίς τε πάσα ἡ στρατιά. item pro panno puniceo. apud Aristophan. in Pluto. Item φοινικίδες pro tapetibus puniceis seu purpureis, apud Æschin.

Φοινικωτὸς, ή, ὸν, puniceo colore inficio aut etiam purpureo.

Φοινικόεντοειδὴς, ὁ, idem quod φοινικόεις. Il. μ. φοινικόεντα δ' ἄρα τοῦ γε φέρον ἐνὶ χερσὶν ἕκαστος πλωτῆρες.

Composita.

Ἐπιφοινικίζω, q.d. superpurpurasco. in superficie ad colorem purpureum seu punicum vergo. Aristot. de col.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Mytepl. expon. spatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis involucrum.

Ὑποφοινικίζω, q.d. suppunico, suppurpurasco.

Ὑποφοινικόω, idem: vt ὑποφοινικούμενα φύλλα apud Dioſc. l.3.c.78. folia in punicum colorem vergentia.

Pertinentia ad Φοῖνιξ ſignificans ruborem aut colorem ſanguineum.

Φοινικόεις, rubefactus: vt Αἵματι φοινικόεις, ſanguine cruentatus, apud Heſiod in Aſp.

Φοινίσσω, rubefacio, ſanguine inficio, cruento: vnde apud Lipan. de Marte, γλῶττα φοινίσσων κ χρωννύων πόλεμος. Et in paſſ. apud Theoc. Idyl. 24. Αἷμα δ' ἐφοίνισσε. Sic Bion in epitap. Adon. de Venere, Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοίνισσε, pectora rubeſiebant. Apud Eur. in Iph. Aul. αἰσχύνας φοίνισσω, exp. rubore ſuffundo.

Φοίνιγμός, ὁ, q.d. rubefactio. Peculiariter apud eundem ſic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: vt apud Ægin. l.3.

Φοίνιξις, idem quod φοίνιγμός, rubefactio.

Ἐκφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eur. in Phœn. πόλει δ' ἐν χλαῖς τίνουσιν ἐξεφοίνισσον ποδί ὤν.

-ΦΟΙΤΑΩ, ῶ. F. ήσω. P. ησα, ito, ventito. Interdum peculiariter dicitur de diſcipulis ad præceptorem aut ad ſcholam diſcendi cauſa ventitantibus: vt apud Ariſtop. Διὰ σε φοιτῶν δεῦρ' εἰς διδασκάλου μεμαθηκώς, ad me ventitate, diſcendi cauſa. Dicitur etiam φοιτῶν εἰς διδασκαλεῖον, apud Xen. Pæd. 1. & φοιτῶν εἰς τὸ διδασκαλεῖον, apud Plut. in Camillo. ¶ Item ſimpliciter, ventito ad aliquem, eo, venio, accedo, Plat. de rep. l.1. δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοιτᾷ εἰς πᾶσι φίλος. Et de reb. inanimis: vt apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, crebri nuntij afferebantur. Apud Herod. l.1. φοιτῶν εἰς ὁμιλίαν, crebri nuntij afferebantur. Apud Herod. l.1. φοιτῶν εἰς ὁμιλίαν ἀνδράσι, exp. cum viris coire. Sic & apud Plut. in Per. τοῦ Περικλέους γυναῖκες εἰς τὸ αὐτὸ φοιτῶσαι δεῦρο ἔχουσι, cum Pericle coeuntes. ¶ Item inſanio, furo: vt refert Euſt. ex veteribus, apud Soph. in Aiace, φοιτᾷ τ' ἀνδρὸς μανιάσιν νόσοις. * Euſtathius ex veterum autoritate tradit φοιτᾷν eſſe factum ἐκ τοῦ φορεῖν, vel ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipſa actio itandi ſeu ventitandi. Xen. Hellen. 1.

Φοιτητής, οῦ, ὁ, q.d. itator, ventitator: peculiariter dicitur de eo qui ad præceptorem, ventitandi diſcipulus.

Φοίτης, οῦ, ὁ, præco, παρὰ τὸ φοιτᾷν πανταχοῦ. Heſyc.

Φοῖτος, οῦ, ὁ, inſania, rabies. Euſt. & ſchol. in Aiace.

Φοιτάς, ἀδος, ἡ, inſana, furioſa. Item vaga: Epigr. l.3. φοιτὰς ἀμπελίς. Item meretrix.

Φοιτάλεος, α, ὸν, ὁ, ἡ, inſanus, furioſus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele) Μαιμᾷς ὠρείας φοιτάλιν. Dicitur & φοιτάλιν, apud Apoll. l.4. & apud Moſch. idyll. 2.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω. Homer. hymn. in Bacch. φοιτίζεσκε καθ' ἑλίκας ἐνιαύσιος.

Composita.

Ἀερφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans.

Ἀναφοιτάω, ῶ, redeo, rurſum eo, repeto: vt εἰς ἡμέρας ἀνεφοίτησεν apud Herodot.

Ἀνοφοίτος, ὁ, ἡ, ad ſuperna vadens, ſupernapetēs. Phil. de mūdo.

Ἀποφοιτάω, abeo, abſcedo, non frequento. Philoſtr. ἀπεφοίτα τῆς ἐκκλησίας. ¶ Item morior.

Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, diſceſſus. Heſyc.

Προαποφοιτάω, (dec.) præmorior: vnde προαποφοιτήσας, præmortuus eſt, apud Plut. in conſol. Apoll.

Διαφοιτάω, dimagor, peragor ſeu peruado, i. percerebreſco. Plut. in Fab. ἐρρωμένος μέχρι νῦν διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. Herod. l. 7. οἱ δὲ διεφοίτησαν ταῦτα.

Εἰναλίφοιτος, marinagus, in mari vagans, ſeu per mare.

Εἰσφοιτάω, ſiue ἐσφοιτάω, ingredior, introeo: aut ſæpe ingredior: Eurip. in Androm.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo. Laërt. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας.

Ἐκφοίτησις, egreſſio.

Ἀνεκφοίτητος, (dec.) non prodiens.

Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plut. & Herodian. Item ventito ad aliquem, audiendi cauſa. Item viſo, Plutar. in Dion. Item peruado, peragro: apud Thuc. Item in mentem venio: apud Damaſc. Item conſuetudinem ſupra habeo: apud Herodian.

Ἐπιφοίτησις, acceſſus, aduentus. Areop. Item ipſa actio ſupeniendi.

Ἠερφοιτάω, per aërem itans, aërem frequentans. Phocyl. Ἠερφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur. Il. β. & τ.

Ἡμερόφοιτος, interdiu oberrans. Baſil.

Ἠνεμόφοιτος, per aëra vadens, aërius.

Καταφοιτάω, aduenio ex aliquo loco deſcendens, deſcēdo. Herod.

Νυκτίφοιτ' ἐνύπνια, nocturna ſomnia. Aeſchyl. in Prometh.

Ὁμόφοιτος, qui ſimul it, comes. Nonn.

Ὀρεσφοίτης, montiuagus, qui montes peerrat, & in iis verſatur: Suid. Pro eodem dicitur & ὀρεσσιφοίτης. Et fœm. ὀρεσσιφοῖτις, montiuaga. Epigr. l.2.

Ὀρθρεσφοίτης, qui matutinus aduenit. Suid.

Οὐρανοφοιτάω, per cœlum gradior in cœlo verſor. Heſyc.

Οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.

Περιφοιτος, qui circumit, qui circumagatur. Nonn.

Συμφοιτάω, vnà ventito. Peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitant ad ſcholam, ideóque exp. ſum condiſcipulus. Poll.

Συμφοιτητής, condiſcipulus. Phal. in ep.

Ὑψιφοίτης, altigratus: alta percurrens, ſeu peruadens. Exponitur etiam, qui animo eſt elato & ſuperbo. Suid.

-ΦΟΛΙΣ, ίδος, ἡ. ſquama *qualis eſt ſerpentis*. Opp. de ven. l.3. βοῶν φολίδ' ἐστὶν ὁμοῖαι. Ariſtot. hiſt. an. l.2. ὥστε φολίδας ὥστε τρίχας ἔχουσι εἰ ὄφεσι. Dicitur & φολὶς ἡ χαλκοῦ, ſquama æris apud Hippoc. in lib. de viſu. * Etymologus ex λεπὶς ortum eſſe dicit, mutatione facta & tranſpoſitione literarum. ¶ Exponitur & πτίλωμα apud Apoll. ¶ Sic etiam dicuntur paruæ pennæ ſeu plumæ, quoniam ſquamis ſunt ſimiles. Etym.

¶ Αἱ φόλλεις, εων, ὁ, dicitur obolus, teſte Suid. & Euſtat.

Φόλλεις, dictæ fuerunt aſpritudines quædam cutis, quales ſunt ſcabioſorum.

Φολλικώδης, exp. ἐφολιδώδης, λεπιδώδης. Etot. in lex. Hippoc.

Φολιδωτός, ή, ὸν, ſquameus, ſquamatus. Ariſt. de part. an. Apud Ach. l.9. φολιδωτὸς θωρὴξ ſquameus thorax, ſeu ſquamea lorica.

Φ. λεός: vide in comp. ex Ἑλκω. Φοιτᾷ, &c. in φοιτω.

ΦΟΞΙΝΟΣ piſcis quidam apud Ariſtot. hiſt. an. l.6.

-ΦΟΞΟΣ, ή, ὸν, cuius caput eſt acutum & veluti turbinatum. Il. β. de Therſite. φοξὸς ἦλθε κεφαλήν. * Dicitur quaſi φαεξός, vt ſit φαὸς καὶ φάος ἐξοχὴ ὀφθαλμῶν, inquit Athen. l.11. Etymologus tamen φοξὸν hominē denominari ſcribit ἀπὸ τῆς ἐπιμηκοῦς ἀγγείου τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ· ὅπερ καὶ φωτός, τινὲς δὲ πυρὸς ἀξυμβόλου.

Φοξότης, ητος, ἡ, eſſe φοξοῦ, παθεῖν τὴν φοξότητα. Euſt. Il. β.

Φορά, &c. vide in φερω. Φορβή, &c. in φέρβω.

-ΦΟΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, idem quod κιθάρα, cithara. Il. α. Τόσσον δ' ἐν μέσσοισι πάις φορμίγγι λιγείῃ Τερπόμενος κιθάριζε. * Scribit Euſt. videri deductam eſſe hanc vocem παρὰ τὸ φορεῖσθαι, quod per ſyncopen dicitur pro φορεῖσθαι. Etymol. autem diei tradit παρὰ τὸ φορεῖν ἄδειν τὰς εἰρεσίας, quaſi φορεσιμίγξ. Primo enim loco ſolitum fuiſſe Apollinem citharam pulſare, deinde Muſarum cantum carmina fuiſſe ſubſecuta.

Φορμίζω, citharam pulſo, cithara ludo. Od. α.

Φορμιστής ſeu φορμιγκιστής, citharœdus Epigr.

Composita.

Ἀνεξιφόρμιγξ, ὁ, ἡ, dominans citharæ, poteſtatem habens in citharam: vt ἀνεξιφόρμιγγες ὕμνοι, apud Pind. in Olymp. Ode. 2.

Δυσφόρμιγξ, infeliceſ habens citharam. Apud Eur. in Iph. Taur. δυσφόρμιγγα ἄτας, exp. luctuoſam calamitatem: quaſi quæ lamentabili & infauſtæ citharæ ſono ſit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, ſeu εὔφορμιγξ, pulchram citharam habens. Et ſubſtantiuè, pulchra cithara. Epigr.

-ΦΟΡΜΟΣ, οῦ, ὁ, ſporta, ſoleis, calathus, nexus vitium, ſeu plectma ex iunco, ſparto, & id genus aliis. Heſiod. in Erg. Οἴκῳ δ' ἐν φορμῷ πάντα φέρει δ' ἐν θαλάμῳ. Interdum ſic dicitur regeſ, ſeu ſtorea. vt apud Ariſtoph. in Plut. φορμὸν ἐξελκυστίζεσθαι λαμπῶν. Sic & apud Ariſtot. rhet. 2. & Polyb. ¶ Pollux tradit eſſe τὸ ἀγγεῖον ἀνθρακῶν, quod dictum ſit & λάκκος. ¶ Dicitur eſſe & menſura quædam frumenti, apud Lyſ. * Deducitur à φέρω, teſte Euſt. & Etym.

Φορμηδόν, in modum ſportæ ſeu corbis: vel in modum regetis ſeu ſtoreæ. Thucydid. lib. 2.

Φορμίον, (ſeu φόρμιον) τό, item φορμίσκος, & φορμίσκιον, item φορμίς, ίδος, ἡ, ſportula vel corbula. Item regeſcula, parua ſtorea. priora duo apud Etym. & Heſ. poſtremum apud Ariſto in Veſp. & Ariſtot. hiſt. an. l 5.

Φορᾶ, &c. in φερω.

ΦΟΡΤΟΣ, ου, ὁ, onus, * dictum quaſi φερτός, παρὰ τὸ φέρειν. Propriè de nauis onere dici traditur: vnde & Heſiod. in Erg. iubet νῆα θοὴν ἐλκειν ἐς ἁλιαίαν, ἵν' ἂν τὸ φόρτον ἀγάμενος ἐνταμόῃσθε. Sic apud Plut. in Lyc. φόρτῳ ἐμπορικῷ. Dicitur tamen de quobis onere, & metaphoricè de re molefta & odioſa. Item apud Ariſtop. in Plut. ſic nominatur importuna moleſtiaque ſtriſo. Ἐστιν δὲ ἡ φόρτος ἐκφύγειν μόλις ἀεί.

Φορτίζω, ίσω, ὁ, baiulus. Poll.

Φορτίον, τό, onus, ſarcina, propriè, quæ naui imponitur. Heſiod. in Erg. Interdum τὰ φορτία, expos. merces: vt apud Ariſtoph. in Veſp.

Vesp. Metaphoricè apud Demost. in orat. ad Philippi epist. μεῖζον φορτίον ἢ κατ' αὐτὸν ἀφαίρουν.

Φορτικός, oneratus: vt φορτικὸν πλοῖον, Thuc. Item metaph. gravis, odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Ant. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: vt κωμῳδία φορτική, apud Aristop. Item fastus, arrogans, insolens. Demosth. in Temocr. ἵνα μὴ τὰ φορτικὰ εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item arroganter, insolenter. Plut. & Synes. [rhet. 2.

Φορτικότης q. d. odiositas & tædiositas. Itē arrogantia. Arist.

Φορτικεύομαι: idem quod ἐκφυσῶμαι.

Φορτὶς ναῦς, oneraria navis. Od. ε.

Φορτίζω, onero. Lucæ 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Apud Hesiod. in Erg. μείονα φορτίζεσθαι, exp. minora vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo: vt ἀσφορτον. Ἀναφορτίζεται, dicitur onus quod in humeros tollitur asportandum: vnde ἀνεπιφορτίζεται, is dicitur metap. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris, eíque ab eo asportatus velut mercium onus. Soph. in Antig.

Ἀντιφορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto: *mercium* i. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto. Demost.

Ἀπεφορτίζομαι, onus abiicio, onus executio: exonero. Hesyc. Item excuso velut onus. Synes. ἀποφορτισάμενος τὴν ἀπλεξίαν τῆς ἀναγκαίας φορᾶς.

Ἀποφορτὶς ναῦς, navis cum ipso onere & mercib. Plut. in lib. περὶ δίκης.

Βαρυφορτος, cuius onus est grave, onerosus: vel valde onerosus & ponderosus.

Ἐκφορτίζομαι, idem cum Ἀπεφορτίζομαι.

Ἐπιφορτίζω, onero, onus impono. Ioseph. Ἐπιφορτίζομαι, Idem. Greg. Et metaph. molestiam exhibeo seu negotium. schol. Aristoph. Item in humeros tollo, gesto.

Καταφορτικὴς, onerosus: vehemens. Hesych.

Μυριόφορτος, cuius onus est infinitum. In Epig. μυριόφορτος ναῦς, exp. onus onerariæ: q. d. infinita vehens onera.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. Pol. Exponitur &, præter onus impono, oneri onus addo.

Πολυφορτος, cui multum oneris est, qui multo premitur onere seu pondere: vt πολυφορτος ἀπήλιος, apud Mosch. Idyll. 2. & Theocr. Idyll. 19.

ΦΟΡΥΩ, & φορύω item φορύσσω, pinso, subigo. Item misceo, turbo, farinam subigentis more confundo. Item fœdo, polluo, Op. π. φορύξας αἵματι πολλῷ.

Φορυσσομαι, misceor, turbor, &c. Od. χ. Σίτός τε κρῖά τ' ἐπὶ φορύσσετο, inquinabantur.

Φορυτὸς, quisquilæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis aridis, apud Athen. & Aristot. hist. an. l. 9. Expon. &, congestitia confusa materia, congeries, colluvies. Item fœnis ex congestis stramentis vitilibus ad πλέγματα. Aristop. in Acharn.

Φύρω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Αἱμεφόρυκτος, ὁ ἡ ὁ, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. υ.

Ἀποφορύσσω, subigo in modum farinæ. Item commisceo. Hippoc. γυναικ. l. 1. & 2.

Ἄφορυκτος, impollutus, non inquinatus. Epig. l. 1.

Φοῦς, vide φῶς in φαίνω, luceo.

Φράγμα, &c. in φράσσω.

ΦΡΑΖΩ, (F. σω, P. κα, Aor. 2. ἔφραγον, præt. med. πέφραγμαι) dico, memoro, commemoro, expono. Od. λ. ἔφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ἔνθα φράσε Κίρκη. Od. γ. ἐπεὶ ἦ τοι αὐτὸς Ὀδυσεὺς Πύφραδ' ἅπερ τελέει. Demost. Olynth. 1. φραστέον τοῖς ἐμοὶ τί τὸ πολιὸν ἔτ' αὖθ' ἵκαν. Exponitur etiam, iubeo: vt apud Thucyd. l. 6. ὁ δὲ τοῖς ὑπηκόοις φράζει τοῖς θυλῆ ἐκκλησιάζειν. valere iubens. Item indico, nuntio. Lys. ἡ δὲ θεραπαινὶς ἐξεφοίτα με φράζουσα ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς ἔχοι. * Deducit Eust. à φάω, dico: vnde primò fiat φάζω, & epenthesi literæ ρ. φράζω.

Φράζομαι, dicor: vnde part. πεφραγμένος, pro πεφρασμένος, dictus. Item animo verso, consilium ineo. Item delibero, statuo seu perpendo, cogito. Item animaduerto, deprehendo. Il. σ. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθαι φίλοι. Od. ν. φράζεσθαι μνησάμενοι ὀλέθρου, consilium agitare de internecione procorum. Il. ψ. Πρῶτος δ' Ἐδομενεὺς Κρητῶν ἄρχος ἐφράσατ' ἵππους, animaduertit.

Φράσσων seu φράσσων, consultus, circumspectus, solers, inuidum &, peritus. Il. τ.

Φρασσμοσύνη, consilium, prudentia. Item scientia, peritia. Hesiod. in Erg. (Eust.

Φράσις, εως ἡ, eloquutio, phrasis. Item genus loquendi: apud

Φραστὴρ, ῆρος ὁ, eloquutor, indicator, explicator. Xen. Paed. 5. & Plutarc. Item φραστῆρες, dentes septeni in pueris. schol. Aristoph.

Φραστικὸς, vi loquendi valens. Diog. Laert.

Φραστὺς, idem quod φράσις. Item consideratio consilii. Hes.

Φραδμοσύνη, prudentia: apud eundem. Φραδμὼν, ὁ ἡ ὁ, consultus, prudens. Il. ω. Φραδμὼν ὅ τοι οἶκον ἔχει τόνδε τε τοῖχον.

Φραδμῶς, prudenter. Item diserte, apertè. Hesyc.

Φραδμόω, dico. Hes. Φραδμάω, interpretor, enuntio. Idem.

Πεφράδω, idem quod φράζω: ex cuius præt. med. formatum est sicut πεπλήγω ex πέπληγα, teste Eust. Il. τ. Καὶ τινά τοι πάρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Sic & apud Hesi. ἐπέφραδε τιμάς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντιφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Ἀντίφρασις, figura Gram. qua bellum dicitur quòd minimè sit bellum. &c.

Ἀπόφρας, ἀδος ἡ, vnde ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies: quasi μὴ εἶναι τε ἔσται φραζέσθαι. Luc. in Pseud. Plut. in Cam. ¶ Item ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel sceleratæ, per quas capitis supplicio afficiendi, & piacula educuntur: apud eundem in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶ Item ἀποφρὰς ἀνθρωπος, sceleratus homo & nefandus, apud Synes.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edisseru, describo, commemorando singula, & oculos ponendo.

Ἔκφρασις, enarratio, descriptio quasi ob oculos ponens id quod narratur. Aphthon.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate prædius & describendi. Τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi, conceptus mentis. Laert.

Ἀνέκφραστος, (*dec.*) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ἐπιφράζω, indico: vt ἐπέφραδε τιμὰς, indixit honores, apud Hesiod. quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ἐπιφράζομαι, excogito, commiscor. Od. ο. & apud Herodot.

Ἐπιφράδμων, consultè, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀνεπίφραστος, (*dec.*) qui excogitari non potest, quem comminisci non licet. Simonid. in vitam humanam, μυρία βροτοῖσι κύριος ἐπιφράσσαι δύναις. Καὶ πάμπαν ἔστι.

Καταφράζομαι, considero, perpendo, animaduerto. Hesiod. in Erg. ὑμεῖς δ' καταφράζεσθε καὶ αὐτοί. Τοῖσδ' ἐπίκλυε.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. lib. 2. Item aliam orationem (aliùs linguæ) transfero, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι, postea considero, & in animo verso. Il. π.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus siue in aliam formam: apud Plutar. in lib. vtrum Athenienses, &c. Item interpretatio.

Μεταφραστὴς, qui metaphrasi vtitur, interpres. Μεταφραστικὸς, qui habet metaphrasin seu metaphrastes formam.

Παραφράζω, q. d. loquor iuxta, loquor iuxta ea quæ alius dixit & velut orationis eius vestigiis insistendo: eodem sermone vtens aliquid latiùs & explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio qua aliquis sermone eodem vtens aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 10. c. 5.

Παραφραστὴς, qui vtitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus explico id quod vno aut pauciorib. est dictum. Dion. Halic. ¶ Item considero, perpendo. Nic. in Ther. Ἔργα δ' ἐ τοι εὖ περιφράζου φαλάγγῃ.

Περίφρασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua vtimur periphrasi.

Περιφραδὴς, scitus, peritus. Hom. hymn. 1. in Merc.

Περιφραδέως, scitè, peritè, seu itè. Od. ξ.

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior: vnde προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus: vt προπεφραδμένα ἄεθλα. Hesiod. in Erg.

Συμφράζομαι, simul consulto, simul delibero. Item mecum reputo. Il. α. συμφράσσασθαι βουλὰς Ἀργείοισι Θέτις.

Συμφράδμων, ὁ ἡ ὁ, qui vna consilia agitat consiliarius. Il. β. Exponitur &, vnanimis, concors.

Ὑποφράζομαι, animaduerto vel subanimaduerto: vnde ὑποφραδθείς, apud Apoll. Rhod.

Composita sine præpositione.

Ἀεφραδὴς, ἐς ὁ ἡ ὁ, valde manifestus: vt εὖμα ἀεφραδὲς. Il. ψ.

Ἀεφραδέως, valde apertè, admodum euidenter, Theocrit. Idyll. 26.

Ἄφραστος, vel ἀφράδμων, ονος, ὁ ἡ ὁ, inconsultus, inconsideratus, imprudens. Hes.

Ἄφραδὴς, ὁ ἡ ὁ, idem: Od. β. Ἄφραδέως, inconsultè, inconsideratè imprudenter, stultè. Il. ψ.

Ἀφραδίη, & Ionicè ἀφραδέη, inconsiderantia, imprudentia, inscitia, temeritas. Interdum cum genit. vt Il. β. ἀφραδίη πολέμοιο, imperitia belli.

Ἀφραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio. Il. ι.

Ἄφραστος, ον, ὁ ἡ ὁ, non dictus, vel non dicendus: Suid. Item qui dici nequit, ineffabilis. Soph. in Trach. Item incogitatus, improuisus, inexpectatus, vt ἄφραστος κακὸς, Eurip. in Hippol.

& ἄφρασιν ἐλιθρεν, Apoll.Arg.2. Apud Nicand. ἀφρασι γελόωσι, exp. ἀλογίστως, dementer.

Ἀφράσως, ex improuiso, præter expectationem; item inconsiderate, apud Soph.

Ἀφρασύς ύς, ή, idem quod ἀφραδία Suid.

Ἀφράζω, desipio, Hippoc.

Δολοφραδής doli cogitator: dolos animo versans. Hom.hymn.1. Merc. Ὦ πόπον ἀπιροπβλιτὰ δολοφραδές.

Δυσφρασ ής, ό, ἡ, qui vix explicari potest.

Εὐφρας ής explicatu facilis, pronuntiatu facilis. Aristot.rhet. 3. Item pro δίγνως ής, & certus: Dionys. de sit. orbis.

Εὐφραδής, clarus, manifestus. Hesych. Item bene differens. disertus. (item clarè.

Εὐφραδίω, eleganter, prudenter, item decenter, ornatè. Od.

Εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi.

Θεοφράδμων, qui ex Deo loquitur. Phil. de vita Mos. l. 3.

Θεοφραδής, à Deo pronuntiatus: vt θεοφραδὲς μῦθος, apud Nõ.

Θεοφραδία, consilium diuinum, oraculum Hesych.

Κακοφραδής, mala cogitans & machinans. Il. χ.

Κακοφραδία, malum consilium. Nicand.

Ὁμοφράδμων, qui vnà cum alio consultat, consilij particeps. Item vnanimus, concors. Plat. in ep.

Ὁμοφραδής, idem. Nonn.

Πολυφράσμων seu πολυφράδμων, valde consultus, valde consideratus, valde prudens. Apoll. Rhod.

Πολυφραδής, idem. Simonid. in Iamb. de mul.

Σεισαλαμοφρασ ής, ή, ό, qui de assulis loquitur seu de rebus subtilibus, nugatorias subtilitates effutiens.

ΦΡΑΣΣΩ, siue φράττω. F. ξω, P. χα. sepio, munio. Herod. Τεῖχος ἐκ φράξας τὸ τεῖχος τῶν πόλιν. Idem πανοπλίᾳ φράσσοντες αὐτὸς, armatura muniti. ¶ Item obstruo, obturo, vt Hebr. c. 11. ἔφραξαν στόματα λεόντων. ¶ Exponitur etiam, addenso, constipo apud Hom. Il. Φράξαντες δόρυ δόρυ.

Φράσσομαι seu φράττομαι, sepio, munior, obstruor, obturor. vnde particip. πεφραγμένος, (sine adiectione) munitus & instructus ad bellum. Et φραχθεὶς munitus. Il. ρ. Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν.

Φράγμα, τὸ, sepimentum, septum sepes. Expo. etiam, maceria, vallum item munimentum: vt in Epig. cornua cerui dicuntur. Φράγματα μετόπων. Apud Athen. l. 4. λάθρα καὶ μηχανὰς σχαδόντων ἢ φραγμάτων, quidam exp. per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabellatis.

Φραγμός, ῶ, ὁ, idem quod φράγμα, sepes. apud Plut. in Per. & sæpe in nouo Test. ¶ Ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo atque acies, vt scribit Paul. Ægin.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens: vel spimentis idoneus: vel qui circa sepes nascitur: apud Diosc. l. 1. c. 121.

Φρακτός, ῶ, ὁ, septus, munitus. Pro eodem per hypethesin literarum dicitur φαρετός, Etym.

Φρακτικός, idem quod καταφρακτός, de quo in καταφράσσω.

Φρακτήρ, ῆρος, ὁ, sepes.

Φράγνυμι, idem quod φράσσω, vnde apud Suid. ἤδη τινὰς τοὺς δοκοφρυκτοὺς τοῖς ὄνοις φραγνύντες.

Σφραγὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνάφράσσω aperio & explico quod septo clausum erat. Hesyc.

Ἀντιφράσσω, & ἀντιφράττω, q. d. contrà obstruo: oppono aliquid quod obstruat & obturet. Exponitur & simpliciter, obstruo: apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει ἡ σκλήρυνσις διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γλῶτταν αὐτῷ.

Ἀντίφραξις, q. d. obstructio quæ fit contra, oppositio alicuius quòd obstruat. Exponitur etiam, interpositus: vt ἡ ἔλευψις τῆς σκλήρυνσις dicitur fieri διὰ ἀντίφραξιν ὑπὸ γῆς, apud Aristo. post. an. l. 1. c. 7.

Ἀποφράσσω, seu ἀποφράττω, obstruo, obturo, interseptio: vt ἀποφράττει τὸ στόμα, apud Basil.

Ἀποφράγνυμι, seu ἀποφραγνύω, idem. Item communio veluti septo: quæ in signif. passiuum etiam legitur apud Soph. in Antig. κἀποφράγνυ ᾗ κύκλῳ τὸ φράγμα.

Διαφράσσω, siue διαφράττω, interseptio, septo interiecto separo & discludo. Herod. l. 2.

Διάφραγμα, q. d. interseptimentum: quod interseptis, seu interseptiendo discludit. Thuc. l. 1. Poll. l. 2.

Διαφράγνυμι, & διαφράγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo, Plut. in Cam.

Ἀδιάφρακτος, (dec.) non interseptus. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 8.

Ἀδιαφράκτως, nullo interiecto septimento, nullo discludente septo, apud eundem hist. pl. l. 6. c. 5.

Ἐκφράττω, idem quod ἀποφράττω, obstructione libero, obstructiones amoueo. Dioscor. l. 3.

Ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos. apud Gal.

Ἐμφράσσω, vel ἐμφράττω, obstruo, obturo, Athen. l. 5. Item interseptio, vt ἐμφράττει φ γυμόν. Gal. Item infercio. Æsch. ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τοῖς κῆν σὺ τιμωρίας.

Ἔμπραγμα, & ἐμπραγμός, obturamentum: septum, obex.

Ἔμφραξις, obturatio, obstructio: peculiariter obstructio aurium seu morbus aurium obstructarum. Hesyc.

Ἐμφρακτός, obstructus, obturatus, septus, munitus. Ἐμφρακτικός obstruendi facultate præditus.

Ἐπιφράσσω, vel ἐπιφράττω, obstruo, obturo. Basil.

Ἐπίφραγμα, obturamentum. Hesyc.

Καταφράσσω seu καταφράττω, munio. Et specialiter, armis munio.

Καταφράττομαι, munior: vnde ἵππος καταφραγμένος, apud Plut. in Alex.

Καταφραγμα, τος, munimentum.

Καταφρακτός, circumquaq; armis munitus: cataphractus: vt καταφρακτοὶ ἱππεῖς, apud Herodian. lib. 8. qui & absolutè καταφρακτοὶ dicuntur apud eundem l. 4. Liuio, equites loricati.

Καταφρακτὸς ναῦς, nauis quæ tecta est & cõstrata, vt magis sit munita. Polyb. Sic καταφρακτὰ πλοῖα, apud Thuc. l. 1.

Ἀκατάφρακτος, (Dec.) qui non est καταφρακτός: vel ἀκατάφρακτος ἱππεύς, in lib. de vocab. milit.

Παραφράσσω, seu παραφράττω obsepio, obstruo. Herodia. l. 4. & 6

Περίφραγμα, septimentum munimento alicui additum seu circundatum. Thuc. l. 4.

Περιφράσσω, seu περιφράττω, circumsepio, circumuallo.

Περίφραγμα, septum quo aliquid circundatur. Poll. l. 1.

Περιφραγμός, idem.

Περιφρακτός, circummunitus, circumseptus.

Συμφράσσω, (Dec.) vnà circumsepio, vnà circũmunio.

Προφράσσω, seu προφράττω, ante sepio vel munio, i. ante aliquem locum.

Πρόφραγμα, septum alicui loco prætentum. Aristo. œcon. 2. Item locus ante sceuam. Hes. Et generaliter, propugnaculum, tutamen. Polyb.

Συμφράσσω, consepio, communio.

Composita ex φρακτὸς, sine præpos.

Ἄφρακτος, ὁ, ἡ, non septus, non munitus: vt ἄφρακτοι οἰκίαι, & ἄφρακτον στρατοπέδον, apud Thuc. Et cum genit. ἄφρακτος φίλων, apud Soph. Eurip. in Hippol. ἄφρακτος ἔρκεσι, exp. non obstructus intramentis. Item ἄφρακτος, non obstructus.

Δρύφακτος, vel δρύφακτον, tabulatum sepes, cancelli. Peculiariter sic Athenis dicebantur cancelli eius loci in quo senatus iudicabat. Poll. & Hes. quasi δρύφακτον, seu δρύφακτα, ἀφ' ὧν τὸ πρὶν δρυσὶ φράττουσι, τουτέστι ξύλοις.

Dec. Ἀδρύφακτος, δρυφάκτου, & cancelli non munitus. Item iudicio carens: quoniam iudicij locus Athenis δρυφάκτοις sepiebatur. Hes.

Κατηδρυφάσσω (pro κατηδρυφράσσω) δρυσὶ καταφράσσω. Et generaliter munio.

Ναυφρακτος, nauibus septus, nauibus armatus & munitus: vt ναυφρακτον στρατόπεδον, apud Eur. in Iph. Aul. Accipitur & pro ναυφρακτος στρατός, apud Aristoph.

Ξυλόφρακτος, lignis septus seu circumseptus.

Φραστήρ, φραστικός, vide in Φράζω.

ΦΡΑΤΡΙΑ, seu φατρία, ας, ἡ, cutia φατρίαι, dicuntur conuentus quidam hominum aut conuenticula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariáque communiter habentium, teste Bud. apud Arist. in polit. Athenis sic dicta fuit tertiæ tribus pars, quã populus in quatuor diuisus erat, vt tradit. Poll. l. 8. Isocr. orat. de Pace. τὰς ἓξ φατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ λεξιαρχικά. Sic & apud Æschin. in orat. de malè gesta leg. Idem Bud. τὴν φατρίαν dictam scribit ἀπὸ τοῦ φράτορος, à puteo, quòd qui erant eiusdem φατρείας, communi puteo vterentur. Otius verò φατρείαν, apud Etym. hominari vult quasi πατρείαν, à πατὴρ, mutato γ in φ.

Φρατρικὸς, curialis, ad curiam pertinens: vt φρατρικὸς αἶξ, capra quæ immolabatur ab iis qui eiusdem curiæ erant. Pol. Φρατρεῖον, τὸ, siue φρατρίζω, locus in quem conueniunt curiales. Eust.

Φρατριάζω, siue φρατρίζω, sum vnus è curialibus, sum particeps curiæ, prius apud Demosthen. in Makart. posterius apud Æl. Dionys.

Φρατριαστὴς, οῦ, ὁ, curialis, qui est in eiusdem curiæ cõsortio.

Φράτηρ, pro eodem, Atticorum proprium, teste Eust.

Φράτωρ, idem. Exponitur etiam tribulis, contribulis. Aristot. pol. l. 2. & Demosth.

Φρατρεία, idem quod φρατρία, apud Suid.

Φρήτρη, Ionicum pro iisdem. Il. β.

Ἀφήτωρ, (comp.) qui in nullius curiæ consortio est seu fodalitio, vel ab omni societate cum hominibus abhorret, ibidem.

ΦΡΕΑΡ, & poeticè φρέαρατος, τὸ, puteus. Luc. in Demon. ὅστις φρέαρ ἀγαγὼν ἐξ ἀείζας αὐτῷ τῷ ὀνόματι ἔκειτο. Il. φ. Καὶ φῶτας κείω αἱ ἐξ φρέατα μακρὰ νάκοντο. ¶ Improprie apud Athen. lib. 5. & 11. sic vocatur pegrande poculum.

Φρεατιαῖος, puteatis, puteanus: vt φρεατιαῖον ὕδωρ, apud Plut. de primo frig. & Athen.

Φρεατι-

Φρεατάδης, ου, ὁ, ἡ, in putei modum profundus.

Φρέατιον, τό, puteolus, paruus puteus. Item profunda fossa. Suid. in qua significat. legitur & φρεωτία, apud Xen.

Φρεωτία, ἡ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Φρίω, ῶ, & φρεμὶ, f. ήσω, emitto, factum ex φρό & ἵω, (mitto) syncopen passis, & π in φ mutato. Quidam tamen à φέρω transpositis literis deducunt.

Composita.

Εἰσφρίω, (itidem dictum pro εἰσφέρω, secundum quosdam) & εἰσφρεμὶ, intus admitto, recipio intus. Aristoph. in Vesp. Ὡς ἰδοὺ ἀρξάμενοι, οὐκ εἰσφρήσομεν, quum cœperint causas dicere, neminem admittemus. Demosth. in Leptin. εἰσέφρεον τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam, deuoro apud Aristot. in lib. de auditu mirab. quum inquit, τοὺς πελέκανας ὅς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ἐρύσαντες κατεδίεσι ἔπειτα ὅταν πλ ῆ εἰσφρήσωσι αὐτῶν, πάλιν ἐξεμεῖν. (ἐν χεῤῥονήσῳ, &c.

Εἰσφρήσεται, ἀδ. apud Eurip. in Troad. & Dem. in orat.

Ἐπιφρίω, (*decomp.*) insuper intrò fero: Eur. in El. Λάκαιναι ἐπιφρίω. Et neutr. super intro. Suid.

Ἐκφρίω, & ἐκφρεμὶ, emitto foras. Aristoph. οὐκ ἐκφρήσω; Item effero. Luc. Lexiph. ἐξέφρυγα ἐμαυτόν.

Φρὴν, ενός, ἡ, mens. idem quod νοῦς, & διάνοια. Il. κ. - ἐπεὶ Διὸς ἐφρεσὶ θυμὸς. Sæpe vsurpatur plur. pro sing. vt passim apud Homer. αὐτὰρ ὅπῃ φρεσὶ θάλλει σῆσι & ἄλλα σὺ σῇσι νόῃ φρεσὶ, quod à Virg. dicitur *in condita mente teneto*. In soluta oratione φρὴν sæpe significat prudentiam, vnde apud Herodian. φρένας ἔχειν, & apud Plut. in apopht. Lacon. ἔξω φρενῶν καθεστὼς vel ἠλιοῦμαι, mente captus. Sæpe etiam continguitur cum νοῦς vt apud Aristoph. τοῦτο ἔχειν φρένας sic & apud Dem. pro cor. ¶ Item φρένες, præcordia *tanquam mentis sedes*: apud Aristot. de part. an. l. 3. c. 10. Sic & Od. ι. Οὐδ' ἀμύμονι φρεσὶ θυμὸς, φρεσὶν, à mente. Soph. in Aiace. (ὅθ' φρενὸς ἥπερ ἔχουσιν.

Φρονεῖν, à mente. Soph. in Aiace.

Φρονεῖν, ad mentem reduco, prudentem reddo, facio vt quis sapiat: interdum & castigo. Aeschyl. in Prom. Πολλῷ γ' ἀμείνων τὴν πάλαι φρονεῖν ἐγώ. Η' σωφρονεῖν. Sic & apud Xen. apomn. l. 2.

Φρονεῖσθαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor. ¶ Itē esse mor, animor. Macc. l. 1. πεφρονημένος ταῖς μνείαις τῶν πεσόντων.

Φρόνησις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. Hesych. Φρονιστήριον, idem apud eundem. Item quod ad σωφρονίσαι aptum est & accommodatum.

Φρενικὸς, ad mentem pertinens. Item qui diaphragmatis est, ad diaphragma (quod etiam per φρένας intelligitur) spectans: vt φρενικαὶ φλέβες.

Φρενῖτις, ιδος, ἡ, mentis deliriumin flammatio membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens. Alex. Aphr. Greg. de hom.

Φρενιτικὸς, qui laborat phrenesi, phreneticus. Gal. Apud Hippocr. φρενιτικοὶ interdum omnes vocantur quibus mens oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora teneantur.

Φρενιτιάω & φρενιτίζω, sum phreneticus, phrenende laboro. illo vtitur. Alex. Aphr. in probl. hoc Gal. & Paul. Aegin.

Φρενιτώδης, idem quod φρενῖτις.

Φρονέω, ῶ, (dictum quasi ρονέω) mente & ratione præditus sum, mentis sum compos, sapio. Hoc. ad Phil. δίχα τοῦ νῶς ἐξίστασθαι τῆς φρονεῖν. Il. χ. Πρὶν δὲ μὲ τῆ δυστήνου ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δυσμορον, adhuc mentis compotem. Il. ψ. ἀλλὰ φίλοι, φρονέοντ, πεφυλαγμένοι εἶναι, si sapis. Itē delibero, in animo habeo. Od. ι. Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντο δόλον καὶ κέρδεα εἰδώς. Il. ρ. φρονέον γὰρ μάλιστα Ἀχαιοὺς ποτὶ σφέτερον ἵμεν καὶ οἶκόν τε πάτραν, in animo habebant vel etiam sperabant, vt scholiastes exponit. Item sentio. Soph. in Aiace. Ἐν τῇ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστον βίου. Alia sentiendi significatione apud Aristot. de mundo, ὥστε καὶ τοῖς σώμασιν φρονεῖν. ¶ Κακὰ φρονεῖν, malè animatum esse, malè velle. Il. χ. & Od. υ. pro quo dicitur & ἀλλὰ φρονεῖν. Il. π. & κακῶς φρονεῖν. Od. π. ¶ Ἀγαθὰ & εὖ φρονεῖν, benevolo animo esse, bene cupere: Eurip. & Soph. ¶ Φρονῶ σε, fauco tibi: vel sto à tuis partibus. Sic apud Dem. in orat. ὑπὲρ τῶν συμμαχῶν, Θηβαίων σε ἐκεῖνα φρονήσαντα, ἀπάντων τῶν τότε ἐχθρῶν σε τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν. ¶ Φρονῶ μέγα, sum animo elato. Hoc. in Eugor. μέγα φρονῶν ὅτι τοῖς δεῖνα πλεῖστα τυγχάνομεν ἀγαθοῖς. Sic & apud Dem. & Xen. Huic opponitur μικρὰ φρονῶ, sum animo demisso, submissè me gero, apud Soph. ¶ Item φρονῶ, sapio, resipio, oleo: quæ significatio frequens est in sacr. lit. vt φρονεῖν τὰ τοῦ θεοῦ apud Matt. & Marc. & τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν in ep. ad Rom. cap. 8. ¶ Item animum adiungo, animum intendo: Od. φ. Νήπιοι ἀγρεῦται, οἱ ἡμέρια φρονέοντες.

Φρόνημα, τό, cogitatio, cogitatum. Item sensus. vt φρόνημα τῆς σαρκὸς, in ep. ad Rom. 8. ¶ Item animus elatus, seu elatio animi & fiducia cui opponitur τὰ πεπτωκότα. interdum &, cogitatio quæ ab elato animo proficiscitur. Thucyd. l. 2. Xen. Pæd. 5. & Plut. Interdum & in malam partem, insolentia, superbia, fastus: vt apud Greg. orat. in Basil.

Φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo, vir excelsi animi. Aristot. polit. 5. φρονηματώδης, pro eodem.

Φρονημαστίζομαι, animos tollo, maiores spiritus duco: vel magnificè de me sentio. Polyb. & Diodor.

Φρονημαστισμὸς, ipsa actio efferendi se & animos tollendi animi elatio: apud Suid.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia. Item intelligentia. Aristot. rhet. 1. Isocr. ad Demon. &c. Accipitur & pro scientia, apud Plat.

Φρένις, idem quod φρόνησις, ex quo & per syncopen factum quidam putarunt. Od. γ.

Φρόνιμος, ὁ, ἡ, prudens: vel sapiens: qui quid differat ἀπὸ τῆς λεγομένης σοφίας, docet Aristot. eth. 6. Pla. de leg. φρόνιμος πρὸς σωφροσύνας. Item peritus: vt apud Xen. in apol. Socr. φρόνιμος πρὸς τὰ πολεμικά, peritus rei bellicæ.

Φρονίμως, prudenter vel sapienter.

Φρένες, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγανόφρων, ον, ὁ, ἡ, animo leni præditus, cuius φρὴν est ἀγανὴ, ἡ, mitis & mansueta: vel ἀγανὰ φρονῶν, lenia & mitia cogitans. Iliad. υ.

Ἀγανοφροσύνη, ἡ, lenitas, mansuetudo, comitas. Il. υ.

Ἀνόφρων, q. d. ventosa mente præditus: leuis, inconstans: item temerarius, stultus. Il. υ. Hesiod. in Erg.

Ἀνοφροσύνη, leuitas, stultitia. Od. ο.

Αἰδόφρων, verecundam mentem habēs: verecundus. Eur. in Alcest.

Ἀκαφρων, prudens, σωφρων. Hesych.

Ἀλλοφρονέω, aliud in animo habeo, mentem non attendo ad id quod cerno. Od. κ. Item mente sum alienata, insanio. Il. ψ.

Ἀνοφρονέω, rursum sapio, resipisco. Basil.

Ἀντιόφρων, contraria sentiens. Hesych.

Ἀοφρων, cui est mala mens, malè animatus. Hesyc.

Ἀντιφρων, qui mente est integra, minimèque læsa, integer mentis Eurip. in Iphig. Aul. Plat. polit. 7.

Ἀπαλόφρων, seu ἀπαλόφρων, tenera sapiens seu cogitāsitener. Il. ξ.

Ἄφρων, amens, demens, insipiens. Theogn. Ἄφρων ἀνδρὸς, ἐμοὶς κ, σωφρων εἶν, ὅταν δ' ἀπὸ πίνεθ' ὕδωρ τῷ μίσεον καὶ φόνον ἔθηκε νόον.

Ἀφρόνως, stultè, amenter, insipienter. Soph.

Ἀφροσύνη, amentia, dementia. Soloh. Τῷ κακῶς ἔρδοντε ἐς αἰεὶ πάντα δι' ἀνοιν Σωτυχίδαι ἀπάλαι κέλευν ἀφροσύνης.

Ἀφραίνω, amēter seu dementer me gero, amēs sum. Il. β. & ι.

Ἀφρονέω, idem. Phocyl.

Ὑπαναφρονέστερος, (*dec.*) aliquantū imprudentior. Herod.

Βαθύφρων, q. d. cuius mens est profunda, i. cuius mens in profundis cogitationibus versatur: vel qui profundis cogitationes mēte agitat: valde prudens.

Βαρύφρων, q. d. cui mens est grauis, & curis onusta, qui mente grauiter est affectus.

Βαρυφροσύνη, ἡ, status mentis grauiter affectæ, & curis ac molestiis velut grauatæ.

Βαρυφρονέω, grauiter mente sum affectus.

Βλαψίφρων, cui mens læsa est, stolidus.

Βυθεφρων, in profundo cogitans, pectore videlicet. Hesyc.

Δαίφρων, bellicosus. Il. ρ. Od. γ. & ω. ὁ δ' ἀεὶ, (τὸ πολεμικὰ) φρονῶν, vel prudens, vt sit qui δαίω φρεσὶ vel ὁ δ' ἀεὶ μερίμνῃ φρονῶν, à δαίω, disco. vel etiam à δαίω, diuido, vt sit cui δαιδαλῶ φρένα. & ὁ πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. (*bris. Pind.*

Δαμασίφρων χρυσός, aurum domans animum humanū suis illecebris.

Δολίφρων, & Doricè δαλίφρων, cui mens oblæsa est, stolidus, vel δαλίφρονες ἀστραβοῦσι. apud Naumach.

Διχόφρων, qui mente est diffidente & discordi.

Διχοφροσύνη, discordia. Itē inimicitiæ, seditio. (in Iph. Aul.

Δολόφρων, dolosa cogitās, fraudulētus, vt δολόφρων Κύπρις. Eur.

Δολοφρονέω, dolū seu dolos cogito, fraudes meditor. Hō. Il. ξ.

Δολοφροσύνη, doli meditatio, vel dolus fraudes. Il. τ.

Δυσόφρων, cui mens malè se habet, anxius, tristis. Item tristitiam efferens. vt δυσφρονῶ ἔρεθ' ὑμᾶς, apud Eur. in Androm.

Δυσοφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, solicitudo, Hesiod. in Theogn.

Ἔκφρων, qui est extra mentem, amens.

Ἐκφρόνως, amenter, vtrumque apud Suid. [est. Phal.

Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est, qui mente captus nō

Ἔμφρων, mentis compos. Soph. Plat. in Tim. Item prudens, sapiēs: apud eundem. Thuc. & Plut.

Ἐμφρόνως, vt decet eum qui mentis compos est, prudenter.

Ἐπίφρων, idem. quod ἔμφρων. Hesiod. in Theog.

Ἐπιφροσύνη, prudentia. Theog.

Ἑτεροφρων, aliter sentiens.

Εὔφρων, & poet. εὐφρων, q. d. cui mens bene se habet: hilaris, lætus: vt θυμὸς εὔφρων. Od. ξ. Item lætitiam afferens, exhilarans: vt οἶνος εὐφρων. Il. γ.

Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas animi voluptas. Od. υ. Xē. pæ. 8.

Εὐφρόνως, lætitiam afferens. Diod. l. 4. ca. 12. 8.

Εὐφραίνω, seu εὐφραίνω, lætitia afficio, lætum reddo, exhilaro, oblecto. Il. α. Τρῶας εὐφραίνω καὶ Τρωιάδας ἀλόχους πόθεν. Xen. δὲ φιλοφρονούμενος πλείστα εὐφραίνων.

Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio. Od. ξ. & apud

Εὐφροσύνη, ἡ, lætitia, gaudium, idem quod εὐφροσυνία.

Εὐφρονίων, poëticè dicitur pro εὐφρονῶν. Il. α. Ὃς σφὶν ἐυφρονίων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, i. prudentia valens.

Εὐφρόνη, dicta est nox, apud Hesiod. & Eurip. διὰ τὸ εὐφρονεῖν: quod putaretur multum conferre ad inuentionem & considerationem eorum quæ quæruntur, τοῦ νοῦ χάριν καὶ τὸ ἀκίνδυνον, teste Plut. in l. 3. περὶ πολυφροσύνης. Hesychio idem est quod εὐφροσύνη.

Decomp. Παννύχιος, pernox: apud Cratin. teste Poll.

Συνεύφραινομαι, q. d. collætor, congaudeo. Poll.

Ἐγχίφρων, q. d. habens mentem: mentis compos: cordatus, prudens. Odyss. δ. Hesiod. in Theog. Item qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ἐγχιφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epig.

Ἐγχιφρονέω, prudens & cordatus sum, in iisdem.

Ἐγχυφρῶν, firma & stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesyc. & Etym.

Ζωνόφρων, Iouem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus & oracula sint à Ioue.

Θελξίφρων, mentem demulcens. Eurip. in Bacch.

Θεόφρων, qui diuina sapit. Θεοφροσύνη, religio, pietas qua diuina sapiunt: ambo apud Hesyc.

Θηλύφρων, muliebri quædam mente præditus, mollis & effœminatus. Aristop.

Κακόφρων, cui mala est mens vel malitiosa. Item, cui maleuolus est animus. Item stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες φιλόγαμοι μνηστῆρες.

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item mens maleuola. Item stultitia.

Καλόφρων, beneuolus. Hesych.

Κατηρίφρων, seu κρατηρίφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus. Item magnanimus. Hesiod. in Theogon.

Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. φρονῶ κατά τινος, sentio adversus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thuc. lib. 8. τάς τε παρούσας πολεμίους ἐκ τοῦ λαχόντων καταφρονεῖν. Herodian. l. 5. καταφρονήσας τῆς ἐπὶ τῶν φρουρούντων λαχόντων. Exponitur etiam, affecto, meditor, Herodot.

Καταφρονοῦμαι, contemnor, despicior. Xen. Hell. 7. καταφρονούμενοι ὑπ' Ἀραβίων.

Καταφρόνημα, contemptus, contẽptio, despicientia. Thuc. l. 2.

Καταφρόνησις, Idem apud eundem ibidem.

Καταφρονητής, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητικός, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contẽptum. Xen. Hell. 4. & 5.

Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis: vel non contemnendus. Plut.

Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despicique vix potest.

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est vt facilè in contemptũ veniat seu venire possit, aspernabilis. Luc. in somn. & Herod.

Κενόφρων, & κενεόφρων, vana cogitans. Theog. & Pind.

Κενοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. Plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Poni etiam dicitur pro φιλοχρήματος, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Il. α.

Κλειδίφρων, idem quod κλειδίων, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet, qui occulit animũ suum, impostor, epitheton Mercurij apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione.

Λαθίφρων, cuius mens oblitiosa est: vel mentis suæ oblitus, i. stultus, dementi. Hesyc.

Λαθιφροσύνη, oblitio, dementia. Apoll. Argon. l. 4.

Λυκόφρων, lupina quædam cogitans & in animo versans vel lupina quædam animo lacta præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q. d. mentem soluens, mentem à curis & tristitia liberans vel prudentiam à mente tollens, epitheton Lyæi, apud Anacreontem.

Ματαιόφρων, qui inepta & absurda sapit. Damasc.

Ματαιόφρονέω, desipio. Soph.

Μεγαλίφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isoc. ad Nic. Plut. in Alex.

Μεγαλοφρόνως, cum quadam animi magnitudine, excelso animo. Poll. [dus.

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus & ere-

Μεγαλοφρονέω, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio, superbio. Xen. Hell. 6. Plat. de rep. l. 7.

Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro μεγ' ἄφρων, teste Hes.

Μειόφρων, mente diminutus, leuis, stultus. Hes.

Μελέφρων, infelix animi, cui misera est mens & infelix. Eurip. Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui melica dulcedine animum perfundit & oblectat. Il. α. & Od. π.

Μεσόφρενον, τό, dorsi pars quæ ad septum trãsuersum sita est, quasi τὸ μεσ' τῶν φρένων: Rufo pars inter dorsum & lumbos media, qua renes adiacent. Exponitur etiam, interscapilium, i. interstitium quod est inter scapulas seu humeros. Il. φ.

Μετριοφρονέω, moderatè seu modestè de me sentio, non nimium [me effero. Appian.

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesyc.

Ὀλοόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il. ο. ὀλοόφρων λεών simplicitur dicitur ὁ ὀλοός. ¶ At ὁ ὀλοόφρων, qui vniuersa mente agitat, qui omnium curam gerit vel ὁ σωιστὴς καὶ ὁλοκληρα φρονῶν, vt exp. Eust. Od. α. & κ.

Ὁμόφρων, qui eiusdem est animi, concors: vt ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Theog.

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od. ζ.

Ὁμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Od. ι.

Ὀνειρόφρων, somniorum per ius interpres. Eur. in Hecub.

Ὀρθόφρων, qui erecto animo est. Hes.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit, pius, religiosus. Cyrill.

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens delirans. Eur. in Hippo. cor. Τί τοῦδ' αὖ παράφρον ἱππόβας ἔπος; [symp. 3.

Παραφροσύνη, amentia, dementia, delirium. Plat. epist. 7. Plu.

Παραφρονέω, & poet. παραφρονοῦμαι, demens sum, desipio, delirio. Aristop. in Plut. & Nub.

Παραφρόνησις, idem quod παραφροσύνη.

Παραφρονητής, idem quod παράφρων, apud Suid.

Περίφρων, prudens, sapiens: vel valde prudens, valde sapiens: vt περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od.

Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. περιφρονῶν τῶν Ἀκκαδημικῶν. Greg. epist. in part. τὸν νοῦν περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. Item circumquaque mentem verto, perpendo mentem circumquaque agitans, contemplor, inquiro. Aristop. de Socr. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. Item contemplatio, lustratio.

Πανσόφρων, cui est mens prudens. Hes.

Πανπιλόφρων, mentem versutam & callidam habens. Eur. in Her.

Πολύφρων, cui multum est mentis, prudentiæ: vt πολύφρονα Ἡφαίστου. Od. θ.

Πολυφροσύνη, Prudentia. Theog.

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus beneuolus. Hom. Od. ξ. Theoc. Idyll. 16.

Προφρόνως, prompto seu propenso animo, lubenter.

Πρόφατα, propensa, beneuola, lubens. Od. κ.

Πυκνόφρων, qui prudenti consilio est. Homu. in Merc.

Ῥηξίφρων, qui animum alicuius fregit & contudit, qui ferociam alicuius repressit. Hes.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Æschyl. in Prom. & Eurip. in Phœn. [ad Demag.

Συκοφόφρων, qui prava cogitat, qui prava est mente. Hippocr. ep.

Στιβαρόφρων, qui est mente solida, i. rigida & dura: cuius mens moueri nequit, crudelis, immitis. Soph. in Aiace.

Σύμφρων, qui eadem mente est qua alius, concors, consentiens. Plut. ep. 7. [bell. ciuil. l. 1.

Συμφροσύνη, concordia, consensus. Item conspiratio. Apian.

Συμφρονία, eadem sum mente, consentio, assentior. Gregor.

Συμφρονῶ δ' ἡμῖν ἄνωθεν. Item conspiro. Polyb. l. 3. Expon. 3. communi consilio delibero. Plutar. ¶ Item vna intelligentia concipio & comprehendo. Aristot. τῶν φλεγμονῶν ἀλλάττοντα ἀφικνοῦνται τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνιστάμενα. Item intelligo, conficio, percipio: propriè ita, vt cogitatio animum meum lubiens vel recordatio alicuius rei faciat vt intelligam: vel re perpensa intelligo: vt συνιστάνει τὸν αἰτίαν, apud Plut. in Aut. Sic & alibi apud eundem.

Συμφρόνησις, consensio, consensus: item conspiratio.

Σώφρων & σῶφρων, (apud Poetas) q. d. ὁ σῶς vel σῶν τὸν φρένα cui mens salua est & incolumis, mentis compos. Item prudens. Theog. Καὶ σώφρων ἐκάστη. καὶ ἄφρονες πολλάκις ἐξέφυν. Eust. Exp. etiam moderatus, temperans, apud Dem. & Æsch. &c. Item honestus, bene moratus, probus: vt apud Soph. τὸν δ' σώφρονα θεοὶ φιλοῦσι. Item castus, pudicus continens.

Σωφρόνως, sana mente, prudenter. Thuc. Plat. Item modestè, temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. & alij.

Σωφροσύνη & σωφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xenoph. Item prudentia. Thuc. Item temperantia, moderatio, modestia. Aristot. rhet. 1. Exponitur & frugalitas. Item castitas, pudicitia. Eurip. in Hippol. ἐ σωφροσύνη πόλεσι ὑπερέχων.

Σωφρονέω, sanæ mentis sum, mentis sum compotens: opponitur μαίνομαι, apud Plat. de rep. l. 1. Item prudens sum, prudenter me gero. Æsch. σωφρονοῦντα δὲ καὶ κατεύχομαι τὸν ἄνδρα, ἃ σωφρονῶν ἂν οὐ δύναιτο. Item modestia vtor, modestus sum vel continens sum temperanter & modestè me gero. Item castus sum & pudicus, vel casta aut pudica. Eurip. in Hippol. cor. (de Phædra) Ἐσωφρόνουν, ἀλλ' ἡσυχῇ σωφρονῶν. Ibidem, Τιμῶν ἐμέμφθη σωφρονοῦντ' ἐν ἡσυχίᾳ.

Σωφρονεῖσθαι, dicitur quod modestè & temperanter geritur vnde

vnde τὰ σεσωφρονημένα, modestè & temperanter acta: apud Æschin. in Timarch.

Σωφρονεστέρως, prudenter se gerendo: vel vtendo prudentia. Item modestè, moderatè, modicè.

Σωφρονικός, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth. 6. cap. 13. Item modestiæ & moderationi deditus: apud Xenoph. & Athen.

Σωφρονικῶς, vt decet eum qui est σωφρονικός.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio vt quis sapiat. Eurip. in Troad. ἀλλ' ἐ σ' αἱ τύχαι τίκτον Σεσωφρονίκασι. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coërceo. Xen. Pæd. 8. λοῦ τε ὑβρίζειν σωφρονίζει.

Σωφρόνισμος, castigatio, emendatio. Σωφρόνισμα, quo quis castigatur & emendatur. Greg.

Σωφρονιστής, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc. l. 3. & 6. At σωφρονιστῆρες dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quod omnium extremi nascuntur, circa vigesimum annum: κατὰ τὸν τῶν σωφρονεῖν ὅρον, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὸν σωφρονισμόν.

Ἀσύμφ. Ἀσώφρονις τε, ὁ ἡ ἡ, non castigatus & emendatus. Eschine qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Πεσωφρών, admodum temperatus. Æschyl.

Σωστωφρονέω, sapio cum. Eurip. in Iph. Aul. σωστωφρονεῖν τε βούλομ' ἀλλ' ἀ σωστοσεῖν.

Τλαμπφρων, & τλαμφρων, qui animo patienti est, cuius pectus omnia tolerat, cui vellit ærumnis vincitur: prius Iliad. ζ. pollemo. Hor. Pro isdem dicitur & τλαμφρων, apud Eurip. in Helen.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili & abiecto. Plut. de fort. Alex. lib. 2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis. in epist. ad Colos. c. 2. & 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & deiecto, demissè & humiliter sentio. (Soph.

Ὑπέφρων, q. d. qui mente modum superat: superbus, arrogans.

Ὑπεφρόνως, superbè arroganter apud Suid.

Ὑπεφρονέω, supra modum de me sentio, intolesco. Exponitur & plus sapio: apud Æschin. in Timarch. & in epist. ad Rom. cap. Item contemno, despicio. Aristoph. in Nub. τοὺς θεοὺς ὑπεφρονεῖς. Sic & apud Thuc. & Plat.

Ὑψόφρων & ὑψηλόφρων qui est mente excelsa, vel qui est mente elata & superba. Eurip. in Iph. Aul. (ferens.

Ὑψηλοφροσύνη, mēs alta vel animus superbus & animū se es-

Ὑψηλοφρονέω, alta sum mente. Item in malam partem animo sum elato, superbio, arroganter de me sentio.

Φιλόφρων, cui mens est benevola erga quempiam, benevolus, comis. Eurip. in Iphig. Taur. Γυναῖκες ἀνῆμεν φιλόφρον ἀλλήλων ὁμῶς.

Φιλοφρόνως, benevolo animo, benevolè, comiter, amanter. Soph. Xenoph. pæd. 5.

Φιλοφροσύνη, benevolentia, comitas. Plut. in Coriol. Exponitur & amicitia, familiaritas. Il. 1.

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor & humanitate, amanter complector: cum accus. person. Synes. ep. 100. Et cum dat. instrumenti, apud Luc. in Tim. καὶ σε φιλοφρονοῦμαι τῇ διαλλῃ. Cum accus. rei & dat. pers. Xen. Pæd. 3.

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè: vel idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρονητικός, qui comitatem præ se fert & humanitatem, blandus. Schol. Aristoph.

Φυσόφρων, inflatus mente, cui mens superbia tumet. Hesych.

Χαλίφρων, ὁ χαλὰς τὰς φρένας, cui mens lassata & emota est, amens, demens. Od. ζ.

Χαλιφρονέω, sum χαλίφρων, demens sum & stolidus. Od. ζ.

Χαλιφροσύνη, mens lassa & emota sua sede. Od. π.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q. d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom. hymno 1. in Merc. legitur Ἑρμῆ, χαρμοσύνων: vbi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur: aut pro hoc illud. apud Hesych.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip. in Electr. & apud Soph.

Φρόνημα, vide in Φρονέω. Φρένες, &c. in Φρήν.
Φρυάγμαι, &c. in Φρυάττομαι.

ΦΡΙΞ, κός, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primáque agitatio fluctuum, vndæ fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od. ε. Πανὶ δ' ἔπειτα Ζεφύρου μαλακῷ Φρικὶ κελευσθείς. Il. ζ. Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ φρικὶ βορέω ἀνεμοπάλλομαι ἰχθὺς Θῦν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα καλύψῃ. Sic & in Anthol. epigr. l. 3. ἐ, μαλακαῖσι φρικὶ φέρει ζέφυρος.

Φρίκη, interdum idem quod φρίξ. Apud Plut. in sympos. 7. cap. æthus. Interdum dicitur de horrore frigoris, & peculiariter de horrore febrili, apud Alex. Aphr. probl. lib. 1. Exponitur & generaliter, horror, metus: vt φρίκα μυρίος, apud Eurip. in Ione.

Φρικώδης, ώδες, ὁ ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eurip. in Hippol. coron. Ὑπερῴ βρόμον μεθ' ἱππηφρικώδη κλύω. Et paulò post φρικώδεσ' ἀντεφθέγγετο, horribiliter seu horrendum resonuit. Sic φρικώδη κόρυθες, apud Hippocr. epidem. l. 1. Exponitur & venerandus, sacrosanctus.

Φρικαλέος, idem. Epigr. l. 3.

Φρικῶδες, & φρικώδεα, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium apud Dioscor. l. 1. c. 81. & l. 4. c. 14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum.

Φρικιασμός, horror.

Φρίσσω, & φρίττω, f. ξω, pr. ττω, horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, sicut & φρίξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρισσέν ταῖς ἀγαχύαισιν, apud Hom. Dicitur & ἡ μάχη & ἡ φάλαγξ τῶν ἐγχέων φρίσσει: vt Iliad. π. φρίκες εἰκῶ πυκναὶ Ἀστεροπῇ, κορυθεσσι τε ἔγχεσι τε φρίσσουσι. Sic & Il. ζ. de phalangib. Homero verò aut aliud animal λαῖλαψ φρίξιν seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur, idque vel in frigore: vel ad pugnam se parans: vt apud Hesiod. in Asp. (de apro) ἐρεθὼς δὴ ἐν λεσχῇ φρίσσει τρίχας. In gaudio etiam homini tribuitur: vt apud Aristoph. in Nub. Ἐφρίξ' ἥφαιστε. Interdum sine adiectione de eo dicitur: vt apud Nic. ἐγὼ μὲν φρίττω, ἢ πλοῦτον ἐνοῦν. Item ipsæ τρίχες vel ὕδρα φρίσσει dicuntur: vt apud Theocr. id. 26. (de leone) κοῦραι δ' ἐφρίξαν ὕδρας Σκυζομένω. Præteritum πέφρικα præsentis interdum significationem habet: vt Il. λ. Οἵ τε σε πεφρίκασι. Sic & Il. ω. & apud Demosth. pro cor.

Φρικτός, ή, ὸν, horrendus, horribilis, horrorem incutiens: vt φρικτὸν δ' ἀμφιέων. Epigr. l. 2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta, vt φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀνεφρίσσω, horreo vel horreo pilis: vt ἀνεφρίσσοντες ὀφρύας, apud Aristot.

Ἐπεφρίξ, idem quod φρίξ vacante præpositione. Il. π.

Περιφρίττω, perhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantum horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantum tenetur.

Φρείμων, &c. vide in Οἶμα. Φρονέω, &c. in Φρήν.

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ἡ, cogitatio* (dicta ἀπὸ τοῦ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eurip. in Hippol. coron. Αἱ δ' ἀστεμεί τινες φροντίδες βέβαιαι. Cic. Philip. 12. exposuit. Posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem quod Eurip. in Theseo dixit, Εἰς φροντίδ' ἄς τοῦ συμφορᾶς τ' ἐφαλλόμην expon. Futuras mecum commentabar miserias. ¶ Item cura, solicitudo: vt apud Herodot. l. 8 πάντα εἶχον δέ φροντίδα ὁ πάντα mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν τινός, curam habere. Eadem significatione dicitur & περὶ φροντίδι & φροντίσιν εἶναι, sequente, ὅτι, apud Xen. & Herodian.

Φροντίζω, f. ίσω (Atticè ιῶ) pr. ισα, cogito, commentor, meditor. Plat. in Symp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἵστατο. ¶ Item curo, curam gero. Aristoph. in Nub. οὐδὲν ἐφροντιῶ. Plutarc. in Thes. φροντίζων τῶν ἀπόρρητων αὐτῶν. Cum αἰτ. apud Xen. αἰτ. τὸν ἐνδεῶς φροντίζειν. Cum ὑπὲρ itidem sequente genit. apud Dion. Olynth. 1. Et cum accus. apud Aristoph. interdum expo, studeo, studium & operam pono: vt apud Xen. apomn. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μαθητὰς ἐποιεῖτο. Particip. πεφροντικώς, sollicitus, anxius, apud Synes.

Φροντίζομαι, cogitor: vnde πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata responsio. apud Plut. in Lyc.

Φρόντισμα, τό, cogitatio, commentatio, cōmentum. Aristop.

Φροντιστής, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est & speculationibus. Xen. in Symp. 1

Φροντιστικός, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστής. Apud Theophr. φροντιστικώτερα πρὸς τὸν τρόπον, exp. magis solicita de cibo. Τὸ φροντιστικόν, cogitatio. Plut. de def. orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicamus: schola, vel idem quod σιμπόσιον. Aristophan. in Nub.

Composita.

Ἄφροντις, ιδος, ὁ ἡ, curæ expers, cura seu curis vacuus. Metrodor. in anth. Epigramm. ἄφροντις ἀνάγκας ἐλεύθερος. Luc. ἀφροντιστὴς ἀφροντιδίας.

Ἀφρόντιστος, idem. Item passiuè, cuius nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr. id. 10. vocatur ἀφρόντιστος, i. curis abundans & existente ὑπερτατικός.

Ἀφροντίστως, absque cura, securè. Item negligenter. Interdum &, contemptim. Soph.

Ἀφροντιστία, ἡ, cuiarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντιστέω, curam non gero, non curo, securus sum. Itē negligo, contemno. Plat. de leg. l. 10. ἀφροντιστοῦν τὰ ἀρχόντων.

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhibeo.

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph. in Nub. Ἐκφρόντισόν τι τὴν σκιὰν φραγμάτων. Exponitur etiam, extra curam pono, apud Thuc. lib. 33

Καθφρυντίζω, in curas literarias expendo: i. in studia literarum, seu in disciplinam. Aristoph. in Nub.
Μεριμνοφρόντιστοι, anxij contemplatores. Idem ibidem.
Μετόφροντις, olor curarum. Synes. ep. 105.
Πολυφρόντις, admodum accuratus. Expon. & prudēs. in Epigr.

Φρῦδ, vide in comp. ex Ὀφρύς. Φρυρός, &c. in comp. ex Φύρω, i. custos.

ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ fremo. Propriè de equo dicitur: vt apud Plut. in Lyc. ἵππου φρυαττόμενου πρὸς τὰς ἡνίας. Metaphoricè plerunque significat, insolesco, magnificè me effero, ferocio: vt apud Phil. de vita M. l. 1. φρυαττόμενος ἐπὶ δόξῃ σεμνῷ προσώπῳ καὶ βαδίσματι. Maccab. lib. 2. cap. 7. φρυαττόμενοι ἐπὶ ἀδήλοις ἐλπίσι, elatus vana spe. ¶ Exponitur &, καταπλήττω, petterrefacio, apud Suid. ex Menandro.
Φρύαγμα, τὸ, fremitus. Xenoph. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia seu fastu, aut insolentia: apud Gregor. & Epigram. lib. 1.
Φρυαγματίας, ου, ὁ, fastuosus, insolens, turgidus. Plut. in Ant.
Φρυακτὸς, οῦ, ὁ, idem quod φρυαγματίας, (de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum) apud Laert. in Antisthene.
Φρυματτόμαι, idem quod φρυάττομαι, (à quo & deriuari dicit Etymol.) fremo, flatum naribus emitto. Herodotus in Thalia, φρυμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. Pollux tamen caprarum proprium esse putat. Apud Theocr. Idyll. 5. dicitur de hircis, φρυμάσσετο πᾶσα τραγίσκων Νεῦ σκίλλα.
Φρυαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu, apud Etym. ex Lycophr.

ΦΡΥΓΩ, vel φρύγω, seu φρύττω, torreo, torrefacio, frigo. Aristoph. in Conc. Κοθόρνοις φρύγουσι, ὥσπερ καὶ σφόδρα. Athen. l. 7. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐφεῖν, τὰ δ' ὀπτᾶν. Theocr. idyll. 6. ὡς ἀπ' ἀκάνθας Ταὶ καυσαρὲ χαῖαι τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύγοι.
Φρύγομαι & φρύττομαι, torreo, torrefio, frigor. Athen. eodem libro, ἀλυπότερα δὲ τὰ ἐσθιόμενα τῷ ἡμίβρῳ καὶ φρυγομένῳ.
Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio, frixio, apla frigendi actio. Hesych.
Φρυκτὸς, οῦ, ὁ, tostus: torrefactus, frixus: vt φρυκτὴ ῥητίνη, tosta resina: sed φρυκτὴ absolutè dicitur resina pinea seu Colophonia, quòd cæteras antecedat, sitque omnium maximè parabilis. ¶ Item φρυκτὸς κύαμος, faba torrefacta, quæ & absolutè φρυκτὸς dicebatur, teste Suida. Vnde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi iudiciarij, apud Atheniensis: quoniam fabis suffragia ferebant, teste Poll. l. 8. ¶ Item φρυκτὸς, Hesych. est etiam μανίας. ¶ Item fax qua hostium aduentus præuuntiatur, ignis prænuntius: apud Thuc. l. 2. & 3.
Φρυγέυς, ἱνος, ὁ, qui torret, qui frigit. Item vas in quo frigitur. Poll.
Φρυγετρον, τὸ. Pollux vas esse dicit in quo borrea tosta frigebant. Hesychio est ξυλόφυον οὗ κινοῦσι τὰς φρυγανίας κρεθάς.
Φρυγερὸς, eidem est ξηρὸς, aridus. Apud Theophr. hist. plant. l. 6. floris æstiui nomen esse dicitur. Φρυγέα, ἡ, quæ torret. Hesych.
Φρύγιον, τὸ, idem esse dicit lignum aridum. Exponitur etiam cremium, apud Græcè interpr. Psalm. 101.
Φρυγίνδα, ἡ, ludus genus in quo fabis vtebantur, teste Hesych. eæ autem tostæ seu frixæ fuisse putantur. Eiusdem ludus meminit & Poll. lib. 9. ὀστρακίνῳ vsum in eo fuisse, non κυάμῳ, indicans.
Φρύγανον, τὸ, cremium, virgultum aridum, seu omne sarmentosum lignum, aridum, & crematu facile, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5. & Thuc. l. 3.
Φρυγανώδης, ἐς, ὁ ἡ ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis. Item cremiorum in modum lignosus: vt φρυγανώδης θαμνος & πόα, apud Dioſc.
Φρυγανικὰ, τὰ, virgulta minus virentia: vel idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.
Φρυγανίζομαι, cremia seu virgulta arida colligo. Basil. hom. 9. Exponitur &, lignor. (Thuc.
Φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: item lignatio. Arrian. &
Φρυγανιστρία, ἡ, cremiorum seu virgultorum aridorum collectrix. Poll. ex Aristoph.
Φρύγανιον, τὸ, parvum virgultum aridum. Exponitur &, exiguus frutex, apud Dioſc. l. 3. c. 105.

Composita.

Διόφρυκτος, Hesychio est sors: quoniam indices in sortibus fabis vtebantur, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ dicebantur.
Διοφρυκτᾶν, sortiri, suffragia ferre. Suid.
Διφρυγὴς, ἐς, ὁ ἡ ἡ, bis tostus: seu qui bis torretur. Vnde τὸ διφρυγὲς, apud medicos & metallicos nominatur perfectè æris veluti fax subsidens & cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quod bis torretur: primò, Solis ardore, quum è specu quodam Cypri tollitur: deinde, calore ignis: arefactum enim Sole, mox circumflatum sarmentis vritur. Dioſcor. lib. 5. cap. 110.
Καταφρύγω seu καταφρύττω dicitur de Sole vrente, apud Basil.
Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Psalm. 101. Τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

ΦΡΥΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenosa: vt φρυνὸς πόσις, haustum rubetæ venenum, apud Dioſcor. lib. 2. cap. 100. Lucian. in Philopseude, φρυνῶν καὶ φυσάλων, rubetæ & bufones. Pro eodem dicitur etiam φρυνὴ, apud Aristot. 2. anim. item φρυνὶς apud Etymol.
Φρυνίον, ου, τὸ, fruticis genus sic dicti quòd aduersus rubetas sit auxilio. Traditur accipi & pro rubeta.

Φρύσσω, vide in Φρύγω. Φυγὰς, &c. Φυγὴ, &c. in Φεύγω. Φυὶ in Φύω.

ΦΥΚΟΣ, ου, τὸ, fucus: genus herbæ marinæ vnde lana inficitur: vtuntur & mulieres ad emendandum ori ruborem. Vnde Dioſc. lib. 4. c. 100. Tradit Eust. φῦκος esse speciem quandam μνόου καὶ βρύου. Il. ι. πολλὸν δ' παρὲξ ἄλοε φῦκος ἐέρδων. Plut. περὶ ἀσωτείας coniungit βρύα καὶ φῦκος. Quidam exp. alga. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. meminit φυτοῦ φύκους quo tingi dicit παρειὰς, item ἱμάτια. ¶ Φῦκος à Galeno itidemque ab Aetio inter metalla quoque reponitur.
Φυκώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, algosus, alga abundans.
Φυκόω, ῶ, fuco, fuco oblino. Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plutarc. symp. 6. Φυκούμενοι καὶ μυρεψούμενοι.
Φυκίον, seu φύκιον, τὸ, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres vtuntur: apud Luc. de hist. scrib & Philostr. ep. 39. Item alga. Plut. de prud. anim.
Φυκιάς, ιάδος, ὁ, idem quod φυκώδης, vnde in fœm. apud Theocr. idyll. 11. ἐν' ἐπὶ φῦκος κατεβάλλω φυκιάδος.
Φυκὶς, ίδος, ἡ, nomen piscis, apud Aristot. hist. anim. lib. 8. quem Gaza phucam appellat. Idem dicitur & φυκιὰς, apud Athen. lib. 8. Putatur autem nomen habere à φῦκος seu φυκίον, quoniam viuat in locis algosis.
Φυκίδιον, τὸ, parua phuca. Aristot.
Ἄφυκος, ὁ ἡ ἡ (comp.) fuco careus. Hes.

Φυκτὸς, vide in Φεύγω.

ΦΥΛΑΣΣΩ, & Atticè φυλάττω, custodio, seruo, conseruo, tueor. Odyss. μ. Μῆλα φυλασσόμεθα πανημέριοι καὶ ἐλεαίρας βοῦς. Sic Od. ξ. Αὐτὰρ ἐγὼ τοὺς τε δὲ φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Et φυλάττειν τὰ ἀγαθὰ, tueri bona parta, apud Demosth. Olynth. 1. Sic apud Xen. Pæd. 8. φύλακας τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσιν, custodiunt. At χάριν φυλάττειν, exp. simultatem gerere. Il. ω. Dicitur & φυλάσσω σε ἀπὸ τούτου, custodio te ab hoc re: apud Xen. pæd. 8. & in epist. ad Thessal. cap. 3. Interdum φυλάσσω exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: vt apud Herodian. lib. 2. ὑπηρέτας ἀπὸ κυκλεύοντας τὰς οἰκίας ταῖς θύραις διεσπαρμένοι τὴν φυλάττουσι. Eodem significato dicitur & φυλάσσω φυλακὴν, apud Plat. de leg. Interdum exp. insidias colloco, vel vigilias: vt apud Xen. in Hipparch. ¶ Item φυλάσσω obseruo & capio. Athen. φυλάξας ἀστραλίων νύκτα, obseruata nocte obscura. Exponitur & occasionem obseruo: vt Iliad. Ζ. κεφαλὴν τε φυλάσσεις, occasionem reditus. ¶ Item caueo, vito, vt apud Thucyd. lib. 7. ὅπως φυλάσσοιεν μὴ ἐκ δόξης Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν ἀφικέσθαι, vt cauerent ne. Dicitur & φυλάττειν ἑαυτὸ δόξαν τινός, cauere sibi ab aliquo re: vt in epist. Ioan. 1. cap. 5.
Φυλάσσομαι, & φυλάττομαι, custodior, seruor. Aristoph. in Vesp. Νῦν γὰρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. ¶ Item actiuè, idem quod φυλάσσω, custodio. Il. κ. Interdum &, obseruo: vnde apud Hesiod. in Dieb. Ἡμάτι δ' ἐν δεύτερον ἀφυλαγμένῳ, dies obseruans. Item pro φυλάσσω: caueo, vito, fugio, auersor. Xen. φυλάττου ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. Cum accusat. pers. apud eundem Pæd. 4. & Thuc. lib. 6. Cum accusat. rei apud Hesiod. in Erg. Ταῦτα φυλασσόμεθα βασιλῆας. Sic & apud Plut. de deo Socr. Cum præpos. sequente genit. apud Xenoph. & Rep. lib. 1. cap. 11. Hinc & particip. ἀφυλαγμένῳ expon. cautus: Iliad. Ψ. & apud Plutarch.
Πεφυλαγμένως, cautè, prouidè, circumspectè. Isocr. Item vigilis & excubis positis. Xen. (ad custodiendum.
Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur seu seruatur, vel quod datũ est
Φυλαγμὸς, ὁ ἡ ἡ, qui custoditi potest.
Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, vigil. Iliad. 1.
Φυλακτορία, ἡ, custodia, excubiæ.
Φυλακτήριον, τὸ, statio excubitorum seu vigilum. Aristotel. polit. 7. Item præsidium, munimentum, arx: aut quicquid nos custodit & tuetur. Xen. Pæd. 7. Chrysost. in lib. de prec. Item antidotum contra venenã, amuletum. Dioſc. l. 5.
Φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens, aptus ad custodiendum, vel simpl. custodiens: apud eundem ibidem.
Φυλακτικὸς, custodiendi seu seruandi peritus. At φυλακτικὸς ὑπομνημάτων ab Aristot. rhet. 3. dicitur qui eorum memoriam seruat, qui ea mente condita tenet. Item φυλακτικὸς, q. d. caudi peritus, qui sibi cauere nouit, cautus: vt φυλακτικὰ ζῶα apud Aristot. Sic ὁρᾶν ὁ αὐτὸ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικὰ, apud Plat. in epist.
Φύλαξ, ακος, ὁ ἡ ἡ, custos. Item excubitor, vigil. Iliad. 1. & 2. Xenoph.

noph. Pæd.8. Plut. &c. Et cum genit. vt φύλαξ τῆς Συρίας Ξενοφῶν, apud Xenoph. ibidem, & φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Interdum φυλακὶς, exp. præsidiarij milites, aut præsidium, apud Thuc. l.1. Sic apud eundem φυλακὶς νῆες dicuntur naues præsidiariæ.

Φυλακὶς, ίδος, ἡ. quæ est custos. Plat. in qua signif. dicitur & φυλάκισσα, apud Græc. bibl. interpr. in Cantico canticorum. At φυλακὶς ναῦς, nauis ad præsidia locorúmve custodiam mitti solita. Xenoph. (φύλαξ. II. ω.

Φύλακος, seu φυλακὸς (vt scribit Aristarchus) idem quod φυλακή, custodia, ipsa custodiendi actio, conseruatio, tutatio. Item excubatio seu excubiæ. vt φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. vibem tueri. Et νυκτερεινὴ φυλακή, excubiæ nocturnæ seu vigiliæ, apud Arrian. Sic φυλακὴ κρύπτη, ἡ φατνεί, apud Xenophon. in Hipparch. Exponitur φυλακὴ etiam præsidium, vnde φυλακεῖν seu φυλακὴν καθίστημι. præsidium vel præsidia impono, apud Thucyd. Item quarta pars noctis. Suid. quoniam in quatuor partes diuisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios peruenitebat. in hac significat. frequens est apud Euangelistas. ¶ Item φυλακὴ custodia, i. custodes qui cingunt latus principum, satellites, stipatores. Aristot. Item custodia, i. carcer. Lucil. epigr. lib. 3. Aristot. ethic. 3. ¶ Item cautio, vnde apud Thuc. l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν. cautionem magnam adhibebant.

Φυλακίζω, in carcerem conicio. Act. Ap. c. 22.

Φυλακικὸς, custodiendi seu seruandi peritus: aptus ad custodiam. Plat.

Φυλακεῖον, τὸ locus in castris vbi sunt excubiæ, statio, præsidium, etc. Polyb. l. 5.

Composita: ac primùm ex φυλάττω cum præpositione.

Ἀντιφυλάττω, seu ἀντιφυλάττω, vicissim custodio, vel obseruo.

Ἀντιφυλάττομαι, vicissim caueo. Xenoph. anab. lib. 2. ἡμεῖς ἐρώτης ταῦτα ἀντιφυλαττόμεθα.

Διαφυλάττω, seu διαφυλάττω, asseruo, vel conseruo. Idem Pæd. 5. διαφυλάξαι αὐτὸν τῶν τοῦ πολεμίου κ. τῶν ἐκείνου.

Διαφυλάττομαι, aptus ad cõseruandũ, vel cõseruandi peritus.

Διαφυλάττομαι, conseruor. Item incolumis euado.

Δυσδιαφύλακτος (*dec.*) qui difficulter custodiri potest, vel qui difficulter caueri potest. Hesych.

Ἐπιφυλάττω, obseruo. Plat. de leg.

Καταφυλάττω, idem. Aristoph.

Παραφυλάττω seu παραφυλάττω, pro iisdem Herodian. lib. 4. οὗ Μαρτιαλίου τὰς ἡμέρας πάντας παραφυλάττων, omnes temporum articulos captans. Exponitur & occasionem seu opportunitatem obseruo: vt apud Plut. in amat. narr. παραφυλάττω τῶν πανταχόθεν ἐνθύμια τὴν ἀφορμὴν τῆς πανουργίας. ¶ Item caueo: vnde παραφυλάττων αὑτὸν cauere sibi, apud eundem in lib. de def. orac. ¶ Item, excubo: vt πανήμερα παραφυλάττοντα. apud eundem

Παραφυλακὴ, obseruatio. item cautio.

Ἀπαράφυλακτος, (*dec.*) incautus: vnde Ἀπαραφυλάκτως, incautè. in Fab. Æsop.

Προφυλάττω, aut προφυλάττω q. d. antè excubo. Thuc. l. 2. οὐτε γὰρ καυτικὸν ἐν προφυλάττον ἐν ἀστῇ ἦν. Apud Herodot. προφυλάττω se, exp. à te caueo.

Προφυλάττομαι, præcaueo: item prouideo.

Προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcauendum: vt προφυλακτικὰ βοηθήματα: apud Diosc. Form. προφυλακτικὴ seu προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ quæ causas morborum arcet præcauendo.

Προφύλαξ, ὁ. qui ante excubat: vel simpliciter, excubitor, speculator præsidiarius. Plut. de fort. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigiliæ. Xenoph. Item præcautio, cautio. Paul. Ægin. Item pro amuleto ad canis rabidi morsum: apud Dioscorid.

Προφυλακὶς ναῦς, nauis quæ ante exercitum excubat, aut antè alias; nauis præsidiaria. Thuc. (uisus.

Ἀπροφύλακτος, (*dec.*) incustoditus: vel nulla cautione præ-

Συμφυλάττω, vnà custodio: vnà conseruo. Xen.

Composita sine propos. ac primùm formata ex secunda & tertia pers. sing. præt. pass.

Ἀφύλαξία, ἡ. q. d. incustodia, i. custodiæ seu excubiarum defectus. Xenoph.

Ἀφύλακτος, ὁ ἡ ὁ. incustoditus. Thuc. l. 2. ¶ Item non obseruatus seu qui non obseruatur. Item ineuitabilis, qui caueri non potest. Plut. in Cæs. ¶ Item actiuè, qui sibi non cauet, incautus, improuidus. Greg. ἀφύλακτον ἁπλότης. Item non obseruans. Noun. μὴν ἀφύλακτος.

Ἀφυλάκτως, incustoditè. Item incautè, improuidè. Xenoph. Hell. Herodian. lib. 6.

Ἀφυλακτέω, mihi non caueo, incautè me gero. Aristot. hist. an. l. 7. Item vigilias non dispono in castris. Xen.

Ἀφυλακτεῖται, dicitur quod fit incautè. Item quod non obseruatur & custoditur: vt ἀφυλακτεῖται λόγοι, apud Luc. & ἀφυλακτεῖται τόποι. Polyb.

Δυσφύλακτος, custodiru difficilis, qui non facilè seruari potest seu custoditi. Alexis. Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα. Οὐτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὡς γυνή.

Εὐφύλακτος, custoditu seu seruatu facilis. Thuc. item bene obseruatus, captatus. Idem. Item à quo facilè caueri potest.

Composita ex nomine φύλαξ, eiusdem fine præpositione.

Ἀγρόφυλαξ, ὁ, agri custos.

Ἀρκτοφύλαξ, vrsæ custos: arctophylax, vulgò qui dicitur esse boötes, vt Cic. vertit apud Arat.

Γαζοφύλαξ gazæ custos, seu thesauri. Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ seu thesauri custodiuntur. In templo Hierosolymitano sic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti thesaurus & ærarium, vt Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, vbi tabulæ & instrumenta publica monumentáque rerum gestarum asseruantur; tablinum. in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quasi δεσμοφύλαξ, vinctorum custos:) custos carceris, vel qui custodias asseruat. Luc. de Peregr.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, (*decomp.*) præfectus custodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ pacis custos. Æschin.

Εἱρκτοφύλαξ, carceris custos. Xen. Hell. 5.

Θεσμοφύλαξ, legem & institutorũ custos, apud Thuc. & in Pand.

Θησαυροφύλαξ, qui thesauri custodiæ præest.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repositi thesauri custodiuntur. Suid.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos. Ἱεροφυλάκιον, locus vbi sacra custodiuntur, sacrarium. (stiarium.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos. Ἱματιοφυλάκιον, arca vestiaria, ve-

Καιροφυλακεῖν, occasionem obseruo, occasioni imminenti ad nocendum alicui. Dem. in Aristocr.

Καιροφυλακτέω, idem. Luc.

Καρδιοφύλαξ, q. d. corditus: cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi solitum, apud Polyb.

Καρποφύλαξ, fructuum custos. Epigr.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos. Hes.

Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia: seu munus custodiendi & curandi fontis. Poll. l. 8.

Λιμενοφύλαξ, portus seu portuum custos.

Λιμενοφυλακία, ἡ, munus custodiendi portus. Aristot.

Μηλοφύλαξ, ouium custos: in anthol. Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi & rerum sacrarum custodia tradita est, ædituus. Eur. in Iphig. Taur. Aristot. polit. 6. Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum custos: vnde νομοφύλακες, legum custodes vel præsides. de quib. vide Aristot. polit. 4. Cic. de leg. lib. 3. & Colum. lib. 12. cap. 3.

Νομοφυλακία, ἡ legum custodia: munus τῶν νομοφυλάκων. Aristot. pol. lib. 6.

Νομοφυλάκιον, seu νομοφυλακεῖον, locus vbi νομοφύλακες iudicabant. Poll. lib. 8. c. 5.

Νομοφυλακέω, noctu custodio, seu nocturnas agens excubias custodio. Xenoph. Pæd. 4.

Νυκτοφυλάκιον, custoditio seu custodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ custos: vel qui viatores in via obseruat. Eust.

Οἰκοφύλαξ, domus custos. Epigr. Οἰκοφυλάκιον, præmium custodiæ domus, apud Eust.

Οἰκοφυλακεῖον, domum custodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur seu ducat. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ὀπισθοφυλακία, ἡ custodia militũ à tergo, seu post principia.

Ὀπισθοφυλακεῖον, à tergo agmen custodio & tueor. Herodia. l. 8. Phil. de v. M. l. 1.

Ὀπωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurgustium & casula ἢ ὀπωροφύλακος: apud Iesaiam, & Hesych. (in Tact.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua seu latera aciei custodiunt. Ælian.

Πολιοφύλακες, ciuium custodes vel ciuitatis. Arist. in polit.

Ῥαψοφύλακες, tabularum & instrumentorum publicorum custodes, qui & γραμματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento asseruando præerant; curabántque vt iusto pretio venderetur. Harpocr. & Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus seu vas in quo frumentum asseruatur.

Σκευοφύλαξ, vasorum seu vtensilium custos.

Σκευοφυλακία, vasa & vtensilia custodio, seu sarcinas.

Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis & vtensibilibus destinatus. Suid. & Euagr. in hist. Eccles. (Alex.

Στρατοφύλαξ, custos exercitus.

Στρωματοφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est. Plut. in

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli signatorij, seu gemmis insignes. Item annuli pars in qua gemma sedet, funda seu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicuius stipat, satellites. Herodian. l. 4. Athen. l. 1.

Ἀρχαιο-

Ἀρχιστρατοφύλαξ, [dec.] qui principem locum tenet inter custodes corporis, qui præest stipatoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos. Τειχοφυλακία, mutos custodio, murorum custodiæ præsum.

Χαλαζοφύλαξ, speculator & observator grandinis futuræ. Plut. symp. 17. problem. 2.

Χαρτοφύλαξ. chartarum custos, i. principalium chartarum, præfectus scriniorum.

Χαρτοφυλάκιον, scriniũ in quo reponũtur & asseruãtur chartę.

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum asseruat. Eurip. in Ione.

Χωροφύλαξ. loci custos: vel potius, agri custos.

Ὠοφυλακία, ouæ custodia. Aristot.

Φ ΥΛΗ, ἡς, ἡ, tribus, Athenis decima vrbis pars. Æsch. in Ctesiph. οὐδ' εἰ σφόδρα, οὐδ' ἡ σφοδρὰ μία φυλή, τὸ δ' ἑκατὸν μέρος τῆς πόλεως. ¶ Metaphoricè exp. classis, apud Xenoph. ἄλλων ἄλλα φυλὴ ἄλλα τελεστηριακῶν ἔργα ἔχουσα. Exponitur &, genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis. Aristot. polit. 2. c. 2. Luc. in Hermot. Fœm. φυλέτις, vt φυλέτις ἐκκλησία, curiata comitia. Artian.

Φυλετικὸς, ad tribules pertinens, qui est τῇ φυλετῇ: vt φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules. Aristot. in polit. Sic φυλετικαὶ δίκαι, iudicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετίζω, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit. 3.

Φύλον, τὸ, idem quod φυλή. Iliad. β. Exponitur &, genus, genus: vt φῦλ' ἀνθρώπων, apud Homer. & Hesiod. Sic φύλα γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. ¶ Item sexus. Xenoph. in polit. Iacedæm.

Composita.

Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ, qui est ex alia tribu. Poll. Item qui diuersæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus. Thucyd. lib. 1. Sic πόλεμος ἀλλόφυλος apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diuersi est generis, seu diuersæ naturæ, apud eundem sympos. lib. 4.

Ἀλλοφυλισμὸς, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum. Maccab. 1. 2. c. 4. Exponitur &, in alienos mores degeneratio: eiusdem libri c. 6.

Ἀπόφυλος, tribum non habens, peregrinus. Poll. & Hesych.

Δικάφυλος, decem tribus habens, in decem tribus diuisus. Herodot. & Plut. in Cam.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus. Item à moribus gentis abhorrens, inusitatus: vt ἔκφυλοι σῦμα, apud Plut. in Brut. & ἔκφυλος πόλεμος. Ælian.

Ἔμφυλος, qui est eiusdem tribus, tribulis. Odyss. α. & Demosth.

Ἔμφυλος, vt ἐμφύλιος πόλεμος, bellum ciuile, intestinum, aut domesticum: vel bellum inter eiusdem gentis homines. Plut. in Cic.

Ἑτεροφύλος, idem quod ἀλλόφυλος. Hesych.

Κατὰ φυλὰς, per tribus, seu per gentes. Idem. Il. β.

Ὁμόφυλος, qui eiusdem est tribus, tribulis. Herodian. lib. 6. Item qui eiusdem est generis: vt ὁμόφυλοι ἔρανοι, apud Xenoph. qui eiusdem est sexus. Aristot. de moun.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος: vt σύμφυλος αἵματος, cognatus, eiusdem generis. in Antioch. Sic σύμφυλα σπέρματα, apud Dioscorid. in præfat. lib. 3.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Ἀσύμφυλος, (dec.) nullam cognationem habens. Et general, alienus, abhorrens. Exponitur &, non quadrans. Luc. & Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus. Herodot.

Φ ΥΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons frondis. Il. ζ. φύλλα τε μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις χέει ἄλλα τ' ἔθηλε Τηλεθόωντα φύει. Athen. lib. 14. τά τε μὲν φύλλα τε προβάτε ἐδέοντο, τὰ δ' βλαστὸν αἰόνες. ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malobathri folium. ¶ Hippocrat. lib. 1. γυναικ. sic nominat silphij semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Est & herbæ nomen, apud Theophrast. hist. plant. lib. 9. cap. 19. & Dioscor. lib. 3. cap. 142. ¶ Item τὰ φύλλα Hippocr. appellasse dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, vt sunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctuarij loco è venditore adiici solebant. * Dictum volunt quidam φύλλον à φύω. Eustathius verò ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ φυεῖσθαι λάλαγγον.

Φυλλικὸς, ὴ, ὸν, q. d. foliaris, vt φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

Φύλλινος, ὁ, ἡ, idem: vnde φύλλινοι ἀγῶνες, certamina quorum præmia sunt coronæ ex foliis: qui & φύλλινοι ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych.

Φυλλώδης, ὁ, ἡ, foliosus, foliis abundans.

Φυλλοῦν, folia emitto, frondesco. Arat. in Phæn.

Φυλλάς, ἀδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum. Athen. l. 5. Eurip. in Androm. Hesych. Φυλλάδες sunt αἱ ξύλοις πλεκόμενοι ἐξ φύλλα.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum. Dioscorid.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλα, dicuntur flores, quos terra produrit, teste Hes. seu herbæ virides hortorum odoriferatæ, vt sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur & φύλλα seu φυλλέα, apud Aristoph. in Acharn. quæ Hesychius esse dicit olera vilia & marcida quæ à venditoribus emptori adiici solebant. Schol. Aristoph. φυλλεῖα nominari scribit lactucæ folia, in qua signif. apud Suid. scribitur φυλλία.

Φυλλίτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Diosc. l. 3. c. 121.

Composita.

Ἀγριόφυλλον, à quibusdam dicitur peucedanum: vt est apud Dioscorid.

Ἀεί φυλλος, semper folia habens. Ἀεφυλλία foliorũ perpetuitas.

Ἀκριβόφυλλος, plurima folia habens, ita vt præ multitudine discerni non possint. Il. ε.

Ἀκρόφυλλος, in summitate seu in cacumine folia habens.

Ἀποφυλλίζω, folia amputo seu frondes. Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 11.

Ἀποφυλλισμὸς, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀρνόφυλλον, ου, q. d. agni folium, herba qua agni delectantur. Hes.

Ἄφυλλος, foliis carens. Apud Eur. Οἱ ἄφυλλα σώματος, exp. ἀστηρίκτα καὶ ἄχρωτος.

Ἀφύλλωτος, q. d. non foliatus.

Βαθυφύλλος, q. d. profunda folia habens: vt πλατάνῳ βαθυφύλλῳ apud Mosch. idyl. 4.

Βραχυφύλλος, brevis folia habens. in Epigr.

Δυόφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκαφύλλος, duodecim folia habens, vt δωδεκάφυλλα ῥόδα, apud Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 6.

Ἐγχεόφυλλος, humi habens serpentia folia apud eundem ibid.

Εἰκοσάφυλλος, viginti folia habens. Idem ibidem.

Ἑκατονταφύλλος, centum folia habens, ibidem.

Ἐμμενεφύλλος, cui sua folia firmiter manent, folia non amittens. epitheton palmæ perpetuò virentis frondibus.

Ἐνοσίφυλλος, & εἰνοσίφυλλος, quatiens seu agitans frondes: videlicet vento flante. item in quo frondes agitantur: vt ἐρῶ εἰνοσίφυλλον. Il. β. ex quo intelligitur frondosas arbores habens, vel vento expositus, vtpote celsus.

Ἐπετεόφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ἐπιχεόφυλλος, humi sparsa folia habens: apud eundem hist. plan. lib. 8. c. 9.

Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantum foliatus. Ibidem.

Ἐπιφυλλὶς, ἰδος, ἡ, racemulus qui magno racemo superiacet, vel racemus per se paruus, ita dictus quòd regatur foliis. Exponitur &, pampinus racematius, qui exiles racemos profert, & in cacumine supra folia: vnde & nomen. Metaphoricè apud Aristophan. in Ran. ἐπιφυλλίδες, dicuntur mali poetæ quoniam parui pretij sunt eiusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriri. Item ἐπιφυλλὶς, racematio: apud Abdiam proph. Item racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor. Sit metaphoricè accuratè exquiro apud Græc. interpr. in Threnis Ierem. ca. 1. Eiusdem operis ca. 3. ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου. expon. oculus meus solicitam & anxiam habebit animam meam.

Ἐρεόφυλλος, valdè foliatus, multa aut magna folia habens. Hesyc. Item sic dicitur arbor, quæ & φελλός, suber.

Εὐφυλλος, pulchra folia habens. Eur. in Iph. Taur.

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλόφυλλος, pulchris foliis prædiros.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifolium. Ita Hippocrates vocat herbam quã alij καλλίστρατον appellant & κάλλιστον, teste Gal.

Καρυόφυλλον, q. d. nubis folium. Est arboris fructus (vt vult Aet.) vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis: cuius descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsi etiam siuici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concaua habens folia.

Λείοφυλλος, læuia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Arist. probl. sect. 1. c. 18.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μακεφυλλος, cui sunt rara folia.

Μελάμφυλλος, nigra folia habens, epitheton hederæ apud Dionys. ὁ φιλοκισσεύων. Μελάμφυλλον, τὸ, acanthi species, quam & πανδέρμαν vocant. Gal. & Aet.

Μεγαλόφυλλος, magna habens folia.

Μελισσόφυλλον, melissophyllum, apiastrum: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 118. quę inde nomen inuenit, quòd apes ea delectentur, vel eius flore, vt tradit Plin. l. 21. c. 20. Eadem dicitur & μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 354.

Μικρόφυλλος, qui paruis seu minutis est foliis. Dioscor.

Μονόφυλλος, vnicum folium habens.

Μύριόφυλλος, mille seu infinita folia habens. Μυριόφυλλον, τὸ, herba quę millefolium Plinio.

Ὀλιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis.

Οὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theophr. Πεντάφυλλον, τὸ, quinque-

quinquefolium herba. Sic etiam à quibusdam dicitur eupatorium, teste Archigene, apud Gal. περὶ κρ. τόν. l. 5. c. 9.

Πλατύφυλλος, lata folia habens: vt πλατύφυλλος πτελέμαλλος, apud Diosc. Item latifolia: species quercus, apud Theophrast. hist. plant. lib. 3. c. 9. Πλαταφύλλον, τό, latifolium: apud eundem hist. lib. 6. c. 6.

Πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, densa habens folia, seu densus foliis.

Ῥιζόφυλλος, à radice spoliatus. Προῤῥιζόφυλλος, (decomp.) iuxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnosa folia habens. Theophr.

Σπαθόφυλλος, cuius folia spathæ similia sunt. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 16.

Στενόφυλλος, idem quod μανόφυλλος suprà.

Στενόφυλλος angusta folia habens.

Στενοφυλλία, angustia foliorum.

Στενόφυλλον, telephium, herba. Hesych.

Τανύφυλλος, habens folia in latitudinem extensa, aut in longitudinem. Hom. & Theocr. idyll. 16.

Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius. Τρίφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 123.

Τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Theophr.

Φύλλον folium tuberis, i. herba quæ tuberi superinnascitur: ἀδόλλον quod scribitur pro οὐδλον. Athen. lib. 2. ex Pamphylo glossi.

Χαμέφυλλον, oleris genus, de quo Plin. lib. 19. cap. 8. Colum. lib. 11. cap. 3. Pallad. lib. 3. cap. 24. Sic dictum putatur quod foliis gaudeat. Sunt & qui eam herbam esse suspicentur quæ apud Gal. & Dioscor. χαμαίδλον dicitur.

Φύλλον. vide in Φυλέ. Φύμα, &c. in Φύω.
Φυξίς, &c. in Φεύγω.

ΦΥΡΩ, f. ύρω, Æolicè Φυρσω, P. ύρσα, misceo, commisceo. Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὑδρηφόρον, terram aquæ miscere. Plut. in lib. de defect. orac. φαύλως φυρεν ἅμα τῷ ἀληθεῖ ἀνακεκραμένην ψεύδη. Item inquino, fœdo aut perfundo, rigo. Odyss. ε. κ. ῥ. ἐν δὲ φυρε αἵματι. Iliad. υ. Δακρυσιν εἰμαῖ φυρε, perfundebant, autrigabant. Interdum significat, macero, subigo. Item pinso: vt apud Xenoph. in qua tamen significat. frequentius est φυράω. * Scribit Eust. forsan hoc φύρω ortum esse ex φυρόω, facta syncope & transpositione literarum: quum idem significet confundo, inquino, &c.

Φυρμαί, commiscror, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πεφυρμένοι αἵματι ψυχή. Odyss. ι. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine inquinatum. Item maceror, subigor: vnde apud Thucyd. πεφυρμένα ἀλφίτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, farina macerata vino & oleo.

Πεφυρμένως, mixtim, permixtim.

Φύρμα, τό, inquinamentum, fœdes, sordes, stigmentum, rectementum. Nicand.

Φυρμός, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Hesych.

Φυρόω, idem quod πεφυρμένως. Item confusè, inordinatè. Plutarch. in Oth.

Φυράω, idem quod φύρω, misceo, item macero, subigo: vt πολὺν φυράσαι, apud Plut. & φυραθὲν οἴνῳ, apud Dioscor.

Φυράσσομαι, idem quod φύρομαι: vnde apud eundem Dioscor. φυραθεὶς ἐλαίῳ, maceratus & subactus oleo. Idem, πεφυραμένον σὺν ἀλφίτῳ, cum polenta subactus. Item actiuè, idem quod φυράω: vnde metaph. apud Aristoph. in Nub. μαλακῷ φυρασάμενος τῷ φωνῷ πρὸς τὴν ἐρασμίαν, mollens & frangens vocem erga amatorem.

Φύραμα, τό, massa farinæ subactæ & humore maceratæ ad panificium, in ep. ad Cor. 1. c. 5. Item pro massa figuli, Rom. c. 9. ¶ Dicitur & de aliis rebus quæ subigendo miscentur: vt apud Constant. Geop. l. 15.

Φύρασις, ιως, ἡ, maceratio, subactio ad conficiendas massas.

Composita.

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus: vt αἵματι φυρτὰ βέλη, in anthol. Epigram. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.

Ἀναφύρω, commisceo, permisceo, confundo. Item inquino, fœdo, vnde particip. pass. ἀναπεφυρμένος, apud Eurip. in Bacch. ἀναπεφυρμένος αἵματι.

Ἀναφυράω, idem quod φυράω. Dioscor. l. 2. cap. 131.

Συναναφύρω, (decomp.) vnde συναναφύρομαι, aliquis cum scortis dicitur, i. cum iis voluptari. Luc. ἀναγκαῖον ἢ γυναιξὶ συναναφυρέντες. Sic & apud Athen. συναναφύρεσθαι μὴ ἑταίραις, ἀλλὰ μὴ ἑταίρων.

Κεκρατιφυρτος, confusus, miscellaneus. Æschyl.

Ἀναφυράω, subigo, pinso.

Εὐφυράτατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελιφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

Συμφύρω, commisceo, confundo: vnde in pass. apud Plut. in Cam. συμπεφυρμένου τοῖς εἰκείοις πόλιν.

Σύμφυρτος, commixtus, confusus. Συμφυρδὸν, cõmixtim, confusè, promiscuè. Nic. in Ther.

Ἀσύμφυρτος, (dec.) non cõmixtus, nõ cõfusus. Dion. Areop.

Χερόφυρτος, manu subactus. Epigr.

Γίφυρα, Ὀλεφύρομαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΦΥΣΑΩ, (vel φυσάω) sufflo, inflo, flatu distendo. Lucil. Epigl. 2. Τὸν λεπτὸν φυσῶν τὸ πῦρ πρόσλαβε χρόνῳ ὁ κακός. Aristophan. in Nub. ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, tanquam vesicam inflat. Et φυσᾷν αὐλόν, inflare tibiam, apud Plut. in Alcib. Sic φυσᾷν κόχλας, conchas inflare, apud Eurip. in Iphig. Taur. Interdum φυσᾷν est effo: vt apud Soph. φυσῶν τ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, efflantem cruorem per nares. Sic & apud Plut. de primo frig. ὅταν συστρέψαντες τὰ χείλη φυσήσωμεν, quum labris contractis efflamus. Interdum φυσᾷν dicitur de superbiente & insolescente: vt apud Phil. de vita M. l. 1. φυσῶσι καὶ πνεύσει μεγάλῳ. Sic apud Plut. in polit. præc. μικρὸν ἰσχύειν καὶ μέγα φυσᾷν, magnum spirare. Apud eundem de educ. lib. ὁ εἰς αὐτὸς μηδ' ἐν τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾷν, laudibus efferre & inflare, i. insolentes & inflatos reddere.

Φυσῶμαι, (seu φυσῶσθαι) sufflor, inflor, tumeo. Aristoph. in Nub. (de ventre) ἢ δ' ἂν ἐφυσᾶτο. Item metaph. inflor, efferor. Plut. τοῦ τῆς τύχης φυσωμένου καὶ βαλλομένου. Et Xen. apomn. l. 2. πεφυσημένος δ' ἐν ὀργῇ.

Φύσημα, τὸ, inflatio, inflatus, flatus: vt φυσήματα κρυσταλλοῦντα, apud Eur. in Rheso. In bullante humore sic dicitur bulla: & apud eundem in Phœn. sanguinis ebullientis eruptio appellatur φύσημα. ¶ Peculiariter pineam resinam φύσημα nominari testatur Galen. de compos. medic. κατὰ γένη libr. 7. & Aet. libro 1. ¶ Item metaph. spiritus, flatus: de insolescentibus dictum & superbientibus, vt apud Platon. in Alcibiad. post & Athen.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio ipsa flandi actio, vel sufflatio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 10.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum, schol. Aristoph. item follis: Dioscor. ¶ Dicitur & esse piscis quidam cetaceus, apud Ælian. & Strab. lib. 3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Sed apud Hesych. legitur φυσητὴρ dicentem esse fistulam piscium cetaceorum. ¶ Dicitur φυσητὴρ etiam de meatu polypodis quo ova sua parit, apud Athen. l. 7.

Φυσητήριον, τὸ, instrumentum apum ad inflandum, aut instrumentum quod inflatur.

Φυσητικός, ad inflandum aptus, inflandi vim habens. Aristot.

Φῦσα, vel φύσσα, follis. Il. ε. Exponitur & vesica, apud Dioscor. l. 2. ca. 16. & schol. Aristoph. qui etiam addit φῦσαν appellari ἀφ' ὑπάρχειν φύσεως, i. ab eo quod illi solet accidere. ¶ Item flatus, apud Xen. præd. 1. Aristot. & Alex. Aphr. ¶ Metaphoricè de insolentia dicitur, sicut & φύσημα, teste Eust. ¶ Numeratur & inter pisces Niliacos, & apud Hesych. & Athen. l. 7.

Φυσώδης, ης, ές, ἡ, flatuosus, flatu abundans. Item flatus seu inflationes movens: vt πνεῦμα ἀνεμῶδες καὶ φυσῶδες, apud Galen. ad Glauc. lib. 2.

Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens. Luc. in Char. Item tibia, seu fistula. Hesy. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur vesicaria, omnibus fruticis apud Dioscor. vel quòd vesicæ prosit (quæ φῦσα dicitur) vt vult Plin. vel à vesiculis & folliculis quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles, vt putant alij.

Φυσαλὼ, ῶ, ὁ, bufo: venenatum id ranarum genus quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, vt sæpe crepet: apud Luc. in Philopseud.

Φυσῶν, ῶν, ἡ, vesicula seu pustula, in manibus aut pedibus. Poll. In aliis sic dicitur velut vesicula turgida: vel genus quoddam alliorum, teste Hesy. & Galen. lex. Hippoc.

Φυσιγγόομαι, ῶμαι, inturgesco in vesicæ modum. Et generaliter, inturgesco, intumesco: vnde apud Aristoph. in Acharnens. ἀδικίαις πεφυσιγγωμένος.

Φύσκη, ἡ, crassum intestinum, ex quo farina & carnibus iniectis iocanicæ fiunt. schol. Aristop. in Equit. Athen. l. 14. Eupm. & Suid. Item vesicula manibus obortа: vt inter remigandum remorum attritu. schol. Aristop. in Vesp.

Φυσκίον, τὸ, vesicula, folliculus, vtriculus. Dioscor. φύσκιον, ου, ὁ, ventricosus: apud Ioseph.

Φύσκη, (vel φυσκὴ) mazza ex farina & vino, teste schol. Aristop. apud eum in Vesp. Athen. l. 3. est mazza μὴ ἄγαν τετριμμένη.

Φυσόω, idem quod φυσάω, inflo, i. superbum reddo.

Φυσῶμαι, inflor, intumesco, efferor.

Φυσιόω, anhelo: vt ἵπποι φυσιόωντες. Il. π. Item tumeo, turgeo, superbia. Gregor. Οἱ θανάτῳ ζῶντες ἑαυτοὺς φυσιοῦμεν. ¶ Item actiuè, inflo, idem cum φυσόω in ep. ad Cor. 1. c. 8.

Φυσιῶμαι, inflor, superbio, eiusdem ep. c. 4.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia, in ep. 2. ad Cor. c. 12. & apud Greg.

Φυσικός, (tanquàm à φυσάω) ipsa flandi seu efflandi actio. Exponitur & flatus: apud Aristot. in probl. sect. 11. q. 41.

Πνεῦσω, f. ύσω, spiro, flatũ emitto. Nic. in Ther. (de aspide) φυσῶν δ' ἀναπιμπλᾷ, κύκλου δ' ἀκρῆς πνεύσαντος. Exponit

tur &, terreo, exterrefacio : propriè tamen, flatu vehementer emisso. schol. Nic. Item flatum emuto vehementer & cum sonitu quodam : vt apud Suid. ex Epigr. ἀφῆκε σκαρδμοῖσι νεὸς ἀφεκκλίκα χείλη Πεφύσησε τάμα. (σκεῦ.

Πέφυσμα, vehemēs spiritus emissio. Hesyc. est σχῆμα ὀρχη-

Πεφυσήλεω, terrifico cum flatu. Nic. in Ther.

Φύσων, velum, carbasus : (à φυσάω dictus, quoniam φυσώμενος πλησιεστέρω ἀέρι ἐνεργεῖ, inquit Eust.) Scribitur & φώσων, apud Etym. ex Lycophr. Ἄφλαστα καὶ φώσωνας ἀφρυσμένους.

Φυσώνιον, τὸ, linteum quo facies detergitur, sudariolum. Etymol. ¶ Item solarium : ἀφ' οὗ τὸ φῶς.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀναφυσάω, sursum flo, sursum emitto flatum. Item suffio insto. ¶ Et metaph. elatum reddo, superbire facio : vnde in pass. apud Xen. Pæd. 7. ἀναφυσώμενος ὑπὸ τῶν λόγων.

Ἀναφύσημα, τὸ, inflatio. Luc. Item euaporatio, spiraculum. Aristot. de mundo.

Ἀναφύσησις, ἡ, inflatio. Peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio, seu cerrus quidam modus inflandi tibias : apud Eust. Item idem quod ἀναφύσημα, spiraculum. Aristot. ibidem.

Ἀναφυσάω, anhelo. Hesiod. in Asp. Apoll. Argon. 2.

Ἀποφυσάω, efflo. Aristoph. in Vesp. item flatu expello. Aristot. meteor. l. 2. (primo frig.

Διαφυσάω, perflo, item flatu discindo. Gal. Item efflo, apud Plut. de

Διαφύσησις, perflatio.

Ἐκφυσάω, efflo, exuffio : vnde apud Diosc. καὶ ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσωμένων. Item follib. ventilo. Metaphoricè apud Aristop. in Pace, ἐξεφύσησε τοσοῦτον πόλεμον, excitauit tantum bellum.

Ἐκφύσημα, efflatio, exuffatio. Item inflatio, morbus. Poll. Exponi etiam potest, id quod efflatur.

Ἐκφύσησις, efflatio, exuffatio. Gal. de motu muscul. l. 2.

Ἐμφυσάω, infio, inspiro, flatu immitto. Ioan. cap. 20. Exponitur &, flatu accendo.

Ἐμφύσημα, insufflatio. Item quod insufflatur, seu inflando immittitur : vnde apud Greg. ἐμφυσήματα dicitur Spiritus sanctus. Dicuntur & morbi quidam ἐμφυσήματα, inflationes apud Diosc. lib 3. cap. 163 & Galen.

Ἐμφυσῶμαι, idem quod φυσῶμαι, inflor, tumeo, superbio.

Ἐπιφυσάω, inflo.

Καταφυσάω, flatu effundo, in flando perfundo. Aristot. hist. an. l. 9. καταφυσῶσιν εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ μέλι οἱ μελιτουργοί.

Συμφυσάω, vnà suffio vel insto. Item metaphorice, conspiro. Plat. de leg. lib. 4.

Ὑπερφυσώμαι, supra modum inflor & efferor. Basil. hom 19.

Composita ex φῦλα sine præpos.

Ἀκροφύσιον, ου, τὸ, follium pars summa seu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Thucyd. lib. 4.

Ἄφυσος, siue ἄφυκτος, expers flatuum. Item nullos generans flatus, non inflans : vt ἄφυσος ὁ ἰκμάς, apud Galen. περὶ κρ. τῶν. l. 1. cap. 6. Dicuntur ἄφυλα etiam quæ flatus generatos discutiunt propellúntque : vt ἀναίμαλα ἄφυλα, apud Aet. libro 10. cap. 11.

Προφύσια, in metallis dicuntur præmunimina quibus follium fistulæ teguntur. Hesych.

Φύω. F. φυ, P. κα. gigno, produco, edo, parior. Xenoph. Pæd. 8. γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δ' ἃ τέτακται φύει καὶ τρέφει. Sic Il. α. (de sceptro) τὸ μὲν ἄκρον φυλλα καὶ ὄζους φύσεν. Sic homo dicitur φῦναι τέκνα, apud Aristot. de gen. anim. lib. 5. item παῖδα καὶ πόλεις, apud Lucian. Sic pater dicitur filium φύειν, apud Sophocl. vnde φυτὰς, genitor, pater apud Aristoph. in Vesp. & Lys. orat. in Theomnest. 1. ¶ Item neutraliter, nascor : vt Iliad. ζ. Ὃς τε δὲ φῶν γένεον, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. ¶ In hac signif. vsitatius est præt. πέφυκα natus sum. Plat. in apol. Socrat. ἐξ αὐτῶν τῶν πέφυκα. Sic apud Greg. Naz. ἐκ τοῦ πεφυκώς, ex filio natus. Interdum πέφυκα significat, natura comparatus sum, à natura habeo. Cum infinit. Thucyd. πεφύκασι τε ἀπαντῶντες καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, ita comparatum est vt, &c. Sic apud Plat. πεφύκασι ποιεῖν, consueuerunt facere. Sæpe cum aduerbio : vt Demosth. οὕτω τοιαῦτα πέφυκε, sic hæc natura comparata sunt. Idem, ὡς πέφυκα ζῶ, vt fert ingenium meum. Aliquando dicitur aliquis εὖ πεφυκέναι πρός τι, i. ingenio esse ad aliquam rem apto, vel natus esse ad aliquid : apud Aristot. Plut. & Xen. Interdum πέφυκα, exp. hæreo, adhæresco : vt apud Gal. πεφυκὼς ὑμένι τῇ κεφαλῇ ἐστι, membrana quæ corneæ inhæret.

Πεφυκότως, vt natura comparatum est, vt fert natura. Aristot.

Πέφυκα, (formatum ex πεφυκα sicut πεπαλέγω ex πέπαλεγα) idem quod φύω, nascor. Hesiod. in Erg. χαῖρε κάπῃ, ἐξ οὗπερ ἐπέφυκεν ἔτι σταφυλαῖς μελίεσσι.

Φῦμι, inusitatum format ex se nor. 1. ἔφυν significantem idem quod πέφυκα, natus sum. Xenoph. Pæd. 2. ὑμεῖς δὲ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ καὶ ἐτρέφητε. Hinc & infinit. φῦναι, apud eundem. Et partic. φὺς, ωσα, ον : vt φὺς ἀγαθὸν πατέρων, apud Plat. Sic φῦσα κακὸν, apud Demosth.

Φύομαι, nascor, enascor, orior, exorior : vt τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, quæ nascuntur è terra. Xen. Pæd. 8. Metaph. φύεσθαι & κακὸν φύεσθαι dicitur, apud Dem. in epitaph. & pro coro. præt. med. πέφυκα, idem quod πέφυκα : vnde πεφύκοτι. Il. ζ. Et partic. πεφυός, idem quod πεφυκώς.

Φῦμα, τὸ, quod enatum est : propriè, è terra. ¶ Item tumor omnis præter naturam qui sine externa causa oritur more eorum quæ è terra enascuntur & erumpunt : tuberculum, & oricus tuberculum Celso. Interdum exp. papula, nec non verruca & nævus, apud Aristot. Interdum specialiter φῦμα dicitur phlegmone, quæ in adenosa carne sponte obortta flatum augetur, atque ad suppurationem citò peruenit. apud Galen. & Aet.

Φυματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, phymatis abundans. Hippoc.

Φυματίας, ου, ὁ, idem : apud eundem. Φυματῶδες dicitur pars corporis in qua φύματα nascuntur. Item persona cui illa innascuntur : apud eundem.

Φύσις, εως, ἡ, q. d. enascentia : ortus, generatio : vt φύσις γαλαξίας, apud Aristot. ¶ Item natura, vis : vt σωμάτων φύσις, apud eundem de part. anim. lib. 2. c. 2. Et φύσις τοῦ ἔργου, apud Galen. comm. Hippocr. lib. 1. ἀφ' φύσεως ἀνθρώπου. ¶ Apud medicos interdum exp. natura. Interdum sic dicitur vis quæ ex ipsa nostri opifex est & conseruatrix : seu temperamentum ex primis elementis conflatum. Interdum φύσει nomine intelligitur ἕξις, i. ipsa partium structura & compositio. Aliquando idem significat quod genus vel species vel forma : vt docet Galen. apud Hippocr. ¶ Item φύσις, natura substantia : πᾶσα τοῦ νοῦν φύσις λέγει, inquit Aristot. metaph. lib. 4. ¶ Item ingenium : vt exp. Cicer. apud Plat. in Phædro loquentem de Isocr. & Lysia. ¶ Item sexus. Thuc. lib 2. Vnde & vtriusque sexus pudenda φύσει nomine efferuntur, apud Diod. & in Geopon. ¶ Item statura, apud Lucian. item figura apud Plat. ¶ Exponitur &, constitutio apud Xen.

Φυσικὸς, ἡ, ὁ, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conuenienS : vt φυσικὴ ὁρίζεις, apud Aristot. & φυσικὰ αἴτια, apud eundem, &c. philos. ¶ Item physicus, naturæ seu rerum naturalium inuestigator. Plut. de primo frig. ¶ Item flatum ciens, apud Aristot. tanquam à verbo φυσᾶν, seu nomine φῦλα.

Φυσικῶς, naturaliter, secundum naturam. Item naturali ratione. Plat. Aristot. &c.

Φυσιμόκυος, ἡ, ὁ, productiuus, producendi seu procreandi vim habens. Theophr. hist. plant. lib 4.

Φυτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor. Hes.

Φυτεία idem quod φύσις natura, generatio. idem.

Φυτλη, eidem est generatio, ortus, genus.

Φυτὸν, ου, τὸ, planta, stirps. Aristot. Ethic. 1. & sæpe apud Theophr. De homine etiam dicitur apud Eur. & Plat. de leg. l. 6. Item idem quod φῦμα, tuberculum : apud Archiloch. teste schol. Theocr. Quidam etiam sic nominant cynoglossion herbam, vt est in Append. Diosc. seu inter notha. Diosc.

Φυτικὸς, ad plantam seu plantas pertinens : vt φυτικὰ αἴτια, apud Athen. Exponitur &, vegetatiuus, item crescendi vim dans. apud Aristot.

Φυτὸς, Solis vel Iouis epitheton, teste Hesych. à quibusdam expon. germinationis autor.

Φυτάλιαι, ἡ, terra plantas seu stirpes ferens : seu locus arboribus consitus. Iliad. ζ. & υ. Exponitur &, plantatio : vt φυτάλιαι καρποῦ μελίφρων, apud Apollon. ¶ Item hyemis pars postrema, sic dicta à veteribus quod eo tempore insitiones optimè fiant.

Φυτάλιζω, planto : item πλεκτάζω genero, gigno. Hesych. & Suid.

Φυτάλμιος, ad plantationem aptus. Hesych. ¶ At φυτάλμιος Iouis est epitheton ἢ ζωογόνου, teste eodem. Apud Soph. in Oed. col φυτάλμιος, exp. ὁ τοῦ φύτλης, ὁ τοῦ γηγενοῦς.

Φυτεύω, planto. Od. τ. καὶ δ' ἐν δρεπ μακρὰ φυτεύων. Et metaph. gigno, procreo. Hesiod. in Asp. κρὸς ἀλκτῆρα φυτεύσαι. Sic & apud Eurip. in Orest. ¶ Item molior, struo, machinor : vt Od. ξ. κακὰ δ' ἐ μηχανόωντο φυτεύσιν.

Φυτεία, ἡ, plantatio, consitio, satio. Plut. in Alex. Item idem quod φυτεύμα. apud Athen. lib. 5.

Φυτεύμα, τὸ, planta quæ deponitur & conseritur : semen. Theophr. & Plat. de leg. Item : plantario, seu locus plantis consitus. ¶ Est & herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 130.

Φυτεύσις, ἡ plantatio, consitio. Aristot. de mun.

Φυτευτήριος, plantarius, seminarius : qui plantari seminarisq; solet vel potest. Τὸ φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta & viuitadix quæ in terram deponitur, surculus, stolo, &c. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 6. Præcipuè tamen sic dicitur planta seu semen oleaginum, teste Poll. l. 1. c. 11. ¶ Accipitur & pro loco in quo sunt plantæ è semine natæ quæ postea transplantantur in viridariis. In qua significatione dicitur & φυτώριον seu φυτάριον, in Geopon. l. 5. & 11.

Φυτευτικὸς, idem cum φυτάλμιος. Hes.

Φυτεία, ἡ, plantationis tempus. Hippocr.

Φυτεύω, seu φυτεύομαι, idem cum φυτεύω : vnde apud Hesiod. in Theog. Κεφαλὰ φυτεύεται φαιδίμων ὤμων.

Φυτόειδής, ἡ, idem cum φυτὸν, planta, stirps. Plutarc. de def. orac.

Φυτόω, idem quod φυτεύω, genero, gigno. De patre tantùm dici vult Etym. qui & pro exemplo versum illum Hesiodi subiicit, φυτόωσε legens, non φυτεύσε.

Φύτωμα, τὸ, germen, stirps, proles. Pro eodem per apocopen dici videtur φύτυ, apud Aristoph. in Pace, & Eupolin in Autolico.

Φυτὸς, ὁ, arboris caudex, stirps, truncus. Item in herbis, caulis, thyrsus. Dicitur quasi φυτερὸς teste Eust.

Φυὴ, ἡ, natura vel apud Pind. Φρὸς ὁ πολλὰ οἶδ' ὡς φυᾷ. Item habitus oris, indoles: apud Hom. Il. α. β. &c. Exponitur & statura, apud Hesiod. in Erg. quum ait argeoteum seculum, χρυσέῳ ὥτε φυὴν fuisse ἐναλίγκιον, ὥτε νόημα.

Φυήδλον, τὸ, panus, seu panis tumor nõ altus, latus, in quo quiddam pustulæ simile est. Vide Cels. lib. 5. cap. 25. & Paul. l. 4. cap. 22.

Υἷς φύλλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita de primitiuis ex φύω, φύομαι & φυή, cum præpositione.

Ἀνάφυω, renasci facio, rursum produco. Et idem quod φύω, nasci faciens, oritur, produco. Theocr. idyll. 10. Ὦ μοι τᾷ πόνων, ἰὼ λίθων ἀνάφυξις.

Ἀναφύομαι, renascor, rursum exorior. Plut. in Thes. ἀναφύοντος τᾷ λύπᾳ διαβολαί. Item orior, oborior, nascor, &c. Theophr. ἅμα δ' συμβαίνει τῇ πόᾳ ἀναφύεσθαι πολλοὺς. Sic & apud Plutarch. in Per. & Luc.

Ἀμφύω, per syncopen dicitur pro ἀναφύω.

Ἀνάφυμαι, q. d. abnascor. Exponitur tamen, adnascor seu agnascor. Item suscitum emitto. Præt. ἀνάπφυκα, à natura abhorreo. Synes. διαζόνται μὴ μετὰ ποιεῖσθαι τὸς πολιτικὸς ἀναμίξεις, ὅρκοις ἐν ἀναπεφυκὼς εἶδα.

Ἀνάφυσις, ἡ, appẽdix: ramulus adnascẽs ramis maioribus.

Ἀνάφυσις, ως, ἡ, pars ossis exuberans.

Διαφύω, internascor: vnde particip. διαπεφυκὼς, quod natum est inter. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Διαφύομαι, enascor, orior: apud eundem.

Διαφυὴ, ἡ, interstitium inter artus, intervallum Plat. in Phęd.

Διάφυσις, idem. Exponitur & fissura, rima, res intercurrens discriminans. Aristot. hist. an. l. 6. c. 3. Apud Hippocr. in commissura genu sic nominatur corpus quoddam ὑμεροειδὲς τῶν ὀστέων teste Gal. comm. 1 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκφύω, idem quod φύω, gigno, produco, edo. cum accus. Aristot. de mun. & Theophr. hist. pl. lib. 6. Præt. ἐκπέφυκα, enatus vel editus sum, cum genit. Eurip. in Phœ. ὃς δρακόντος ἡμῖν ἐκπέφυκε. Legitur & aor. 2. ἐξέφυν, tanquam ab ἐκφυμι, apud Soph. ἐλευθέρᾳ μὲν ἐξέφυν πατρός.

Ἔκφυσις, ἡ, res quæ aliis adnata est, vt sit velut appendix Aristotel. de part. anim. lib. 1. cap. 14.

Ἔκφυτα, τὰ, exp. ἐξόστεμα.

Ἔκφυσις, q. d. enascentia: exortus, ortus, germinatio: item eruptio germinantium post sementem. Theophr. hist. pl. li. 8. c. 11. ¶ Apud anatomicos & medicos sic dicitur exortus intestinorum, quem ex pyloro intestinum excipit, teste Galen. de vsu partium. Item in osse idem quod ἀνάφυσις. ¶ Exponitur & generatio, procreatio.

Ἐκφυὴς, (compositum ex φυὴ) d. q. qui extra naturam est. id est, qui tanto ingenio est, vt id consuetum naturæ modum velut egrediatur.

Ἐμφύω, ingenero. Od. χ. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. Sic Xen. ἐμφύσας ἐρῶτα τῆς τεκνοποιίας. Hinc ἐμπεφυκὼς dicitur aliquid quod ingeneratum seu ingenitum est: vt apud Eurip. πᾶσι ἐμπέφυκε τόδε.

Ἐμφύομαι, ingeneror, innascor. Plut. in lib. aduersu Colot. Item amplexus adhæreo vel inhæreo, ita vt auelli nequeam, & velut ingeneret ei cui adhæreo. Od. ω. ἐν χείρεσι φύσε τίθει per tmesin ἐν φύσε. Sic & apud Plut. in Cam. & in Fab. Hinc. particip. præt. med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens: vnde fœm. ἐμπεφυῶς. Iliad. α.

Ἔμφυσις, ingeneratio ipsa actio ingenerandi.

Ἔμφυτος, ingenitus, insitus, à natura inditus. Dem. in Epitaph. & pro cor. Ἔμφυς, idem: vt ἔμφυς ἦθος, apud Pind.

Ἔμφυμι, vnde aor. 2. ἐνέφυν, idem quod ἐμφύομαι, in secunda sign. Od. ε. & alibi. Εὖτ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ per tmesin pro ἐνέφυ.

Decomp. Ἐνεμφύομαι, innascor, ingenitus sum.

Μετέμφυτος, ex vno in aliud insitus. Epigr.

Παρεμφύομαι, iuxta seu præter innascor. Luc.

Ἐπιφύω, insuper produco seu edo: vnde præt. Ἐπιπεφύκα, insuper productus sum seu editus. Exponitur etiam, agnatus sum seu innatus: vt καρπὸν τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, apud Dioſc. l. 4. c. 249.

Ἐπιφύομαι, insuper nascor seu adnascor, accerso: vnde particip. ἐπιφυὴς exp. agnatus, post natus: apud Greg. Itẽ adhæreo seu adhærescо. Plut. de Ii. inst. τίσιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραγγέλλομεν; Item adorior, inuado. Greg. de Spiritu sancto, μὴ μοι τὶς ἐπιφύσθω πάλιν τὸ λογομάχον. Apud Plut. in Ant. ἐπιφύεσθ τῶν γεγραμμένων μάλιστα τοῖς αἰτιᾶσθαι, exp. vrgebat inter ea quæ accusabat.

Ἐπίφυσις, accretio, accrementum. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 1. ¶ Apud anatomicos est vnitio ossis cum altero osse, quasi os vnum alteri innatum: non est autem pars ossis, sed quiddam ossi adnatum. Gal. lib. de ossib.

Ἐπιφυόδες, dicuntur esse propagines: apud Theoph.

Ἐπίφυμι, exp. adnascor. Hinc partic. ἐπιφυὴς, idem quod ἐπιφυείς, apud Synes. ἀκαρπίᾳ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν ἀκτῇ κακῶς ἐπιφυόμενον τῇ Κυρίᾳ.

Προσεπιφύομαι, (*decomp.*) insuper adnascor.

Καθέφυτος, confitus. Luc. de luctu. & Plut.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto. Plat. in Tim.

Παρεφύω, q. d. adgenero: genero seu gigno iuxta. Item idem quod ἐκφύω: apud Theoph. hist. pl. l. 3. & 7.

Παραφύομαι, adnascor, nascor iuxta. Dioſc. l. 4. c. 83. Item nascor præter naturam.

Παραφυὰς, ἡ, quod agnascitur arbori, soboles adfruticans, Theoph. & Phil. de mun.

Παράφυσις, agnatio. Et παραφύσεις, agnata membra: item q. d. nascentiæ præter naturam. Aristot. de gen. an. l. 4.

Παράφυτος, iuxta confitus. Theoph.

Περιφύομαι, circumnascor. Item excresco. Theoph. hist. pl. l. 8. Exponitur etiam, obducor: item complector.

Περίφυσις, q. d. circumnascentia. Exponitur etiam, incrementum quod in ambitu fit. Theoph. l. 5.

Περίφυς, vt περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis: apud Dioſc. l. 4. c. 104.

Περιφύομαι, vnde περίφυτος, exp. agnatus sum, prouenio: item adhæsi. Aristoph. in Nub. ψυχείσῃ περίφυτον πεφυκεί.

Προσφύω, agnasci facio. Basi. in ep. ad Liban. ὡς λεπτὸς ἐνείσας ἀκανθὰς ἡ φύσις τῷ ἄνθει προσέφυσεν. Præt. προσέφυκα, agnatus sum. Aristot. de gen. an. l. 4. Item adnexus sum, adhæreo. apud eundem. Item me immiscui. Plat. de leg.

Προσφύομαι, agnascor, accresco. Theoph. & Phil. Item adhæreo, adhærescо.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio. Item adhæsio: vel cohærentia, connexio. Theoph. & Alex. Aphr.

Προσφυὴς, coalescens, adhærens. Theoph. de caus. pl. l. 1. Item idem quod συμφυὴς: apud Gal. Exponitur etiam, natus accõmodatus, congruens: apud Greg. Apud Plat. ep. 7. τὰ δικαίου μὴ προσφυεῖς, dicuntur qui ab iis quæ iusta sunt, abhorrent.

Προσφυὴς, cum quadã coalescẽtia: vel coalescendo, cohærẽdo. Item congruenter. Pro eodem dicitur & προσαρτιφυκότως.

Πρόσφυμι, vnde particip. προσφὺς, agnatus. Item inhærens. Luc. & Plat.

Εὐπροσφυτος, (*Dec.*) facilè coalescens seu coiens. Theoph. de caus. pl. l. 1.

Προφύω, ante genero seu gigno. Πρόφυσις, germinatio, germen: apud Hippocr. [truit.

Πρόφυμι, vnde προφύω apud Soph. dictũ pro προεφύω, ante ex-

Συμφύω, coalescere facio, conglutino, coagmento. Plat. in Symp. Præt. συμπέφυκα, coalui & concreui, congenitus sum: vnde particip. συμπεφυκὼς, qui coaluit, concretus. Aristotel. de gen. an. lib. 4.

Συμφύομαι, coalesco, conglutinor: item cohærescо. Theoph. διὰ τὸ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὰ μάλιστα συμφυόμενα. Exponitur & complector, seu complexus adhæreo. Appian. συμφυόντες ἀλλήλοις δόξῃ μιᾷ πλῆθος ἀνέθανον.

Σύμφυσις, coalescentia, concretio, consociatio. Theop. Item naturalis ossium vnio: apud medicos.

Σύμφυτος, congenitus, innatus, à natura insitus. Aristot. metaph. l. 2. & alibi. Item qui coire potest, consocialibilis. Theoph. de caus. plant. l. 5. σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι. Apud Non. σύμφυτος εἶμι θεῷ, expon. eiusdem sum cum patre essentiæ. ¶ Σύμφυτον, τὸ, nomen herbæ sic dictæ à conglutinandi facultate qua pollet: apud Dioſc. l. 4. c. 9. & 10. Glycyrrhiza etiam à quibusdam dicta fuit σύμφυτον, propter effectus similitudinem: vt est in Append. Dioſc.

Συμφυτικὸς, quo fit vt quid coalescat: vt συμφυτικὸν φάρμακον, apud Galen.

Συμφυὴς, idem quod σύμφυτος, ingenitus, innatus. Polyb. πρὸς ὅρῳ μὲν ἰσχύοντες ἢ θρέψεις συμφυεῖς εἶσι λύμαι. Exponitur & adhærens. Item qui coaluit cum aliquo. Plut. in Lyc. Et metaph. vnanimis, consentiens. Greg.

Συμφυῶς, more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia qualis est rerum congenitarum.

Συμφυία, ἡ, cohærentia seu concretio duorum quæ coalescunt vel concretio, coalitus. Philo de mun. Basil. Greg.

Decomp. Ἀσυμφυὴς, non coalescens: apud Suid.

Εὐσύμφυτος, facilè concrescens & coalescens. Theoph.

Ὑπερφυὴς, naturæ modũ excedens, mirum in modum excellens aut insignis: valde admirandus: vel simpliciter, insignis, eximius. Aristoph. in Plutar. ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος δύο δ' ὁρῶντες. Exp. & μεγαλοφρονεῖς: vt τιμαὶ μεγαλεφρεῖς, apud Plut. in Cæs. honores ex humano fastigio maiores. Item absurdus, apud

apud Isocr. in Trapez. Item ita atrox, vt vix in humanam naturam talis atrocitas cadere possit: apud Dem. in Mid.

Ὑπερφυής, excedendo consuetum naturæ modum: vel mirum in modum, mirificè, eximiè. Herodian. l. 5. & Plut.

Ὑποφύομαι, subnascor, succresco, suppullulo: vel sensim aut paulatim nascor. [dec.

Ὑπόφυσις, q.d. subnascentia. Suidę ὑποφύσεις sunt αὐξήσεις.

Composita sine præpositione ex eodem φύω, aut ex nomine φυή.

Ἀγαθοφυής, ές, ὁ ἡ ἡ, natura siue indole bonus.

Ἀγαθοφυΐα, bonitas à natura proueniens.

Ἀκανθοφυέω, spinas produco.

Ἀκροφυής, in cacumine proueniens, in summitate nascens. Item summa indole præditus. Synes. ep. 40.

Ἀλληλοφυεῖς, ex se inuicem enascentes, mutuum ortũ habentes.

Ἀνθοφυής, flores emittens seu producens, floruleutus: in auth. Epigram.

Ἀνθρωποφυής, humanam habens naturam. Item ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodot.

Ἀρτιφυής, recens natus. Poll.

Αὐτοφυής, naturæ sponte proueniens: vt αὐτοφυὴς κάρπος, apud Plut. Item natiuus, opere non factus, arte carens: vt αὐτοφυεῖς λειμῶνες, apud Thuc. Item geminus, germanus. Synes. τοῦτος αὐτοφυὴς ὁ μικρὸς ἐκ ὁμόμητρος.

Αὐτοφυῶς, suapte natura: sponte naturæ: item natiuè, genuinè.

Ἀφροφυής, spumam innatam habens: vt ἀφροφυῆ πέταλα, in Epig.

Ἄφυς, qui natura minimè habilis est aut aptus: minimè natus *ad aliquid*. Plat. epist. 7. ὡς ἔστιν ἄφυς φύσει πρὸς τὸ μανθάνειν δύναμιν, οὕτω ἄφυς φύσει τὸ φιλοκερδαίνειν, apud Xenoph. Metaphoricè apud Polyb. καιρὸς ἄφυής τε, dicitur tempus minus aptum & opportunum. Ponitur & pro κακοφυής. Item pro μικροφυής: vnde Eustath. ἀφύω dici scribit aquam σμικροφυεστάτῳ δὲ ἰχθύσι.

Ἀφυΐα, natura inhabili. Apud Plut. in Cam. ἀφυΐᾳ κεκραμένη χρόα. exp. malè temperata regio.

Ἀφυΐα, ἡ, natura inhabilis ad aliquid seu inepta. Epictet. c. 63.

Διφυής, duplicis aut ancipitis naturæ, vt apud Soph. in Trach. δίφυῆ κρατεῖν θηρῶν, de Centauris semihominibus biformibus. Et generaliter, geminus bipertitus, bifidus. Aristot.

Διφυΐα, ἡ (q.d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps) exp. bifida partitio, apud Aristot. de part. an. l. 3.

Δυσφυής, difficilè nascens aut prouenienes. Theop. hist. pl. l. 7.

Δυσφυΐα, ἡ, nascendi difficultas, apud eundem.

Δύσφυσις, mala natura. Hesyc.

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt: vt ἐλαιόφυτος πάγος, apud Eurip. in Ione.

Ἑτεροφυής, diuersæ naturæ. Item alibi natus.

Εὐρυφυής, latè crescens. Od. δ.

Εὐφυής, qui à natura habet vt sit ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenij dexteritate præditus, ingeniosus, industrius. Æschin. ἀνὴρ λίζεται μὲν εὐφυὴς, ἱκανὸς πόλεμον λαμβάνειν. Sic εὐφυέστατος τοῦ γνώμαιν, apud Isocr. Peculiariter εὐφυὴς apud Athenienses dicebatur ὁ εὐτραπελος καὶ εὐκόλως δυνάμενος. vt idem Isocr. testatur in Areopagit. ¶ Item bene crescens, copiosè succrescens: vt σπυρίδιον εὐφυὲς. Il. φ.

Εὐφυῶς, cum naturali quadam ingenij dexteritate: seu vt decet bona indole præditum. ¶ Itẽ bene seu copiosè succrescẽdo.

Εὐφυΐα, naturalis ingenij ad omnia dexteritas, bona indoles.

Ἱππόφυς, frutex quo fullones vruntur in concinnandis vestibus: de quo Dioſc. l. 4. Plinius itidem hippophyes nominat, scribens eam herbam accommodatam debere esse naturæ equorum atque inde nomen accepisse. Idem frutex dicitur & ἱππόφυον, apud Theoph. & ἱππόφαις seu ἱππόφαιν item ἱππόφεως apud Gal. in lex. Hippocr.

Ἴσοφυής, æqualis seu paris naturæ. Nonn.

Ἀνίσοφυής, (*decomp.*) naturæ dissimilis.

Πολυφυέω, primam languinem produco. Gaz. de senect.

Κακοφυής, qui prauæ est naturæ, prauo ingenio seu mala indole præditus. ¶ Item malè nascens, malè prouenienes.

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenium prauum.

Καρποφυέω, fructus edo seu gigno.

Λεοντοφυής, ex leone natus. Apud Eur. in Bacc. ἄγρα λεοντοφυοῦς, dicitur præda leonina: seu catulus leonis quem se venatam Agaue putabat, quum corpus Penthei dilaniasset. Exponi etiam potest, qui est leoninæ naturæ, indolem leonis habens.

Λεπτοφυής, qui tenuis est seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis.

Λιμνοφυής, in palude seu stagno natus vel ortus: vt λιμνοφυὴς δόνακες, in Epigr.

Μακροφυής, qui longus nascitur: seu qui natura sua longus est.

Μεγαλοφυής, magnanimus, magno animo præditus. Greg.

Μεγαλοφυΐα, magnanimitas. Hesych.

Μονοφυής, vnius naturæ, simplex, non geminus. Item vnistirpis: apud Aristoph. & Theoph.

Νεόφυτος, nuper natus seu genitus.

Ὀδοντοφυής, dentes producens: vt ὀδοντοφυῆ δρέπω, apud Poll. lib. 2. Item passiuè, è dente seu dentibus prognatus: vt ὀδοντοφυὲς ὀδόντος, apud Eur. in Phœn. [Ægin. l. 1. c. 9.

Ὀδοντοφυΐα, dentitio, dentitium emissio seu productio. Paul.

Ὀδοντοφυέω, dentes produco. Hippoc. in Aphorism.

Ὀλοφυής, exp. confusus exortus, confusus.

Ὁμοφυής, qui eiusdem est naturæ, aut simul natus, congenitus. Theodorit. in eccles. hist.

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ὀρθοφυής, in rectitudinem crescens, seu in rectum. Exponitur &, altum assurgens. Item erectus, procerus: vt ὀρθοφυὴς δένδρον, apud Theoph.

Ὀρθοφυΐα, q.d. in rectitudinem crescentia, ipsa actio crescẽdi in rectitudinem. Itẽ rectitudo aut proceritas, apud eundem.

Ὀρθοφυέω, in rectitudinem crescere, seu in rectum: in proceritatem crescere, apud eundem.

Ὀστεοφυής, osseus natura. Hom. in Batrachom.

Παλιμφυής, iterum natus, renatus. Exponitur &, renascens, item reduius. Nonn.

Πετροφυής, laxis adhærescens: vt πετροφυὲς πολύπους, apud Phoc.

Πετροφυὲς dicitur sedum maius, quòd in petris nascatur: vt est in Append. Dioſc.

Πολυφυής, multifidus.

Πρωτοφυής, primò natum seu exortum. Apoll. l. 3.

Ῥιζοφυής, qui radicem seu radices emisit. Theoph.

Ῥιζοφυέω, radicem emitto seu radices, radices ago, apud eundem hist. plant. lib. 1.

Σπερμοφυής, semen produco, semen fero: apud eundem hist. pl. l. 7. & de caus. pl. 1.

Σπερμοφυέω, semine erumpens, semine nascens. [seruat.

Τεταρτοφυὲς πυρετός, febris quæ tertianæ naturã imitatur & ob-

Τριφυής, triplicem naturã habens. Item triplex, trifidus. Theoph.

Τριχοφυής, capillos producendi vim habens. Dioſc. l. 2.

Τριχοφυέω, capillos produco.

Composita formata ex 3. pers. sing. præs. præt. & fut. itidem sine præpositione.

Ἀμπελόφυτος, ὁ ἡ ἡ, vitilibus consitus: vt ἀμπελόφυτος χώρα, apud Diodor. l. 36.

Ἀμπελοφυτωρ, vitium sator. epitheton Bacchi, in anth. Epig.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus, vel natus.

Αὐτόφυτος, ex seipso seu per se natus: vt αὐτόφυτος θεός. Nonn. & αὐτόφυτος ἄμπελος, sponte enata vitis. Hippoc. epist. ad Demag. [ferus. Plut. in Cam.

Δενδρόφυτος, arboribus consitus: aut arbores producens, arbori-

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus. Diod. l. 35. Τὸ ἐλαιόφυτον, locus olinis consitus: oliuetum, oletum.

Νεόφυτος, nuper natus, recens natus seu genitus. Exponitur &, nuper insitus, aut nuper plantatus. Poll. Metaphoricè de eo dicitur qui recens ad fidem Christianam accessit, nouitius in religione. in ep. ad Tim. 1. c. 3.

Οἰνόφυτος, locus in quo vinum nascitur: vel locus vitibus consitus, vineat: vt deriuetur ab οἶνος.

Ῥιζόφυτος, radice proueniens. Ῥιζόφυτον τὸ, stirpe. Gaza.

Composita ex φυτὸς & φυτεύω.

Ἀξιόφυτος, ὁ ἡ ἡ, plantas augens, planus dans incrementum, epitheton auroræ in anth. Epigr. [Phocyl.

Ἀντιφυτεύω, vicissim planto seu sero, vicissim gigno seu genero,

Ἀποφυτεύω, stolonem euulsum ferotransplanto. Aristot. in lib. de iuuent. & senect.

Ἀποφυτεία, ἡ transplantatio huiusmodi, quum stolo euulsus feritur. apud eundem.

Ἀπεφύτευτος, non plantatus seu satus. Theoph. epist. 75. Exponitur, & non consitus.

Γλυκύφυτον q.d. dulcis planta: sic à quibusdam dicitur γλυκυῤῥίζα, vt est in Append. Dioscorid.

Ἐκφυτεύω, translatum seu exemptum alicunde semino seu planto. Aristot. in probl.

Ἐμφυτεύω, insero. sæpe apud Theophr.

Ἔμφυτος, insitus sermo. Iac. 1.

Ἐμφυτεύσας & ἐμφυτεία, ἡ, insitio: apud eundem.

Ἐπιφυτεύω, superfero. Plat.

Ζωόφυτα, dicuntur quæ natura quadam constant media inter plantam & animal: vt vitica & spongia.

Ζωόφυτος, fertilis plantarum. Plut. in Rom.

Λεοντοπόδιον, dicitur à quibusdam leontopodion herba, vt est in append. Dioſc.

Καταφυτεύω, exp. planto, item transplanto.

Μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 17. [Idem ibidem.

Μεταφύτευσις, transplantatio, translatio plantæ de loco in locũ.

Οὐρανοφυτεύτος, cœlo satus, è cœlo natus.

Παραφυτεύω, adsero, iuxta sero. Exponitur & vtrinque sero. Iulia. in ep. ad Liban.

Προφυτεύω, prius planto, vel sero, præsero. Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta secerunt, autores.

Συμφυτεύω, simul planto vel sero. Et metaph. simul iam autor.

Συμπεφυτεύσθαι, aliquid alicui dicitur, quod cum eo natũ est: u-

estivnde apud Xen. ἐνμπνεφυτεύμβριαι τῇ ψυχῇ ἡδονάι, animo ingeniæ voluptates.

Composita remotiora.

Ἀτρύς, Ὀτρύς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φυγόνυν φυζάω. vide in Φάω significante πυρίω.

ΦΩΚΑΙΝΑ. ης, ἡ. phocæna, balæna, turfio Gazæ: genus est piscis de quo Plin. l. 9. c. 9.

Φώκη, ῆς, ἡ, dicitur esse vitulus marinus. Od. δ. Ἰσῆρ γὰρ ἀφνεῖος. Φωκέων ἀλιοτρεφέων ἀλεώτατος ὀδὲ μὴν. vnde & apud Aristop. in Vesp. Φώκης ὀσμή.

Φωκίς, genus quoddam piscis. apud Theop. de caus. pl. l. 2.

ΦΩΛΕΟΣ. (& apud poëtas φωλεός) seu φωλεά, ἡ, lustrum, latibulum, antrum: propriè, in quo feræ latent: vt ἄρκτων φωλεοί, apud Plut. de fera num. vind. Idē in Erat. ἐν φωλεῷ λάβρα κατεδύσας. & Matt. 8. & Luca 9. ἀφῆκε τὸ φῶς per ampliatiōnem (vt & Lat. lustrum) quòd luce careat. ¶ Item φωλεὸς Ionibus idē est quod πανδοκεῖον aut διδασκαλεῖον, teste Suid. Hesy. verò φωλεὸς idem significare dicit quod φωλεύτηρια: de quo mox.

Φωλεώδης, ης, ες, ἡ, latebrosus, in modum antri factus: vt φωλεώδεσ ἀρκτῶν χωρία. apud Plut. de def. orac.

Φωλεύω. latibulum habeo in lustro & specu lateo. Aristot. hist. an. l. 7. c. 14. ἐν δ' ἐνίοις τρόπον ἀρκτῶν φωλεύει.

Φωλευτήρ, ῆρος, ὁ, qui in lustro latet, seu qui semper in eodem loco delitet. Hes.

Φωλευτήριον, τὸ. idem quod φωλεός. ¶ Item schola, ludus. Hes. & Suid. Exponitur etiam, communalis domus, seu vbi clām potantes τὴν διατριβὴν οἴκοι. Pol. l. 6.

Φωλίον idem cum φωλεῷ. Theocr. Idyl. 26. Aristot. in hist. an. & Plut. Item velut in specu lateo, apud Phil. de mundo.

Φωλεός, ἡ. latebra, vel delitescēntia in latebroso antro. Aristot. hist. an. l. 7. ¶ Item morbus quidam vrsi, quum præpinguis factus latebras quærit, & sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Plut. de solert. anim.

Φωλεύω, idem quod φωλεύω, & φωλεόω. Hesyc.

Φωλεός, ἀδ. ἡ, quæ antris & latibulis conditur, quæ in cavernis delitescit. Hesyc. Sic dicitur & gallina quum incubat & αἰλοῖζει, teste Suid. Est etiam idem morbus qui φωλεία dicitur, apud eundem. Significat & antrum occultum, spelunca absconditam apud Babriam, teste eodem. ¶ Apud Nonn. φωλὰς σιγή, adiectiuè exp. conditum silentium.

Φωλὶς ἰδ. ἡ, piscis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 37. qui dicitur παρὰ τὸ φωλεύειν dictus putatur, quoniam in muco suo qui circa eum ἐπιπλάττει φωλεύει.

Composita.

Ἀποφώλιος, ὁ, ἡ, vanus, irritus: vt ἀποφώλιοι ὄνειροι ἀθανάτων. Od. λ. Propriè ἀποφώλια dicuntur ova irrita & sterilia quæ ἐκ τῆς φωλεοῦ eiciunt aues: item partus degeneres qui ab iisdem extrudunturteste Eust. Item ἀποφώλιος, ὁ ἀπαίδευτος, καὶ ἀδιδάκτος, quoniam apud antiquos scholæ & ludi literarij dicebantur φωλεοί. vt idem Eust. annotat in hunc Od. ο. versum, Ἦ δ' ἀλιτρὸς γ' ἐστί καὶ ἀποφώλιος εἰδώς. Exponitur, & monstruosus, prodigiosus. apud Plut. in Thes.

Ἐμφωλεύω. latco in seu tenebras quæro in. Greg. cum dat.

ΦΩΝΗ, ῆς, ἡ, vox, interdum & sonus. Il. λ. Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσεὺς θαλασσόφρων ἐκέβη φωνή. Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ἔχω τὸ τάχος ἀκριβῶς. Sic ὁ τόνος τῆς φωνῆς apud Demosth. Item vox, vocabulum, verbum. Greg. μόνοι ἡμᾶς διδάσκοντα τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, ob verbum altiùs elatum. ¶ Item lingua: vnde τῇ φωνῇ ἑλληνίζειν, apud Æsch. ¶ Item rumor, fama. Act. c. 2. ἐγνωσμένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης.

* Dici φωνεῖν quòd sit φῶς ἢ νοῦ. Etym. cum Eust. tradit. Alij simpliciter à φάω deducunt quod est dico.

Φωνήεν, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis: vt φωνήεντα ζῶα, apud Xenop. & Hesiod. in Theog. Φωνῆεν, τὸ, ἰδ. γράμμα, vocalis litera apud Plat. & Aristot.

Φωνέω, ῶ, vocem emitto, sonum edo. Item dico, loquor. Ilia ἐφ. ὁ δ' ἔμοιγε θεὸς ὅπα φωνήσαιτο. Sophoc. in El. τί φωνεῖς; Il. α. Καί μοι φωνήσας. cum dat. Soph. ἱρωσιν φωνεῖν. Item compello, voco: vt ἄκλαυστα φωνῶ. apud eundem. ¶ Exponitur & gemo de palembe dictum apud Aristot.

Φώνημα, τὸ, quod quis locutus est, dictum. Item vox. Soph. Amat. narr.

Φώνησις. vocis emissio, actio edendi vocem. Poll.

Φωνητικός, vocis emittendæ facultate prædius, vocalis: vt φωνητικὰ ὄργανα. apud Greg. Naz.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀνεφωνέω, alta voce pronuntio, exclamo, vel proloquor, pronuntio. Plut. in Them.

Ἀνεφωνέομαι, cum clamore pronuntiari: vel simpliciter, pronuntiari Aristot. de mun.

Ἀνεφώνημα, & ἀνεφώνησις, exclamatio, pronuntiatio rei alicuius alta voce, Plut. in Pomp. Gal. de sanit. tuen. l. 5.

Προαναφώνησις, (*dec.*) exclamatio quę ante rem aliquam fit.

Ἀντίφωνος, ὁ, ἡ, contrariam vocem seu contrarium sonum edens, obsonans: vt ἀντίφωνοι χορδαί, apud Aristotel. in problem. sect. 19. Τὸ ἀντίφωνον contraria voce respondens: obuersatium Plat. de leg.

Ἀντιφωνέω, contrarium sonum edo, contra sono. Item obloquor. Cum accus. apud Soph. in El. Cum Dat. apud Suid. ¶ Item constituo me soluturum, expromitto: in Pand. & Nouel. const. Iust.

Ἀνθεφώνησις, contractio qua velut contrarius sonus editur. Item expromissio. apud Iust. ibidem.

Ἀνθεφωνητής, expromissor.

Decomp. Ἀναντιφωνησία, non respondere: apud Cic. ep. ad Att. 3. lib. 15. Item non contradicere, contradictionis retentio.

Ἀναντιφώνητος, responsu carens, cui responsum non est. Idem lib. 6. ep. ad Att. 1. Item cui nihil contradicitur vel contradici potest.

Ἐναντιόφωνος, contrariam vocem habens.

Διάφωνος, q. d. dissonam seu discrepantem vocem habens, cuius sonus discrepat, dissonus, dissentiens.

Διαφωνία, vocis seu soni discrepantia. Et generaliter, dissensio discordia.

Διαφωνέω, voce seu sono diffideo, dissentientem sonū edo. Et generaliter, diffideo, discrepo. Aristotel. polit. 7. δεήσεται τοῦ μὴ διαφωνεῖν. Phal. in epist. ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι. ¶ Item διαφωνεῖν examinatim sæpe in Hippiar. ¶ Interdum & de iis dicitur qui vocem vltra vires contendere volentes, stupefacti obmutescunt, vt ne hiscere quidem possint, teste Moschopulo.

Διαφωνούμενον, dicitur aliquid de quo inter aliquos cōtrouertitur: vnde διαφωνούμενον, apud Galen. exp. controversum est. vt διαφωνουμένου, in controversiam adductum, discrepans.

Διαφώνησις, dissentio, discrepantia. Διαφωνητικός, qui est ingenio ad diffidendum propensio.

Ἐκφωνέω, exclamo, vocem altam edo. Plut. in Cæs. Item pronuntio, exprimo. Item exprimo, i. expresse seu nominatim dico: in Pand. Interdum simpliciter exp. emitto, vt quum φωνὰς ἐκφωνεῖν dicitur, apud Galen.

Ἐκφώνησις, ἡ, exclamatio, peculiariter ea quæ inter schemata rhetorica numeratur. Macrob. l. 4. c. vlt. Item pronuntiatio, vocis emissio. Damasc. Item expressio, expressa rei alicuius & determinata nominatio.

Ἀνεκφώνητος, [*dec.*] non pronuntiatus, non expressus. Item ineffabilis.

Ἔμφωνος, vocem in se habens, canorus.

Ἐμφωνέω, acclamo, dictum aliquod iis quæ dixi cum acclamatione inbiungo. Plut. de malit. Herodot. & in vita Luculli. Exponitur & inclamo.

Ἐπιφώνημα, acclamatio: aut dictum quod alicui sententiæ cum acclamatione additur. Fab. lib. 7. cap. 5. vtitur & Plut. in vita Alex.

Ἐπιφωνηματικὸς λόγος, oratio seu sententia quæ per acclamationem efferitur.

Ἐπιφωνηματικῶς, per epiphonema seu per acclamationem Demetr. Phal. & Hermog.

Ἐπιφώνησις, acclamatio aut inclamatio.

Κατεφωνέω, sonorum reddo, resonare facio. Greg. in carm. Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.

Κατεφώνησις, actio illa reddendi sonorum.

Μετεφωνέω, interloquor, i. inter alios loquor seu vocem edo. Apollon. μετεφώνεον ἀμφὶ θέωσι. Item alioquor, compello apud eundem Γοργίου μετεφωνεῖν ἄστυ ἑοῖον.

Παραφωνία, vocis absurditas. Παραφωνέω, expon. acclamo. Et παραφώνησις, acclamatio.

Περιφωνέω circumsono resono.

Προσφωνέω, alloquor, compello, interdum & acclamo. Od. ο. προσεφώνεε Νέστορ' ἰόν. Cum dat. pers. Act. Ap. c. 21. & Matth. c. 11. ¶ Item dico, seu dedico nuncupo. Laert. in Chrysippo. ἑαυτοῦ βίβλια γράψας ἀφῆκε τῷ βασιλεῖ προσεφώνησε.

Προσφωνεῖσθαι, alicui dicitur liber aliquis, i. dicari, nuncupari apud Plut. in lib. aduersus Colot.

Προσφώνημα, alloquutio, compellatio: vel acclamatio. Demetr. Phal. Item oratio qua aliquis compellatur.

Προσφώνησις, idem in priori signif. Item dedicatio, nuncupatio. Plut. in Graccho.

Προφωνέω, prius vocem edo, prælloquor. Item prædico, præmoneo, denuntio. Euripid. in Hippol. Steph. φλόγ' εἰς προφωνῶ πάσιν.

Σύμφωνος, voce seu sono cum alio consentiens, consonus: vt ἦχος σύμφωνος. apud Aristot. in probl. Et generaliter, concors, consentiens. Τὸ σύμφωνον passim sæpe in Pand. At subaudito γράμμα, consonans litera, apud grammat.

Συμφώνως, voce seu sono inter se conuenienter. Item vnanimi consensu concordanter.

Συμφωνία, conuenientia vocum inter se & sonorum seu consonantia plurium dissimilium aliquo & diuersorum sonorum

vel vocum proportione coniunctarum. Exponitur &, consonantia: item concentus. Plat. in symp. Et generaliter, consensus, concordia. Plut. & Herod.

Συμφωνέω in edenda voce cum alio consentio, simul vocem seu sonum emitto. Item consonantiam efficio: apud Aristot. in probl. Et generaliter, consentio: apud eundem polit. 1. τὰς μοναρχὰς συμφωνεῖν ταῖς πόλεσι. Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 13. ταῦτα μὴν οὐδ' σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες, de his inter se consentiunt. Interdum exp. conuenio, congruo: vt Lucæ c. 5 τοῖς παλαιοῖς συμφωνεῖ βλέπημα τὸ νεόκαινον. Interdum, conspiro: item cum dat. apud Aristotel. polit. lib. 3. ¶ Item paciscor, cum πρὸς sequente accusat. pers. apud Xen. Cum πρὸς sequente genit. apud Polyb. l. 1. Cum μὴ apud Matt. c. 20. συμφωνήσας μὴ τῷ ἐργάτῃ ἐκ δηναρίου. Et cum solo genit. ibidem οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι.

Συμφωνεῖται, dicitur id de quo inter omnes conuenit: apud Arrian. l. 6. ¶ Item quod pacto promittitur. Greg. φοὶν ἢ συμφωνεθεῖσαν αὐτοῖς τὸ μισθόν.

Συμφώνησις, vocis seu soni consensus. Et generaliter, consensus, concordia, conuenientia.

Συμπεφώνησις, figura grammat. quæ & συμπίεσις, dicitur. Eust.

Decomp. Ἀντισυμφωνέω, vicissim consentio.

Ἀσύμφωνος, non consonus, dissonus, discrepans. Item non consentiens, discors. Act. Ap. c. 28. Item ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid ποιῶν, i. absque conuentione, priusquam ei cum alio conuenerit. Sic & apud Greg. ἀσύμφωνοι τῇ ἐργασίᾳ προσέλθον. Item ἀσύμφωνοι, qui non vtuntur eadem lingua: apud Platonem de legibus libro quinto. Ἀσύμφωνοι, discrepanter, inconcinniter. Ἀσυμφωνία, dissonantia, discrepantia.

Διασύμφωνος, qui duarum est consonantium. Διασυμφωνεῖν, duarum esse consonantium, apud Gramm.

Ὑποφωνέω, voce elatiore vtor.

Ὑποφωνέω, succlamo: vt fit in concione: seu acclamo, vt populus concioni respondens, Plutar. Τίνα εἶπεν ἕξεις ἀλλοιόχρωμα μιᾶς γνώμης ὑποφωνοῦν ἅπαντες σαυτῷ. Item currentem vel certantem clamore excito: apud Basil.

Ὑποφώνησις, adhortatio certatorum: seu clamor certantes adhortantium: apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀγρόφωνος, ὁ ἡ ὁ, agrestem seu feram vocem habens. Od. θ.

Ἀκρόφωνος, indistinctam & confusam vocem habens. Hesych.

Ἀλεκτροφωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marci c. 13.

Ἀλλόφωνος, alia voce vtens. Item peregrina voce vtens.

Ἀρτίφωνος, cui vox est integra & perfecta, quique verba ἀρτίως, id est integrè & perfectè pronunciat.

Αὐτόφωνος, qui sua ipsius voce vtitur ad dicendum aliquid. Vnde αὐτόφωνοι χρησμοὶ oracula quæ ipsiusmet dei voce, non autem sacerdotis edebantur, apud Luc. in Pseud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Æsch. in Ctesiph. Et τὰ ἄφωνα γράμματα, apud Plat. & Aristot. mutæ literæ quibus oppon. φωνήεντα. Item ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui obmutescit. Demosth. pro cor.

Ἀφώνως, mutè sine vllo vocis vsu: aut vocem non emittendo.

Ἀμφωνία, vocis expertem esse destitutum esse voce. Item obmutescere vel taciturnitas, silentium. Luc. Interdum exp. infantia: vt apud Phil. νομίζας τοῦ ἀνθρωπίνου λογισμοῦ καὶ σύγκλειστον τῆς ἀληθείας ἀφωνίαν εἶναι.

Ἀφώνητος, priuatus facultate edendi vocem. Non.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il. β.

Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor. Item barbaro sermone vtor. Strab.

Βαρύφωνος, cui vox est grauis. Βαρυφωνία, grauitas vocis. Poll. l. 2. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens. Theoc. Idyl. 15.

Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis. Poll.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Aristoph.

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item duplici voce loquens, biligues. Poll. ex Philisto. [Demetr. Phal.

Δυσφωνος, malam vocem habens, seu malũ sonum aut insuauem.

Δυσφωνος, voce mala, sono aspero.

Δυσφωνία, asperitas vocis seu soni: apud eundem.

Ἐννεάφωνος, nouem voces habens vel sonos: vt ἐνιαυτὸς ἐννεάφωνος, apud Theocr. Idyll. 8.

Ἑπτάφωνος, septem voces seu sonos habens. Peculiariter erat nomen cuiusdam porticus in Olympia, quòd septies vox eadem ibi redderetur. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam & diuersam edens vocem.

Ἑτεροφωνία, diuersitas & differentia vocis. Athen. l. 9.

Εὔφωνος, bonam vocem habens, seu bonum sonum aut suauem. Item canorus, vocalis. Demost. pro cor.

Εὐφώνως, bona voce seu suaui, canorè. Poll. (Phal.

Εὐφωνία, bona vox, vox canora: vel bonus sonus. Demetr.

Ἡδύφωνος, suauem vocem habens seu iucundam: suauiloquus.

Ἡδυφωνος, suauem vocem emittendo, suauiter sonãdo. Poll.

Ἡδυφωνία, suauitas vocis. Idem.

Ἡχήφωνος, elatam seu altam vocem habens: vel voce aërem replens. Il. ο.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatam vocem edens, seu dimidiatè: semiuocalis: vt ἡμίφωνα φωνήεντα, apud Gramm.

Θρασύφωνος, audaci & procaci voce vtens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas. Poll. l. 2.

Ἱερόφωνος, sacram vocem habens vel magnam. Suid.

Ἱμεροφωνος, idem quod γλυκύφωνος: vt χάριτες ἱμεροφωνοι, apud Theocr. Idyll. 29.

Ἰσχνόφωνος, qui gracili seu exili voce est, λεπτόφωνος. Hesych.

¶ Item cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum, ὁ ἰσχναίνων τὴν φωνὴν apud Aristot. probl. sect. 11. quæst. 45.

Ἰσχνοφωνία, vocis exilitas. ¶ Item linguæ hæsitantia: apud eundem eiusdem operis sect. 11. quæst. 30.

Κακόφωνος, malam vocem habens, seu sonum: vel asperam vocem aut asperum sonum habens.

Κακοφωνία, vox seu sonus asper.

Καλλίφωνος, pulchram vocem habens: seu pulchrum sonum & elegantem. Poll. l. 2.

Καλλιφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox est: vel inanes voces funditans.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio: ματαιολογία. Hesych.

Κενοφωνέω, inanes emitto voces, vana verba fundito. Suid.

Κερατόφωνος, è cornu resonans. Athen. l. 14.

Λαμπροφωνος, splendida & eleganti voce præditus.

Λαμπροφωνία, vocis splendor & elegantia. Poll. l. 2.

Λεπτόφωνος, idem quod ἰσχνόφωνος. Hesyc.

Λεπτοφωνία, exilitas vocis.

Λιγύφωνος, argutam seu canoram vocẽ habẽs. Hesiod. in Theog.

Λιγυφωνέω, arguta voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis est. Pind.

Μαλλόφωνος, frustra & inaniter loquens, garrulus: Μεγαλόφωνος. Hesych.

Μεγαλόφωνος, magnam seu altam vocem habens: vocalis. Exponitur & altiloquus: epitheton Platonis.

Μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia.

Μικρόφωνος, idem quod λεπτόφωνος, pro quo dicitur & σμικρόφωνος. Poll.

Μικροφώνως & σμικροφώνως, cum exilitate vocis. Idem.

Μικροφωνία, idem quod λεπτοφωνία.

Ξενόφωνος, peregrina voce vtens.

Ξενοφωνία, peregrina vox: seu peregrinum loquendi genus insuetum. Poll. l. 2.

Ὀλοόφωνος, voce sua lædens, voce seu cantu molestus, vt ὀλοόφωνος ἀλεκτωρ, apud Cratin. in Horis, ex Athen. l. 9.

Ὁμόφωνος, cuius eadem vox est, seu idem sonus: consonus, consentiens. Item qui eadem voce, i. lingua vtitur: apud Thuc. l. 4.

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se conuenientibus.

Ὁμοφωνία, vocis conuenientia, concentus, eiusdem linguæ vsus. Luc. in somn. Item cantus simplex & vniformis. Aristot.

Ὁμοφωνέω, eandem vocem edo, seu eundem sonum, voce seu sono consentio.

Ὀξύφωνος, acutam vocem habens. Luc. in Gallo. & Hes. in Λιγύφθογγος.

Ὀξυφωνία, vox acuta.

Πάμφωνος, omnis generis voces reddens. in Epigr.

Πεντάφωνος, quinque voces seu sonos reddens.

Πολύφωνος, qui multarum est vocum. Epigr. Interdum, qui multorum est verborum, garrulus, loquax.

Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.

Στενόφωνον ὄργανον, angustum sonum edens. Poll. l. 2.

Στρίμφωνος, cui aspera vox est. Poll. ex Callistro comico.

Τραχύφωνος. Idem. Galen.

Ὑστερόφωνος, qui posterior vocem edit. Greg.

Χαλκόφωνος & χαλκεόφωνος, æream vocem habens, i. vel valde acutam vel valde firmam. Il. α. Hesiod. in Theog. Χαλκόφωνος, dicitur etiam gemma quædam, quæ æris sonum seu tinnitum pulsu reddit. Plin. l. 37. c. 10.

Φ Ω P. φωρός, ὁ, fur. (*iuxta Etym. denominatus à φέρω, elisis & literis transpositis.) Paul. in Phoc. ἐγὼ μὲν δὴ τὸ ἔγκλημα εἰς κακηγορίας τε ἄγων καὶ φωρὸς ἀνθρώπου. Plat. polit. l. ἔστιν τοίνυν ἄρα δικαίας φύλαξ, τοῦτο καὶ φωρὸς εἶναι. ¶ Item fucus. Aristot. hist. anim. l. 9. ¶ Item φώρ, seu φῶρος, ὁ, speculator, explorator. Hesy. & Suid.

Φωρά, ἡ, furtum, i. vel ipsa actio furandi, vel id quod quis furatus est: vt apud Moschum, Idyll. 6. οὐκ ὄφρα φωρὰ Ἑρμείαν κοὐ ἵνα κυνὸς ὀδαιπορίαν ἐνοχλέοιμι. ¶ Item φωρὰ. Hes. est ὀρνίθια.

Φώριον, τὸ, idem cum φωρά, res furtiua. Luc. ἐκλαῦσε δὲ χρυσοῦν ἴχνος φώριον. ¶ Apud Ioseph. in antiq. Iud. ἀδιφορεῖς φώριον, exp. manifestum iudicium, seu manifesta probatio.

Φώριος, ὁ, furtiuus, vt φώριον λέκτρον, apud Suid. ex Epigramm. ¶ Item substantiuè, genus quoddam apis quod & φώρ dicitur. Hesyc.

Φωρία, (tanquam à φωρίω) exp. λαφυρία, apud Suid.

Φωρίω, in furto deprehendo, furtum inuenio. Et simpliciter quæro,

Δασύφωνος asperæ vocis habens. Chrys. Hom. 1. p. 17.

quæro, perueſtigo: ducta ſignificatione ab iis qui ſcrutantur ad deprehendendum furtum. Ariſtop. in Nub. οὐχὶ φωράσων ἐγωγ' εἰσέρχομαι. Et cum accuſat. perſ. apud Plut. Cum accuſat. rei. apud Plat. de leg. lib. 12. Item deprehendo: vnde partic. paſſ. φωραθείς, deprehenſus. Ariſt. polit. 5. φωραθεὶς ὑπὸ βυλλίνων. Sic apud Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Φώρασις, ἡ, deprehenſio. Φωρατής, οῦ, ὁ, deprehenſor.

Φωρεών, idem quod φωρεώ. Heſyc.

Φωρεώς, οῦ, ὁ, arca, ſcrinium, aut arcula. Il. ω. Od. ε. Apollon. Arg. γαμβρὸς τοῦ φῶρας, ἀλλ' τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν, vt inquit Euſt. vel quia φῶς φυλακὴν τῆς φωρῶν κατασκεύασται id eſt ad cauendum ſibi è furibus, vt vult. Etym. Eratoſthenes ὁ τοῦ Ἑρμῆ à nomine φωρεῖ deducit, dicens φωρεαμὸν δὴ ἐνόμιζον, ὃ μὲν κύδε φωρεῖν ἄγρευ.

Compoſita.

Αὐτόφωρος, vnde ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι, dicitur qui in ipſo furto deprehenditur, vel in aliquo alio ſcelere. Ariſtoph. in Plut. δικαιοπράγματι, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένον. Hinc & κολάζων αὐτοφώρους, apud Thucyd. l. 6. ſchol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων punienſ in ipſo facinore deprehenſos.

Αὐτοφωρεία & αὐτοφωρεί, idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ: vnde αὐτοφωρεῖν. Heſyc. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Ἀφώρατος, non deprehenſus, ſeu qui deprehendi non poteſt: proprie, in furto.

Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi poteſt.

Ἐπιφωράω, idem quod φωράω, deprehendo & comperio, proprie, in furto, aut alio facinore. Syneſ.

Εὐφώρατος, deprehenſu facilis.

Καταφορος, deprehenſus, manifeſtus: vel manifeſtarius. Plut.

Καταφωράω, idem quod ὑπιφωράω. Thuc. l. 1. τοὺς ὑπιβυλλίους μὴ καταφωρᾶν. Exponitur etiam, furto prodo. Item manifeſtarium facio: apud Luc. in ſomnio. Item ſcrutor, exquiro. Heſy. Item intelligo, apud Xen. Pæd. 8.

Πανέφορος, manifeſtus, idem quod καταφορος. Plut. in inſtitut. Lacon.

Εὐκατάφορος, (*dec.*) qui facilè fieri poteſt manifeſtus, deprehenſu facilis. Et general. pro eo in quo aliquid facilè animadvertitur, apud eundem ibidem.

Πληροφορία, quomodo huc pertineat, vide in tertio ordine compoſitorum ex φέρω.

Φῶς. Φώς. Φωσκω, vide in Φάω, 1. luceo. Φώσωρ, in Φωσφόρος. Φωτεινός, Φωτίζω, &c. in Φάω, 1. luceo.

X.

, Litera, qua Athenienſes adulterinos nummos notabant, idque ſignificabant verbo χαράττειν. Quū enim Chios odio proſequerentur, quemcumque nummum vitioſum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à ſe Chios eodem modo reiici innuentes: talem deinde nummum dicebant χιόδηλον. Alij Athenienſes in ſuo tantùm aduerſus Chios bello id feciſſe commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ ἀποβαλὼν κατέκαμψεν εἰς κύκλον. ¶ X litera punctulis quatuor velut intercisa, nota erat aſteriſci. Euſt.

Χιάζω, litera χ noto vt ſpurium: vt χιαζόμενος ὑίός, qui notatur vt ſpurius. Latinè exponitur, decuſſo. ¶ Significat etiam χιάζειν Chium illum Democritum imitari in curioſa nimium & aliquid ſuperuacaneæ artis habente modulatione. Suid.

Χιασμός, decuſſatio, εἰς τὸ χ καταπαμψις. Plat. Eſt etiam figura quando quatuor propoſitis, tertium ſecundo reſponder, & conuenit, quartum primo. Hermog.

Χιαστός, decuſſationis formam habens, apud Euſt.

ΧΑΖΩ, recedo, retrocedo, ἀναχωρῶ. Heſych. In qua ſignificatione vſurpatur potiùs vox paſſiua. ¶ Item prior: vnde particip. aor. 2. κεχαδών (Ionicè pro χαδών) apud Homer. Il. λ. θυμῷ καὶ ψυχῇ κεχαδών, quū vita priuaſſet. Euſt. exp. σπεύδοντα μᾶλλον ἢ ὑποχωρεῖν ποιοῦντα. originem huius ſignificationis exprimens ¶ Item capio, capax ſum: in qua ſignificatione legitur aor. 2. ἐχάδον, & fut. 2. infinit. χαδέειν pro χαδεῖν, item præt. med. κεχανδόμα, pro κεχαδόμα. Il. δ. Ἤρη δ' οὐκ ἐχάδε κόλπῳ χόλον. Il. ξ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀπίρων περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, naues littus capere non poterat. Odyſſ. δ. κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά, domum quæ capacitate ſua continebat multa bona.

Χάζομαι, idem quod χαίζω, recedo. Il. π. Χάζετο δινηθεὶς Πατρόκλος. Cum gen. Il. λ. Οὐδ' ἄρ πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί. Sic & Il. π. Item, cedo, non repugno, non recuſo. Euri. in Oreſt. Καὶ μὴν τόδ' ἕρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, bis mori nō recuſo.

Χάσις, εως, ἡ, priuatio. Item ſegregatio, ſeparatio. Heſ.

Χανδάνω, idem quod χαίζω, capio, capax ſum. Od. ρ. Καὶ Κρίσας ὡς εἰ χείρας ἐχανδάνον ἀμφοτέρας ἀντι.

Ἀζω, Καχὶς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναχάζω, ſeu ἀναχάζομαι, retrocedo greſſum inhibeo. Xeno. anab. 4. ὑπεκκλίνοντες καὶ πάλιν ἀναχαζόμενοι πορεύεσθαι. Il. ο. Ἀλλ' ἀναχάζου τυνθῶ.

Ἀνεπιχάδλω, nihil cedendo. Heſ. [χαζεο βλέφαρα.

Ἀποχάζω, & ἀποχάζομαι, abſcedo, recedo: vt Od. λ. Ἀλλ' ἀποχαζεο βλέφαρα.

Εὐρυχαδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, latus, capax: vt εὐρυχαδὲ ποτέρεα. apud Luc. in Lexiph.

Συγχάτοι, concedere, συγχωρεῖν. Heſ.

Ὑποχάζομαι, ſenſim recedo, pedem ſubduco. ὑποχωρῶ. Il. θ. ὑποὲ Τρῶας κεκαδόντες. Ἀνδρὸς ἀκοντίζοντος per tmeſin, pro ὑπεκχαδόντες. Dicitur enim κεκαδόντες, pro ἐχαδόντες. Ionicè.

ΧΑΙΝΩ, ſ. χανῶ, hiſco, dehiſco. Il. ζ. -ὡς κέν οἱ αὐτῇ γαῖα χανοι, vtinam ipſi terra dehiſcat. Luc. de ſaltat. πρόσωπον ἢ κεχηνὸς ὡς ἐκεῖνα. Ariſtop. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανόν, ore hianti cœlum intueor. Idem. ἐκεχήνεσαν πρὸς μέ, in me intenti erant. Dicitur etiā χαίνειν qui os in verba reſoluit, (vt & hiſcere Lat.) Chryſ. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάσκειν οὐδὲ διαβαίνειν τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς ne hiſcendi quidem occaſionem ipſis relinquimus. Et cum accuſat. Ariſtop. in Veſp. Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ δημολοιγοκλέων; Itē qui aliquid hiāte ore captat. χαίνειν πρός τι dicitur: vt Od. μ. Βόλεμ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν δεῖ θυμὸν ὀλέσσαι, fluctus incurrentes hiāte ore excipiēs: Itē χαίνω, inhio, metaph. Lyc. in Pereg. πίνοντες ἄνθρωποι καὶ πρὸς ἅς διατεμὰς κεχηνότες.

Χάσμα, τὸ, hiatus Plat. polit. 2. Eur. in Phœn. Plut. de Deo Socr.

Χασματικός, terræmotus dictus, quum mouente terra hiatus fiunt: ſeu qui ſoli confidentias in cauernas facit. Idem dicitur χασματίας, apud Ariſtot. de mundo.

Χάσμη, ἡ, hiatus vel hiatio: peculiariter ea qua quis os inter oſcitandum diducit, oſcitatio, oſcedo. Ariſtot. ἡ χάσμη πνεῦμα καὶ ὑγρῶν κίνησις ἐστι. [Laert.

Χασμώδης, ἐς, ὁ καὶ ἡ, oſcitator, qui frequenter oſcitat Diog.

Χασμωδία, ἡ, oſcitantia. Item verborum compoſitio hiulca. Euſtat.

Χασμαομαι, ῶμαι, hio. Plat. in Gorg. Athen. l. 4. Item oſcito. Alex. Aphrod. problem. 1. δῆλόν τι οἱ βλέποντες τοὺς χασμωδῶντας χασμῶνται.

Χάσμημα, τὸ, hiatus: vel rictus. Apud Ariſtophan. pro roſtro hianti poni dicitur.

Χάος, idem cum χάσμα, rictus, ſeu os apertum & magno hiatu diductum. Vſurpatur & pro στόμα apud comicos, teſte Poll. l. 2. ¶ At χαῖος, ὁ, nomen piſcis qui & ipſe à χαίνειν dicitur, teſte Euſt. Eius meminit Athen. li. 8. vbi χαίνη fœm. gen. nominatur: ſicut apud Ariſtot. χάνη.

Χανύω, vel χανύσσω, vociferor, clamor: vel clamo os magno hiatu diducens. Heſ.

Χανδὸν, ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Od. φ. Luc. Athen.

Χήμη, ἡ, hiatus, vel oſcitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμη Heſ. ¶ Item oſtrei quædam ſpecies, quam Athe. l. 3. annotat videri denominatam ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι. ¶ Item menſura liquidorum: apud Dioſc. & Cleopatram, tractatu de menſuris.

Χήμασις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum album eius ita ſuper nigrum intumuit, vt nigro ſubſidente & albo eminente hiatus cuiuſdam ſimilitudo oriatur.

Χής, idem cum χάσμα hiatus: vt χὴς λίμνη, apud Opp. de venat. l. 3. Peculiariter philoſophis ſic dicitur hiatus ille cæcus & immenſus qui erat ante conditum orbem. Heſiod. in Theog. Plat. & Ariſtot. ¶ At χαὸς (ὀξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀρχαῖος λίμνης, item ἀγαθὸς, vt annotat ſchol. Theocr. Idyll. 7. vbi hac voce Theoc. vtitur. In hac ſignificatione apud Heſ. ſcribitur χαιός. Et apud Ariſtop. χαῖα, exp. ἀγαθή.

Χάσκω, & φασκάω, idem cum χαίνω. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 8. πάσχουσί τε ὅσοι τὸν τῆς ὀχείας καιρὸν χάσκουσι, Epigr. l. 2. στόμα χάσκων. ſtans ore aperto & hiante. Ariſtop. in Veſp. Οὐ χασκάζεις τὸν κολακρέτιον, ore hiante obſeruas vel reſpectas.

Χάσκαξ, ſcommaticè dicitur de homine qui ore hiante ſtat & reſpectat aliquid, teſte Euſt. Sic & Athenienſes ab Ariſtop. κεχηνάδες, nominatur, per parodiam.

Χαῖνος, Χλοῦ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſitarum primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιχαίνω, circumhio. Item, vndique inhians deuoro: vel ſimpliciter, deuoro, deglutio: vnde ἀμφιχανὼν de piſce dicitur hamum deuorante: apud Greg. in carmin.

Ἀνεκχαίνω, idem cum χαίνω. Luc. de vera hiſt. ὕστερον δὲ ἀνεκχανόντος, εὐδόμου κῆτος μέγα καὶ πλατὺ ἐνοικεῖν. Exponitur &, oſcitor.

Ἀνεκχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀντεκπεμαίομαι, viciſſim oſcito, oſcitatione reſpondeo. Ariſtot. in probl.

Διαχαίνω, idem hiſco: ſeu magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχαίνω, inhio. Item hiante ore illudo: vnde Ariſtot. in Equit.